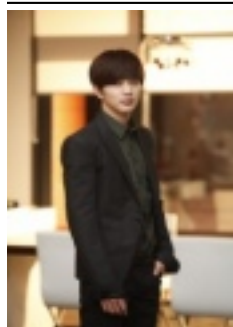

Con Trai Chỉ Khóc Khi Thái Hành !

Contents

Con Trai Chỉ Khóc Khi Thái Hành !	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	42
11. Chương 11	46
12. Chương 12	51
13. Chương 13	57
14. Chương End	62

Con Trai Chỉ Khóc Khi Thái Hành !

Giới thiệu

Nhân vật : + NGÔ MINH PHONG (bin) + CAO DOÃN NHATRANG (Ana) Cùng nhiều nhân vật

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-trai-chi-khoc-khi-thai-hanh>

1. Chương 1

Cùng nhiều nhân vật khác....

Thể loại tâm lí xã hội

hè!!!

Oi bức thế mà nó lại lang thang khắp phố... trả phải rong chơi như thường mà nó đang tìm kiếm một cái gì đó ,vì một lời hứa nên nó cố gắng thực hiện không phải do yêu cầu của ai cả mà do bản thân nó cần thực hiện mà thôi..

-Rầm!!

Khi nó định thần lại thì nó đang nằm dưới đường ,một phần thân thể nó đau buốt theo giác quan thứ sáu mà nó cảm nhận... nó cố gắng bò dậy tìm thủ phạm gây ra cho nó..

-Chưa kịp tìm đối thủ thì thấy tiếng khóc bù lu bù loa ,làm nó hoa cả mắt chóng cả mặt...

-Hu hu hu không chịu đâu !

-Anh phải **** con nhỏ kia nó làm bẩn quần áo em rồi !

-Thôi nín đi tí nữa anh dắt em đi mua bộ khác là được mà đừng đứng đó mà khóc người ta nhìn kì lém ,,

-Kì gì chứ sực thực là vậy mà anh không mắng nó thì để em .

Vừa nói cô ta vừa xông đến chỗ nó , dơ cánh tay nên tát nó thì bị nó chụp lại.Hừ tưởng oánh người dễ thế sao , người ta tha chưa đập lại là may rồi còn tỉnh vi... gặp phải cướp rồi đó bà hai ạ , tất nhiên là nó nghĩ trong đầu thôi chứ , thêm vào nói với đồ dờ hơi...

NÓ buông tay cô ta ra , đi đến dựng xe rồi dắt đi coi như chưa có chuyện gì xảy ra...

-Ê ! Con nhỏ kia mày đừng lại mày dám đi bước nữa mày đừng trách tao.

-Ôi ! giật mình lời đe dọa to thế , từ trước nó trả sợ trời sợ đất lại sợ cô ta , nó quay lại với nụ cười nửa miệng. Đành nên tiếng thôi với loại người này im nặng ,họ nghĩ mình chịu thua

-Cô muốn gì!

-HỒ HỒ muốn gì à , tao nghĩ mày bị điếc cơ hoá ra mày đâu bị .

-Tao muốn mày đền cho tao bộ quần áo mới ngay lập tức phải nói lời xin lỗi tao .

Bình thường sau câu nói đầu tiên , nó đã cho cô ta ăn tát roi ,nhưng hôm nay nó đang mệt và mục đích của nó chưa đạt được nên nó trả quan tâm cái đồ tâm thần đứng trước nó đang lảm nhảm vô lí , cộng với nó đang vội , nên nó bỏ ngoài tai vậy , để lúc khác tính sổ với con đó,nó cũng nhớ biển số xe roi , nếu không gặp nó thì gặp tên kia tính cũng được ,nó nên xe đề ga định phóng đi thì một vật bay vèo sượt qua đầu nó.

-Hừ cây muốn nặng mà gió không muốn ngừng!

Nó chịu không nổi nữa rồi ,lâu lâu hiền chút mà khó quá, nó tiến lại cô ta và một cái tát in năm đầu ngón tay trên khuôn mặt ,để ư là xinh đẹp (oẹ xinh mà ngoa thì cũng vớt)

-Nói cho cô biết , tôi không phải là loại hiền đâu mà dễ ăn hiếp. Nhìn kĩ mặt mà bắt hình dong nhé.Thứ nhất tôi thấy cả hai điều sai và thứ hai cả hai điều bị xây xát cho nên không ai nợ ai (èo vừa này tính toán tìm người ta tính giờ lại bảo là không ai nợ ai , toàn nói mình đúng) cho nên tôi đi là quyền của tôi trả liên quan gì đến cô cả , cái tát này là nhẹ đó trả cho sự láo tuyết của cô và hành động vô văn hoá.

Nói xong nó nên xe phóng thẳng, để lại sau lưng nân khói trắng .

Bin cũng thấy một phần sai về mình , híc cũng tại Phương Thảo vừa đi vừa ôm chặt anh,làm anh khó chịu gỡ tay cô ấy ra ,mãi chú tâm chuyện đó nên mới đâm vào người ta vậy mà thảo lại còn khóc bù lu bù loa nên , híc hôm nay gặp đối thủ rồi bằng chứng là chưa đánh người ta thì người ta để lại di tích trên mặt đó thôi, mỉm cười đi lại chỗ Thảo cố cất giọng nhẹ nhàng nhất ,mặc dù trả thích giả tạo chút nào .

-Thôi em à bỏ đi , mình đi thôi không trễ hẹn bây giờ..

Thảo đang bất ngờ ,vì từ trước đến h làm gì có ai dám tát cô cơ chứ , con nhỏ này ăn gan hùm rồi , được tao sẽ tìm ra mày thôi hãy đợi đấy (èo tìm nó nó cho ăn thêm vài cái nữa)tiếng Bin kéo Thảo trở lại thực tế hơi ngượng nhưng cố lấy giọng bình tĩnh nhất có thể .

-Híc con nhỏ đó to gan làm bộ đồ em dơ hết roài đi gì nữa về thôi ,em trả còn hứng thú nữa anh ạ

Ồ HỒ! không đi nữa càng hay (nghĩ trong đầu thoai tội gì nói ra) vẫn nhẹ nhàng Bin hỏi lại Thảo :

-Em không đi nữa sao, hay là anh dẫn em đi mua bộ khác ,bộ này bỏ đi vậy (nhiều tiền ghê)

-Em bóí rồi mà ,em hết hứng roài mình về thôi anh .

Bin hiểu vì sao cô ta không muốn đi,cái mặt của cô ta giờ trả còn đẹp nữa bởi một bên má vẫn đỏ vì cái tát vừa rồi..hii may quá tránh nạn (Bin thầm cảm ơn người con gái vừa nẩy vừa nẩy...)

VỀ phần nó

CỨ ngã xe vừa rồi , làm cánh tay nó hơi rất , cũng may hôm nay nó, chạy chậm chứ như mọi hôm rít 80 chắc bọn họ tan xác cùng nó roài...Dù sao nó cũng là tay đua mà chuyện ngã xe với nó là chuyện vặt ,, nó phải bảo quản cái đầu thông minh của nó chứ ,nhưng cũng cần thiết phải bảo vệ chân tay vì dù sao nó cũng là con nhà giàu cần phải hoàn chỉnh nhất về ngoại hình hay học lực (câu này ba nó bảo với nó, luôn nhắc nó phải cần đẹp toàn diện để mở mặt ba nó).

Cuối cùng nó cũng tìm được mục đích , dừng xe ở trước cửa tiệm càfe bên ngoài treo biển cần tuyển thợ phục vụ... Chần chờ một chút nó cũng xuống xe , nhìn lại bộ đồ nó lần nữa,quần tụt áo phông rộng hình đầu nâu trước ngực,xiềng xích lưng lằng... đầu đội mũ lưỡi trai hiệu puma... thấy ổn nó bước vào...nghĩ sao nó lại quay lại xe, tháo bộ xích lằng nhằng tống vào cốp xe rồi bước vào,xin việc mà hiền chút .

Nó tiến vào quầy thu ngân hơi rụt rè ,định hỏi thì anh bạn phục vụ ngăn nên hỏi nó :

-Cậu cần gì?

Èo mình là con gái mà sao anh ta lại gọi cậu , híc anh ta bê đê hay là mất lé mà nhìn gà hoá quốc thể , mà cũng đúng thôi cách ăn mặc của nó người ta nhầm là phải , chuyện này bình thường thôi mà.

-Cậu cần gì?

-À bên ngoài có đề cần tuyển phục vụ ,tôi muốn hỏi ở đây cần người làm thêm đúng không?

-Ừ đúng... nhưng mà

-Nhưng mà sao?Chưa đợi anh ta nói hết , nó đã hỏi dồn lại...

-Nhưng ở đây chỉ tuyển con gái thôi không tuyển con trai .

-Ồ ! tôi là con gái mà,đâu phải con trai .

-Cậu là con gái à? câu hỏi được thoát ra miệng của anh ta thì đồng thời con mắt cũng hoạt động theo.

-Ồ giờ tôi mới để ý khuôn mặt cô,thông cảm nhé, cô ăn mặc thể tôi không nhận ra, chờ tôi gọi dt cho anh chủ đã .

Nói là làm anh ta cầm dt bấm cái quái gì đó rồi chờ...hình như phản xạ của anh ta cần thiết nhanh hay sao mà nói là làm luôn...

HÍC vậy anh ta không phải chủ nhân roài...lại phải chờ đợi roài không biết có phiền toái không đây , chẳng qua là cô cần nên phải nhẫn nại, dù sao cô cần phải thực hiện mà, khó chịu cũng phải chấp nhận thôi. Hôm nay đủ mệt và rắc rối rồi cô chỉ muốn nhanh về nhà ngủ một giấc thôi

-1

-2

-3

-... 5 phút sau cái gạt đầu của anh ta thì cũng là lời đối thoại cuối cùng... Nản chắc người ta không thèm nhận mình đâu. ai nhận một đứa con gái quái dị như mình chứ , nhìn bộ quần áo mặc chắc họ mất cảm tình rồi , thôi đi cho nó nhanh chờ làm gì kết quả như mình đoán thôi ///Trả phải nó mất tự tin vào bản thân mà là nó ghét đợi chờ...

-Ê cô đi đâu vậy ! không phải cô cần tìm việc sao.?Nó bước đi thì anh ta nên tiếng gọi .

-Ừ đúng tôi cần tìm việc , nhưng tôi nghĩ là kết quả có rồi .

-Kết quả gì vậy>“”

-Mà thôi không dài dòng nữa , Cô đã được nhận việc vì là anh chủ quán không có ở đây nên mai cô hãy quay lại làm,và thoả thuận với anh ta sau,thế nhé tôi phải làm việc củ tôi đây.

-Nói là làm bóng anh ta khuất sau cánh cửa ở quầy...Thôi cũng mệt rồi tạm dừng chân ở đây vậy về thôi...

“”reng... reng.. reng“”

Với tay tắt cái đồng hồ báo thức ,miệng lẩm bẩm ai chơi ác vậy, người ta ngủ còn quấy.. đang mơ màng chợt nhớ có việc quan trọng cần làm vào hôm nay ,bật dậy một cách nhanh nhất có thể,làm vệ sinh thay quần áo trong vòng 5 phút , tìm mãi mới thấy cái áo sơ mi trắng và cái quần thụng màu đen,nhìn cũng được ,đi làm phải hiền thôi với lại ngày đầu không muốn trở về với nỗi thất vọng .

-Nó phi xuống cầu thang không thấy bà ** nó gọi to :

-Loa! Loa! VỨ năm ơi ra đóng cổng cho con, con đi có chút việc .

-Bà cú già lạch cạch chạy từ bếp ra, thấy nó chuẩn bị đi đâu đó liền hỏi:

-Ủa mới sáng cô chủ đi đâu vậy,** làm xong đồ ăn sáng cho cô rồi,cô ăn chút đã rồi hãy đi .

-Thôi đợi ăn nữa thì hỏng hết việc mất, con phải tranh thủ thôi còn hai tháng hè nữa là nhập học rồi.

-Cô ăn chút đi , tôi năn nỉ đó.

-Con vội lém,** ra đóng cổng đi .

-Bà ** đành phải thở dài vì bà biết tính cô chủ ,đã không muốn thì chả bao giờ năn nỉ nổi .

Híc , vì một lời nói mà nó phải khổ sở thế này đây , nhưng mà nó thấy vui vui...vui cực,tra phải nó cần tiền cho bản thân nó đâu , cần thì ba nó nhiều tiền như nước... nhưng cũng quản nó ghê , bắt nó dùng thẻ tín dụng chứ không dùng tiền mặt.. mà nếu nó dùng cái gì là ba nó biết liền cho nên việc này nó mà dùng tiền của ba nó thì lộ mất... lộ rồi thì người nó giúp sẽ gặp nạn.. híc đôi khi nó thầm nghĩ sao ba nó không cho nó tiền mặt đấy nhỉ vài cái thẻ nhỏ may ba nó làm ăn thua lỗ thẻ cũng trả tác dụng gì. hô hô nó đang trù ba nó đây..

Nó đến cái cửa hàng hôm qua khi nó xin việc , tạm thời đồng ý vì vật chính của cái quán chưa xuất hiện cho nên nhân vật phụ không dám quyết định.Đẩy cánh cửa vô nó đã nghe thấy tiếng quát mắng:

-Trời anh tuyển nhân viên kiểu gì mà , tên tuổi trả hỏi , cũng trả nói cô ta hôm nay tâm nào đến , tôi còn khối việc chứ đâu cả ngày ngồi đợi cô ta...

-Dạ vì hôm qua tôi mãi làm cái phần anh giao nên vội vào trong khi nhớ bước ra thì cô ấy không còn đứng đó nữa...

-Trời thế thì chịu thua anh rồi , mà thôi tôi chả đòi cho với anh nữa ,một cô phục vụ thôi mà ,.. anh đi làm việc đi , cô ta cần chắc cô ta sẽ quay lại... mà lần sau anh nhớ rõ điều này nhé

-Chào anh tôi đến để nhận việc.. lời nói của nó vừa thoát ra hai cái đầu cùng lúc không hẹn mà quay lại:

-Là cô hả...?

-À đây là anh chủ cửa hàng cô có thể trực tiếp nói chuyện với anh ta...

Vừa ngẩng lên thì cô bắt gặp hắn, đúng là trái đất tròn, sao nó không méo một tí có phải hay không, số mình bị sao chổi quét hay sao mà đụng anh ta suốt vậy... thôi đã đến rồi, anh ta muốn đấu võ mồm cũng phải chịu vậy

- Là cô hả?

- Ừ

- Cửa tiệm tôi làm từ 10 h sáng đến 11h tối thì đóng cửa, cô đồng ý làm chứ... với lại nếu cô làm hỏng một vật gì trong tiệm sẽ bị trừ vào tiền lương cuối tháng, nếu cô làm tốt thì sẽ được khen thưởng...

- Mà cô tên gì?

- Tôi tên gì, bất ngờ câu nói của hắn nó không trả lời mà lại hỏi ngược lại

- Tôi hỏi cô tên gì, bộ cô nghe không rõ hả...

- Hừ làm phách chẳng qua là tôi đang cần nên tôi nhìn đó, chứ đừng thấy đây im nặng mà lại lẩn nhé

- Tôi tên là : Ana

-Ồ tên cô là aNA có phải quả Na không... Haha haa

- Anh sao vậy cái tên thôi có gì to tát không?

-À không, tôi là bin... cô có thể bắt đầu làm việc được rồi đó.?

- Cần thắc mắc gì hỏi anh chàng vừa này nhé...

Hừ ai trả biết anh tên Bin.. ngày hôm qua mới đụng nhau đó thôi,, người như anh ta mà cũng quen cái loại con gái mồm to thể thì cũng lạ, mà thôi kệ hắn, hôm nay hắn s không gây trở ngại là ok roài, mà sao hôm nay hắn hiền thế nhỉ,, chắc rắc rối đây... hắn không nhận ra nó hay hắn cố tình nhỉ??/ thôi làm việc vậy thời gian đâu nghĩ nhiều ệt

Một tuần trôi qua cũng ổn, ban đầu chưa quen nhưng rạm ok, ổn với công việc thôi, chứ bản thân cô thì trông tàn tạ vô cùng... tay thì chi chít vết tích, người thì rả rời, kiếm tiền của thiên hạ có khác,, đâu dễ thế, cô nghĩ làm phục vụ chỉ bưng bê thôi chắc đơn giản chứ ai ngờ cũng cực ghê... đã thế cốc chén vỡ liên tục, chắc tháng lương này trả được là bao roài.. lại còn phải học cắt hoa quả nữa híc

cắt hoa quả thì ít, cắt vào tay thì nhiều, nhìn lại bàn tay đẹp hồi nào h toàn là băng gạc, thấm thật...

-Ê cô nhanh tay chút bàn thờ 5 đợi từ này giờ đó, tiếng đồng nghiệp vang nên cắt dòng suy nghĩ của nó

-Ok tôi ra liền...

Nó bưng đĩa hoa quả ra bàn số 5, rồi quay về chỗ quầy thu ngân, bước chân chưa được hai bước thì tiếng gọi phía sau lưng vang nện

-Ê con nhỏ kia mày quay lại đây chút nào.

__Hơi khó chịu nhưng nó đang là thân phận một cô phục vụ nên nó phải nhẫn lại thôi.

-Thưa quý khách quý khách cần gì thêm ạ.

-Tao trả cần gì cả tao cần nói chuyện với mày.

__Muốn nói chuyện với tôi.

-Ừ tao muốn nói chuyện với mày đó.

-Tôi đang làm việc, bây giờ tôi không có thời gian, nếu muốn nói chuyện với tôi thưa quý khách đợi lúc tôi cửa hàng tôi đóng cửa, lúc đó tôi mới rỗi.

-Ana có phải mày không?

Người cùng bàn với cô ta, cất giọng hỏi nó..

-Ừ Ana là tên tôi, tôi có quen bạn không?

-Ồ mày quên tao rồi à ,,mày không nhớ tao là thủy tiên biệt danh tiên tóc đỏ , cùng hội đua xe năm ngoái với mày đó thôi...

Tiên tóc đỏ... là con nèo nhỉ nó cố trí nhớ một năm trước,một lúc nó mới nhận ra cái đứa tên là Tiên , còn gọi là Tiên tóc đỏ , vì tóc nó đỏ mà , nhưng h nhìn có đỏ đâu , trắng đó chứ?

-À nhớ rồi bạn là cái đứa mà suốt ngày lanh chanh với thằng Bình đó hả , thế hồi đó tóc đỏ gọi là Tiên tóc đỏ còn giờ tóc trắng gọi là Tiên tóc bạc hả?

-Bạn cứ đùa dai , biết không tụi này tìm bạn mãi.

-Tìm tôi, bộ tôi có nợ bạn hay ai trong tụi bạn của bạn cái gì mà tìm tôi để lấy nợ hả..

-Mày không nợ nó nhưng mày nợ tao đó (không để Tiên nên tiếng cô ta với giọng chua lèm lại phát ra, vì nó chưa biết tên cô ta nên nó tạm gọi là dấm chua)

-Tôi nợ bạn cái gì?

- Mày thực sự không nợ tao hả , mày quên rồi hày mày cố tình quên đó , cách đây một tuần mày tát tao một cái tát, giờ tao phải đòi lại hai cái tát.

-Ồ , thế cô hôm đó không nghe rõ sao ,vì cô mất lịch sự nên tôi trả nó bằng cái tát đó rồi... tôi và cô tả có nợ gì từ ngày hôm đó mà

-Mày nói vô duyên nhỉ ? Mày tát tao rồi mày bảo là hết nợ , không có đâu nhé.

-Tôi nói rồi , muốn nói chuyện để sau giờ làm , còn giờ tôi không rảnh rồi nghe cô nói nhảm đâu.,

Quay lại người tên Tiên nói chào câu rồi đi mất, để lại sự tức tối của “” dấm chua “”

-Thôi nó đi rồi mày , lảm nhảm gì nữa , mà nói thật mày đừng đụng vào nó , nó không như mấy đứa tụi mình đâu , mày không tội lại nó được đâu.

-Nó là ai mà tao phải sợ chứ... Tao sẽ bảo anh Bin cho nó nghỉ việc ngay lập tức mày có tin không.

-Tùy mày thôi , nhưng tao đang thắc mắc...

-Mày thắc mắc gì , cái đứa làm tao không đến sinh nhật mày được là nó đó , nó còn dám tát tao nữa... nó là thủ phạm chứ ai..

-Ồ ra thế , nhưng tao không thắc mắc chuyện mày mà chuyện của nó và tụi tao...

Chuyện nó và tụi mày có liên quan gì đến tao đâu , mày quen nó à , vừa nãy tao thấy mày thân mật với nó ,quá đó nhỉ... Tao thấy nó đá xoáy mày mấy câu mà mày để yên thế nhỉ, hôm nay không phải quán anh Bin thì tao cho nó tan xác rồi..

-Èo mày cho nó tan xác hay nó ày không đường về nhà..

-Nó ghê vậy hả > Tao sợ ghê

-Nó trả ghê nhưng tốt nhất mày đừng đụng mày không nghe lời tao thì mày ráng chịu có chuyện gì tao không giúp được mày đâu..

-Ồi zời tao , phải nhờ mày chắc... nhưng mà có chuyện gì mày nói tao coi... nó ghê cỡ nào mà mày lại dè dặt thế!

-Mày muốn nghe chứ..

-Nghe chứ sao... xem con đó thế nào , cỡ như tóc tiên ,, mà run nó

-Được thôi...

(1 năm trước)...

Trương trình nhạc rock do yamaha tài trợ diễn ra tại sân công viên thống nhất ,, sàu vài vòng của những chiếc moto bay lượn trên không trung, tất nhiên là quần áo rồi , nhưng nhìn mấy anh biểu diễn cũng oách phết.

Đến tiết mục biểu diễn của các nhóm nhạc rock , làm không khí sôi động nên mọi người tranh nhau bon chen , tiến về phía sân khấu....

2. Chương 2

Thủy Tiên đi bên cạnh Bình cố cất giọng to hết cỡ để hỏi nó ,, (vì tiếng nhạc to nói bé trả ai nghe thấy)

-Bình, anh vừa đi học về hay sao mà đeo cặp trông hiền thế , mọi hôm em thấy anh đi học vài quyển vở thôi mà , hôm nay sao tử tế đeo cặp vậy...

-À anh hôm nay đeo cặp để đựng tiền đó mà

-Ờo , anh định đi sóc đĩa nữa hả? Biệt hiệu anh trả sai chút nào

-Biệt hiệu gì em toàn nói linh tinh.

-Em nói linh tinh đâu, khi mở miệng ra nói cái gì thì em phải xác minh đích thực nó tồn tại hay không

-Thế em nói xem nào , anh dduocwj biệt hiệu gì cơ chứ

- Ok thôi , bọn nó bảo anh là , đứa co phá sản...còn dduocwj gọi là bình phá sản

-Ha ha đau bụng mà chết với cô em thôi...

-Anh tồi vậy sao...

-Chứ còn ,,

-Thế anh vẫn cặp mấy con đó hả , anh vẫn sống lang thang ở nhà nghỉ hả

-Em nói mấy con nèo...

-Mấy con dạt nhà đó ,chứ mấy con nào nữa hỏi mà chán

-À mấy con đó, vườn chân lém anh không dây nữa rồi

-Thế giờ anh ở đâu... lại nhà n ghỉ hả , sao anh không về nhà

-Về làm gì ,con vợ hai của ông già anh nó hớ hắng lém , anh là con trai mà tốt nhất anh tránh là tốt ,con đó nó lừa ổng chứ anh thì đầu ngu mà bị lừa

-Với lại anh vừa mua nhà rồi , cũng được

-Anh đừng nói đùa nhé

-Không anh mua nhà thật , con Ana nó giúp anh 1/3 anh không muốn lang thang nữa

- Ana là đứa nào mà anh với thằng trường lúc nào cũng ca tụng nó thế

-Bọn anh rất nể nó , cũng rất yêu nó

-Yêu?

-Anh và thằng Trường cùng yêu một đứa

-Không phải em nghĩ sai rồi , mà anh không hơi đâu đứng đây dôi co với em đâu vừa nói vừa thét kiểu này một lém...

-Ở chỗ kia có đánh nhau anh qua đó xem

Bình chạy lại đám đông tôi cũng lò cò chạy theo, hóa ra là kịch động của sự hâm mộ một người trong đội anh Bình bị cướp mất áo và bị đốt ,đôi bên giằng co , gây xích mích thành ra đánh nhau ,tôi thầm nghĩ cái

áo thôi mà sao lại đánh nhau , mãi sau này tôi theo trường mới biết hóa ra hai bên có sự ganh ghét từ lâu ”

-Tôi thấy Bình rút trong ba lô ra hai thanh kiếm nhỏ dài khoảng 35 cm, đưa cho hai thằng bên cạnh , tiếp sau là côn , Bình cứ thế là đánh về đối phương.Hóa ra là ông ấy đeo balo đựng đồ... rồi mãi sau này tôi cũng mới biết mỗi lần có trường trình nhạc rock là phải mang đồ theo... tất nhiên tôi lại hỏi trường và lần nỉ gây lười nó mới cho tôi các thông tin ,, mà dẫu? luôn đặt nên khi gặp các ông ấy , nhưng tôi vẫn thắc mắc sao các ông ấy không tiết lộ thông tin người tên Ana đó nhỉ.... có gì đặc biệt chẳng...

Từ xa tôi thấy Bình cũng thắm mệt , vì thấy bọn bên kia cũng khá đông... đang đánh hăng thì có người hô :

-Công an... Công an đến đó !

Sau tiếng hô tất nhiên là cái đám hỗn độn đó chạy toán loạn nên rồi , tôi cố vẩy tay ra hiệu cho Bình chạy về chỗ tôi , nhưng đông quá có lẽ bình không nhìn thấy cánh tay tôi vẩy...Chợt tiếng kêu của một con bé vang nên..

-Anh Bình nên xe nào

Bình nhảy lên xe cô gái đó phóng đi , khoảng mấy phút sau thì công an cũng có mặt , có mấy tên cũng bị bắt , nhưng trả phải người tôi quen nên tôi không bận tâm...

Đang lơ mơ thì Trường tiến lại chỗ tôi , nó bảo là đi cũng tụi nó không , cũng đang buồn nên tôi đồng ý ngay.

Xe trường dừng lại quán nước bên vỉ hè , nơi đó cũng có một nhóm đang ngồi đó...Trường bảo tôi xuống xe chờ , để Trường dựng xe. trường tiến lại chỗ đó quên mất cả tôi đang đứng ngây ngô

Từ chỗ tôi cũng nhận ra Bình ngồi ở đó ,tôi cũng đẹp tự ái sang một bên để tiến lại , vì chắc có Bình chẳng?

-Bình sao anh ở đây vậy

-Tiên tóc đỏ mày sao đến đây vậy? không phải mày ở công viên xem hát sao

-À thằng trường lai em đến

-Thế hả? vừa nãy nó đi một mình vào tao đâu biết mày đi với nó

Tôi trả quan tâm câu nói của Bình... là tôi đi với ai , vì tôi đang quan sát người con gái ngồi bên cạnh

Bình , và viết thư ở cánh tay của Bình

-Anh bị thương à? Sao mà băng bó thế kia

-Ồ

-Bình trả lời tôi mỗi câu cụt lủn , nghe mà buồn....

Tôi ngằm quan sát đứa con gái ngồi cạnh Bình,dưới ánh đèn điện nhưng cô ta đẹp thật , khuôn mặt trái xoan , đôi mắt to , cái miệng đang mím vào , hình như đang suy nghĩ cái gì đó có lẽ lắm chiêu.. thỉnh thoảng thấy cô ta thổi mấy ngọn tóc mái...Cái áo cô ta mặc giống Bình và Trường y hệt...quần thì cô ta đang ngồi nên tôi trả rõ là mấy..Ừ cô ta đẹp thật đó nhưng mà có gì đặc biệt đâu ,, tôi cũng xinh chứ đâu đến nỗi mà sao họ lại cứ ca tụng cô ta thế nhỉ? thắc mắc va thắc mắc...

-Mày uống gì?

Trường hỏi tôi làm tôi giật mình ngừng quan sát... cô ta như kẻ trộm bị bắt được , tôi lúng túng một chút rồi cũng trả lời lại ngay

-Trà đá như mày thôi

-Cô ơi một trà đá nữa nhé..

Ngồi khoảng mấy phút thì cô ta thì thầm vào tai Bình cái gì đó ,đứng dậy chào mọi người , rồi đi ra cái xe novo màu đen , phóng đi một cách vội vã... Rồi sau đó ai đó cũng đứng dậy ra về, Bình bảo Trường lai tôi về rồi qua chỗ nhà Trường, tôi đành im lặng theo trường về...

-Thế mà đúng nó một năm trước thật à

Tiếng Thảo kéo tôi về thực trạng , cắt ngang suy nghĩ của tôi một năm trước

-Ừ

-Thế thôi sao

-Còn mà , tại tao đang kể mà lại hỏi chen ngang h lại làm câu thế thôi sao...

-Thôi tao không nghe mà kể nữa trả có gì đặc biệt cả ,kiểu gì tối nay tao cũng phải gặp nó để thanh toán nợ , nợ này phải đòi vì nó dám đánh tao trước mặt anh Bin..

-Kể mà đó tao có cảnh cáo mà rồi mà không nghe có gì mà tự chịu...

Nó làm sao mà biết được , vì nó đâu có mặt lúc đó , còn nhiều lần tôi đụng chạm Ana lém chứ , ví dụ như những lần ở quán bar , những lần đó thấy bọn Trường và Bình đỡ mấy trò nói chung là hơi đội bại chút với mấy con nhỏ ở vũ trường ,hay với mấy con họ vừa kưng nét ra, tôi có ghé tai nhắc nhở họ nghiêm túc, nhưng bất lực ... với tôi họ trả làm thế nhưng nhìn trường mặt Nhưng Ana họ nên tiếng nhỏ hay chém miệng một cái thôi là lập tức họ dừng lại liền, và giả vờ giả tóc hoặc uống rượu một cách ngượng ngao..

Tôi đi với trường hỏi vì sao nhưng cũng lại được câu trả lời...

-Em hỏi gì anh điều tiết lộ nhưng với Ana em đừng hỏi ,là tốt nhất

Tôi đành im lặng , vì tôi biết có mở miệng hỏi thì dấu hỏi càng to thêm trước mặt tôi mà thôi...

Nhiều lần tôi có gặp Ana cũng quen dần và cũng lịch sự gật đầu chào ngoài ra trả nói với nhau câu nào cả , vì tôi thấy khi có việc quan trọng Ana mới nên tiếng ngoài ra thì tôi thấy cô ta mở miệng tí nào

Rồi lần cuối cùng tôi gặp Ana cũng là lần cuối cùng Bình , và Trường gặp cách đây một năm về trước...

Trong vòng một năm Ana đi đâu , trong sự tìm kiếm của bọn Trường và Bình...tôi trả biết họ tìm Ana chuyện gì, chỉ thấy Trường bảo nợ Ana một lời xin lỗi..

Bây giờ tôi gặp lại Ana rồi tôi có nên nói cho họ biết không, tôi cũng có nhiều thắc mắc cần hỏi Ana..tại vì dấu hỏi trong tôi nó chưa biến mất đi...

11h...

Một mồi dắt xe khỏi quán,từ hôm nay về sau lại rắc rối rồi đây cái đứa tên là Tiên tóc đỏ với tóc đen nó biết mình làm ở đây rồi ,chắc bọn kia cũng sẽ biết thôi định hai tháng nữa sẽ xuất hiện ở trường để chào hỏi lại tại nó nào ngờ (thở dài và thở dài) sao cái quán cafe này rắc rối nhĩ đầu tiên là hấn ,giờ lại thêm mấy đứa lằng nhằng ,lúc đầu mình nghĩ làm ở đây thì sẽ ôn vì bọn nó chỉ uống trà đá vỉ hè hay đi bar thôi chứ chúng nó có bao giờ sến đâu mà vô mấy tiệm cafe nhâm nhi ,đúng là người tính không bằng trời tính

-Xe con nhỏ đó khìa anh chặn nó lại đi...

Nó giật mình, gi đây cướp xe ban đêm à ,thời buổi này chán nhĩ hết cơ động xin đều tiền lại đến bọn này ,chắc cướp taxi không đủ giờ quay cướp xe máy đây...nó ngăn nên một đoàn xe máy biểu diễn mấy trò lách lách vượt nên chặn đầu xe nó... gi nữa đây một quá cơ.

-Xuống xe con khìa , quả này thì mà ăn đủ nhé ,ai bảo mà động đến tao làm chi

-Lại con điên hồi chiều ,sao con này dai hơn đĩa nhĩ ,ghét nhất loại chó đại này

-Cô khìa xuống xe đi, đừng trách tại này không nhẹ tay...

Nó vẫn ngồi yên trên xe , và cố lấy cái mũ che lấp khuôn mặt , vì nó sợ người đối diện nhận ra nó , à không chính xác là Bình chỉ có Bình mới có chất giọng đó thôi, một chất giọng êm nhưng cũng thật đanh thép.Nó không muốn gặp lại Bình một chút nào, làm sao đây trái đũa nhỏ quá mà à không biết nam bé quá ...

-Tôi nói cô nghe rõ chứ , hay sợ quá không xuống nổi có cần đàn em tôi bế cô xuống không vậy?

Sau khi tiếng Bình vang nên thì đồng loạt tiếng cười nham nhở, híc anh em phải chém gió nhau thế sao.

-Anh vẫn thế nhỉ trả thay đổi vẫn con nít...

Vừa nói nó vừa bỏ mũ ra hất mái tóc về phía sau và nhìn thẳng đối phương ,bọn khia nhao nhao nên mỗi đứa một câu , đại loại như là.À con này muốn chết đây hoặc con này hôm nay ăn gan hổ đây...rồi anh à để em cho nó một trận luôn ,, ,mấy đứa con gái thì , ối zời con bé này nó gà nhỉ...

-Bọn mày im cái miệng vào cho tao , đứng đó mà lảm nhảm...

Quá ồn ào Bình phải quát bọn nó mới trật tự , lúc đầu anh nhìn cái dáng thấy quen quen ,nhưng anh không nghĩ là nó vì buổi tối cho nên không đoán chắc , giờ nó nên tiếng thì thật sự rồi với lại khuôn mặt khia thì sao có thể nhầm được chứ...

-Sao anh em cũng phải lấy máu của nhau sao

Tiếng nó làm Bình trở lại thực tại... Bình cứ đứng nhìn nó , nhìn và nhìn giờ chỉ muốn chạy lại ôm lấy nó mà thôi cho bỏ ghét nỗi nhớ nó , híc 1 năm thôi không gặp nó cảm tưởng thời gian như là dư thừa , chán nản...

-Anh đừng bảo với em là anh quen nó nhé (giọng chua lèm của thảo vang nên)

-Không những không quen mà nó là em anh

-Gi anh có bao nhiêu đứa em vậy?

-Em hỏi làm gì? giờ em tạm thời im cho anh nhờ không thì chết cả lũ đó

Bình nói rồi bước chậm chậm lại chỗ nó định cầm tay nó nhưng nó đã hất ra một cách không thương tiếc

-Muốn gì nói đi ,tôi rất mệt không muốn dài dòng

-Èo bồ của đại ca hay là ai mà đại ca kếp lép thế

Mỗi người một câu, đám đông lại nhao nhao nên mất trật tự lại trở lại Bình quát ầm lên.

-Bọn mày im cho tao , đứa nào từ phút này nên tiếng thì cút séo còn không đứng im đó cấm mở mồm.

Nói rồi quay lại phía nó cổ cất giọng từ tốn nhất vốn có trong con người Bình

3. Chương 3

-Ana anh xin lỗi , anh không biết là em , em đừng giận anh nhé ,một năm anh tìm kiếm em khắp nơi nhưng trả thấy ,anh cảm tưởng em như bốc thành khói và biến mất vậy , em biết anh buồn thế nào không,, , ,

-Thôi im đi mệt.Giờ tôi cần về nhà anh bảo hai cái thằng điên chặn đầu xe tôi ra để tôi đi và còn nữa tôi cấm anh nghe cái con khia lảm nhảm về tôi ,tôi đang làm gì ở đâu cấm anh bước đến đó tìm , hai tháng nữa sẽ gặp nhau ở trường ,trường nào thì sau hai tháng nữa anh khắc biết

-Nhưng mà anh...

-Không dài dòng nhiều , anh đợi một năm rồi trả lễ hai tháng nữa không có mà đợi...(nó rồi nó rõ ga phi mất để lại cho Bình sự tiếc nuối ,anh phải làm gì để chuộc lỗi đây ,buồn quá)

-Anh thật là nó không ?

Tiếng Trường hỏi Bình một cách ngạc nhiên.. hết mức

-Ừ là nó mà , trả lễ mày không nhận ra nó

-Em nhận ra mà, khi nó gỡ mũ ra thì em biết là nó ,em cũng bất ngờ lắm chứ đến khi bình tỉnh lại thì nó đi mất rồi , nó nói gì với anh vậy ,mà sao anh không giữ nó lại

-Mày hỏi lắm thế , tao cũng muốn lắm chứ nhưng nó bảo hai tháng nữa gặp lại ở trường ,, , và nó bảo

-Nó bảo làm sao

-Nó bảo bây giờ đừng tìm nó

-Híc , chưa gặp lại nó còn không sao giờ gặp lại nó ,nó bảo thế thì bó tay roài ,hai tháng chịu nổi không ?

-Đành chịu thôi, tao theo nghỉ giờ mình cố gặp nó mà nó lại mất tích như hồi trước thì có mà nên trời cũng trả tìm thấy nó

-Thôi về đi.. tao muốn về nghỉ ngơi...

-Về thôi bọn mày...

Bình nên xa phóng đi để quên Thảo lại , giờ Thảo hay mẹ Thảo cũng mặc kệ...

Về đến nhà , Ana buông mình xuống ghế salon ,nằm thõ dài hôm nay thật bất ngờ , gặp lại Bình lúc đó nó cổ đeo nén cảm xúc lém mới không ôm lấy Bình , nó nhớ Bình nhớ ông anh cùng cha khác mẹ với nó ,thật buồn cười anh em sao lại không ở bên nhau được nhỉ ,nó mệt quá thiếp đi lúc nào không hay nó lại mơ về ngày hôm ấy.

Đêm đó hai anh em nó rủ nhau đi đua xe ,đang đua thì bọn cơ động đuổi ,trả còn cách nào đành chạy thông qua đường đê , hai anh em nó cố chạy những ngõ ngách cuối cùng nhưng bọn họ vẫn không tha đành liều chạy ra ngoài tỉnh mặc dù không rành đường nhưng hết cách rồi chỉ biết cầm cổ chạy... bất ngờ nên anh em nó bị động đang chạy anh nó nói như hét vào tai.

-Anh cho xe chạy chậm rồi em nhảy xuống nhé

-Chứ bọn nó dai lém , anh cũng thấm mệt rồi không biết còn cổ được không

-Không em không nhảy xuống đâu ,có chết hai anh em mình cùng chết

-Sợ gì hả anh.

-Không phải sợ nhưng em là con gái ,nếu bị bắt chúng nó đánh giả man lắm , đến tụi anh là con trai còn không chịu được nữa là em

-Không em chịu được

-Không nói nhiều ,anh bảo nhảy xuống là xuống

Lần đầu tiên anh nó quát nó , nó trả biết sao chỉ biết im nặng.

-Nào anh đếm 1,2 ,3 em nhảy nhé... chỗ này đang mưa nên đất cũng không rắn lém... có lẽ rất đau nhưng còn hơn là bị tụi nó bắt, nghe anh đi đừng có giận...

-Nhưng

-Không nhưng gì cả nhảy đi anh cho xe chạy chậm rồi

Cuối cùng nó đành nhảy khỏi xe , một đứa đua xe chuyên nghiệp như nó nhảy xe phải đảm bảo tính mạng ,và cái đầu chân tay gãy có thể lành chứ cái đầu hổng coi như vứt.. do trời mưa nên đường trơn nó bị văng khá xa , nhưng nó vẫn tỉnh nó cố ngượng dậy lê vào góc đường , kiểm tra thấy người nó chỉ bị xây sát nhẹ ,nhưng do trời mưa và đường đất thấm vào vết thương rất xót.

Bọn cơ động vẫn lượn quanh chỗ nó khoảng một đoạn nó lấp vào bụi cây ngồi im thíp , thấy một lúc sau không có tiếng động nó mới nháp nhô cái đầu dậy,..

Đây là đầu đây đoạn đường này rất tối nó trả nhìn thấy gì cả ,chỗ này nó trả quen nên hơi sợ mặc dù nó rất gan nhưng nó vẫn là con gái ,nhìn xa xa có ánh đèn , nó cố chạy về nơi đó ,thỉnh thoảng có tiếng chó sủa trong đêm nghe mà rùng mình , quả thật trong đời nó làm người qua chưa bao giờ có cảm giác sợ thế này , vừa sợ vừa lo cho anh nó...

Nó chạy mãi chạy mãi trong đêm mưa , cơ thể nó thấm mệt nhưng nó không thể dừng lại ,nó phải chạy về chỗ có ánh sáng vì nó rất sợ bóng đêm ,nói cách khác nó sợ màn đêm bao phủ nó ,nó sợ cô đơn... người nó

tar còn sức mà chạy nữa nó bắt đầu chạy chậm dần rồi cơ thể nó ngac khụy xuống thiếp đi lúc nào không hay...

Cũng chỉ là giấc mơ thôi ,nó thầm nói với bản thân nó thế ,chỉ cần tỉnh dậy sẽ không có chuyện gì xảy ra hết... Nó choàng tỉnh dậy đảo mắt nhìn quanh nhưng nó chẳng tìm thấy một cái gì quen thuộc ,đây là đâu trả lời chuyện xảy ra là có thật ,,có tiếng một thằng bé con cất ngang dòng suy nghĩ của nó.

-Mẹ ơi chị ấy tỉnh rồi ,mẹ ơi

Sau tiếng gọi của đứa bé thì một người phụ nữ bước lại gần chỗ nó ,mỉm cười hỏi nó

Cháu tỉnh rồi hả?Trong người cháu thế nào có cảm thấy mệt không.

-Thưa cô sao cháu lại ở đây...?

-À hai hôm trước , ta đi lấy hàng ở nhà hàng xóm lúc đó khoảng 1h hay 2 h đêm trên đường về nhà ta thấy cháu nằm bên đường quần áo ,toàn vết đất nên ta với em Bi đã đưa cháu về đây.

-Vậy cháu ở đây hai hôm rồi hả cô?

-Ừ cháu sốt cao hai hôm rồi. Ngập ngừng một chút người phụ nữ lại nên tiếng

-Tại mẹ con chúng ta nghèo quá nên không thể đưa cháu vào viện được nên chỉ sơ cứu đơn giản thôi, ta đang nghĩ nếu hôm nay cháu không tỉnh ta cũng đành liệu đưa cháu vào viện vậy, nhưng may quá cháu tỉnh rồi..

-Cháu cảm ơn cô? Cô ơi ở đây cách trung tâm thành phố bao xa...

-À cũng gần thôi, khoảng 30 cây gì đó..

30 cây cũng không gần vậy trong đêm nó và anh nó chạy cận lực thế cơ à, giờ anh nó sao rồi không biết anh có bị bắt không , nó không trở về nhà thế này chắc ba giận lắm thế nào cũng đánh anh cho coi , khổ thân anh thật đôi khi chịu những trận đòn vô cớ của ba , cơ thể của anh không biết sẽ còn bao vết tích nữa mới đủ...

-Cháu ăn chút cháo nhé , chỗ mẹ con cô trả có gì chỉ có cháo thôi...

-Hoan hô hôm nay được ăn cháo...

Tiếng hai mẹ con làm cho nó ngạc nhiên, ăn cháo thôi sao thằng bé nó vui mừng đến vậy bát cháo đối với nó là to lắm sao??

-Cháu không ăn đâu.

-Cháu phải ăn vào chứ hai hôm nay cháu chưa ăn gì cả mà...

-Nhưng mà

-Yên tâm hôm nay cô nấu cũng nhiều nên cháu không lo

Nó đành im lặng ,im lặng thôi còn biết nói gì nữa một đứa không biết tình cảm là gì như nó nhưng ở trường hợp này thì đành ngoài lệ vì nó mang ơn người ta mà không có mẹ con họ chắc nó đã nằm dưới đám đất lạnh lẽo rồi , mà cũng hay ông trời bắt nó phải sống để ngậm nhấm từng nỗi đau đây... sao không chết nhỉ ,nếu chết sẽ không biết nỗi buồn là gì...

Hóa ra mùa hè hai mẹ con họ vào thành phố kiếm thêm tiền ,nó rất muốn trở lại thành phố ngay nhưng mà giờ trong người nó trả có gì ,nó còn nghèo hơn mẹ con họ đó chứ bằng chứng nó ăn nhờ họ và mặc quần áo của họ thôi ,bộ quần áo của nó mặc dù được giặt rồi nhưng nhìn mà thấm...Nó đành chờ họ vào lại trung tâm nó mới theo vào được.Vì ở nơi này trả thấy ai cho gọi dt , với lại nó nhờ người ta rồi nên nó chẳng dám yêu cầu hơn...

Cuối cùng thì nó cũng trở về nhà ,bố nó biết nó mất tích hai ngày nên cũng cho người đi tìm ,còn Bình và bọn bạn bị bắt ở trại giam , Bố nó chưa bảo lãnh cho Bình ra vì ông chưa tìm thấy nó ,một phần ông tức Bình một phần để Bình trong đó cho người ta cải tạo...

Thấy nó bước vào nhà nhìn nó xanh xao ông thật sót xa đứa con gái ông yêu thương giờ nhìn thật tội nghiệp ,để nó bình tĩnh lại ông mới hỏi , nó chỉ im lặng tránh ánh mắt của ông mỗi khi ông nhìn nó...nó vẫn thế từ ngày mẹ nó mất ,ánh mắt nó như vô hồn nhìn ông cứ chửi là do ông là nguyên nhân để mẹ nó ra đi mãi mãi vậy , từ một con bé thơ ngây ,ca hát vui đùa trở thành con bé lìm lìm trầm tính ,và nghịch ngợm...

Đứng sau cánh cổng phòng ba nó ,nghe trộm cuộc nói chuyện dt của ông... thật nó trả muốn nghe trộm đâu vì vô tình nó đi xuống nhà thấy tiếng ba nó nói gì có nhắc đến tên của Bình nên nó tò mò đứng lại.

-Cứ để thằng Bình trong đó đi , tôi sẽ không bảo lãnh cho nó đâu...

-Thôi cứ thế ,, có gì tôi sẽ nghĩ lại...

Thấy ba nó có vẻ cương quyết , không cho anh nó ra cũng tại nó nên anh nó vậy ,trả biết động lực nào thôi thúc nó ,mà nó đẩy cửa bước vào...

-Thưa ba con...

-Con làm sao ,đau chỗ nào nói ba coi

-Con không sao hết con cũng đỡ rồi nhưng con muốn xin ba một việc

-Việc gì? nếu ba có thể thì ba sẽ làm

-Việc này con nghĩ ? Ba thừa khả năng ,với lại anh Bình cũng là con ba mà sao ba lại làm thế với anh ấy

-Ba chỉ muốn tốt cho nó thôi , nó làm ba điều đứng xấu hổ hàng trăm lần ,ba thật buồn khi không dạy được nó...

-Thì anh ấy cũng muốn tốt cho ba thôi nên anh ấy làm như thế

-Con à tụi con chỉ thấy trước mắt thôi còn lâu dài con chưa biết đâu

-Con cũng trả cần biết ,vì đó là việc của ba còn nếu là con con sẽ chịu trách nhiệm với việc làm của mình

-Con đang trách ba

-Con trả trÁCH AI cả số tội con nó thế đành chấp nhận thôi... nhưng từ trước đến giờ con chưa xin ba điều gì có thể lần này là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng con xin ba ,ba có thể chấp nhận được không

-Con nói đi

-Con muốn ba bảo lãnh anh Bình ra...

-Điều này ta e rằng

-Con đã nói rồi và điều này đủ khả năng của ba mà ,, với lại anh Bình cũng là con của ba trả lẽ con của ba không bằng mấy đứa...

-Mấy đứa nào ?

Định nói mấy con hồ ly cặp với ba nhưng nó lại thôi ,vì giờ nó đang cầu xin ba nó nên nói ra chỉ làm ông thêm tức giận , mà thế bất lợi cho anh nó

-TRả có đứa nào.. ba đồng ý đi

Nó giật mình, gì đây cướp xe ban đêm à ,thời buổi này chán nhĩ hết cơ động xin đều tiền lại đến bọn này ,chắc cướp taxi không đủ giờ quay cướp xe máy đây...nó ngắc nên một đoàn xe máy biểu diễn mấy trò lác lách vượt nên chặn đầu xe nó... gì nữa đây mệt quá cơ.

-Xuống xe con kia , quả này thì mày ăn đủ nhé ,ai bảo mày động đến tao làm chi

-Lại con điên hồi chiều ,sao con này dai hơn đĩa nhĩ ,ghét nhất loại chó đại này

-Cô kia xuống xe đi, đừng trách tội này không nhẹ tay...

Nó vẫn ngồi yên trên xe , và cố lấy cái mũ che lấp khuôn mặt , vì nó sợ người đối diện nhận ra nó , à không chính xác là Bình chỉ có Bình mới có chất giọng đó thôi, một chất giọng êm nhưng cũng thật đanh thép.Nó không muốn gặp lại Bình một chút nào, làm sao đây trái đất nhỏ quá mà à không việt nam bé quá ...

-Tôi nói cô nghe rõ chứ , hay sợ quá không xuống nổi có cần đàn em tôi bế cô xuống không vậy?

Sau khi tiếng Bình vang nên thì đồng loạt tiếng cười nham nhở, híc anh em phải chém gió nhau thế sao.

-Anh vẫn thế nhỉ trả thay đổi vẫn con nít...

Vừa nói nó vừa bỏ mũ ra hất mái tóc về phía sau và nhìn thẳng đối phương ,bọn khia nhao nhao nên mỗi đứa một câu , đại loại như là.À con này muốn chết đây hoặc con này hôm nay ăn gan hổ đây...rồi anh à để em cho nó một trận luôn ,, , mấy đứa con gái thì , ối zời con bé này nó gà nhĩ...

-Bọn mày im cái miệng vào cho tao , đứng đó mà lảm nhảm...

Quá ồn ào Bình phải quát bọn nó mới trật tự , lúc đầu anh nhìn cái dáng thấy quen quen ,nhưng anh không nghĩ là nó vì buổi tối cho nên không đoán chắc , giờ nó nên tiếng thì thật sự rồi với lại khuôn mặt khia thì sao có thể nhầm được chứ...

-Sao anh em cũng phải lấy máu của nhau sao

Tiếng nó làm Bình trở lại thực tại... Bình cứ đứng nhìn nó , nhìn và nhìn giờ chỉ muốn chạy lại ôm lấy nó mà thôi cho bỏ ghét nỗi nhớ nó , híc 1 năm thôi không gặp nó cảm tưởng thời gian như là dư thừa , chán nản...

-Anh đừng bảo với em là anh quen nó nhé (giọng chua lèm của thảo vang nên)

-Không những không quen mà nó là em anh

-Gì anh có bao nhiêu đứa em vậy?

-Em hỏi làm gì? giờ em tạm thời im cho anh nhờ không thì chết cả lũ đó

Bình nói rồi bước chậm chậm lại chỗ nó định cầm tay nó nhưng nó đã hất ra một cách không thương tiếc

-Muốn gì nói đi ,tôi rất mệt không muốn dài dòng

-Èo bờ của đại ca hay là ai mà đại ca kếp lép thế

Mỗi người một câu, đám đông lại nhao nhao nên mất trật tự lại trở lại Bình quát ầm nên.

-Bọn mày im cho tao , đứa nào từ phút này nên tiếng thì cút séo còn không đứng im đó cấm mở mồm.

Nói rồi quay lại phía nó cố cất giọng từ tốn nhất vốn có trong con người Bình

4. Chương 4

-Ana anh xin lỗi , anh không biết là em , em đừng giận anh nhé ,một năm anh tìm kiếm em khắp nơi nhưng trả thấy ,anh cảm tưởng em như bốc thành khói và biến mất vậy , em biết anh buồn thế nào không,, , ,

-Thôi im đi mệt.Giờ tôi cần về nhà anh bảo hai cái thằng điên chặn đầu xe tôi ra để tôi đi và còn nữa tôi cấm anh nghe cái con khia lảm nhảm về tôi ,tôi đang làm gì ở đâu cấm anh bước đến đó tìm , hai tháng nữa sẽ gặp nhau ở trường ,trường nào thì sau hai tháng nữa anh khắc biết

-Nhưng mà anh...

-Không dài dòng nhiều , anh đợi một năm rồi trả lễ hai tháng nữa không có mà đợi...(nó rồi nó rồ ga phi mất để lại cho Bình sự tiếc nuối ,anh phải làm gì để chuộc lỗi đây ,buồn quá)

-Anh thật là nó không ?

Tiếng Trường hỏi Bình một cách ngạc nhiên.. hết mức

-Ừ là nó mà , trả lễ mày không nhận ra nó

-Em nhận ra mà, khi nó gỡ mũ ra thì em biết là nó ,em cũng bất ngờ lắm chứ đến khi bình tĩnh lại thì nó đi mất rồi , nó nói gì với anh vậy ,mà sao anh không giữ nó lại

-Mày hỏi lắm thế , tao cũng muốn lắm chứ nhưng nó bảo hai tháng nữa gặp lại ở trường ,, và nó bảo

-Nó bảo làm sao

-Nó bảo bây giờ đừng tìm nó

-Híc , chưa gặp lại nó còn không sao giờ gặp lại nó ,nó bảo thế thì bó tay roài ,hai tháng chịu nổi không ?

-Đành chịu thôi, tao theo nghỉ giờ mình cố gặp nó mà nó lại mất tích như hồi trước thì có mà nên trời cũng trả tìm thấy nó

-Thôi về đi.. tao muốn về nghỉ ngơi...

-Về thôi bọn mày...

Bình nên xa phóng đi để quên Thảo lại , giờ Thảo hay mẹ Thảo cũng mặc kệ...

Về đến nhà , Ana buông mình xuống ghế salon ,nằm thõ dài hôm nay thật bất ngờ , gặp lại Bình lúc đó nó cổ đeo nén cảm xúc lém mới không ôm lấy Bình , nó nhớ Bình nhớ ông anh cùng cha khác mẹ với nó ,thật buồn cười anh em sao lại không ở bên nhau được nhỉ ,nó mệt quá thiếp đi lúc nào không hay nó lại mơ về ngày hôm ấy.

Đêm đó hai anh em nó rủ nhau đi đua xe ,đang đua thì bọn cơ động đuổi ,trả còn cách nào đành chạy thông qua đường đê , hai anh em nó cố chạy những ngõ ngách cuối cùng nhưng bọn họ vẫn không tha đành liều chạy ra ngoài tỉnh mặc dù không rành đường nhưng hết cách rồi chỉ biết cầm cổ chạy... bất ngờ nên anh em nó bị động đang chạy anh nó nói như hét vào tai.

-Anh cho xe chạy chậm rồi em nhảy xuống nhé

-Chứ bọn nó dai lém , anh cũng thấm mệt rồi không biết còn cố được không

-Không em không nhảy xuống đâu ,có chết hai anh em mình cùng chết

-Sợ gì hả anh.

-Không phải sợ nhưng em là con gái ,nếu bị bắt chúng nó đánh giả man lắm , đến tụi anh là con trai còn không chịu được nữa là em

-Không em chịu được

-Không nói nhiều ,anh bảo nhảy xuống là xuống

Lần đầu tiên anh nó quát nó , nó trả biết sao chỉ biết im nặng.

-Nào anh đếm 1,2 ,3 em nhảy nhé... chỗ này đang mưa nên đất cũng không rắn lém... có lẽ rất đau nhưng còn hơn là bị tụi nó bắt, nghe anh đi đừng có giận...

-Nhưng

-Không nhưng gì cả nhảy đi anh cho xe chạy chậm rồi

Cuối cùng nó đành nhảy khỏi xe , một đứa đua xe chuyên nghiệp như nó nhảy xe phải đảm bảo tính mạng ,và cái đầu chân tay gãy có thể lành chứ cái đầu hồng coi như vứt.. do trời mưa nên đường trơn nó bị văng khá xa , nhưng nó vẫn tỉnh nó cố ngượng dậy lê vào góc đường , kiểm tra thấy người nó chỉ bị xây sát nhẹ ,nhưng do trời mưa và đường đất thấm vào vết thương rất xót.

Bọn cơ động vẫn lượn quanh chỗ nó khoảng một đoạn nó lấp vào bụi cây ngồi im thíp , thấy một lúc sau không có tiếng động nó mới nháp nhô cái đầu dậy,..

Đây là đầu đây đoạn đường này rất tối nó trả nhìn thấy gì cả ,chỗ này nó trả quen nên hơi sợ mặc dù nó rất gan nhưng nó vẫn là con gái ,nhìn xa xa có ánh đèn , nó cố chạy về nơi đó ,thỉnh thoảng có tiếng chó sủa trong đêm nghe mà rùng mình , quả thật trong đời nó làm người qua chưa bao giờ có cảm giác sợ thế này , vừa sợ vừa lo cho anh nó...

Nó chạy mãi chạy mãi trong đêm mưa , cơ thể nó thấm mệt nhưng nó không thể dừng lại ,nó phải chạy về chỗ có ánh sáng vì nó rất sợ bóng đêm ,nói cách khác nó sợ màn đêm bao phủ nó ,nó sợ cô đơn... người nó tar còn sức mà chạy nữa nó bắt đầu chạy chậm dần rồi cơ thể nó ngac khuy xuống thiếp đi lúc nào không hay...

Cũng chỉ là giấc mơ thôi ,nó thầm nói với bản thân nó thế ,chỉ cần tỉnh dậy sẽ không có chuyện gì xảy ra hết... Nó choàng tỉnh dậy đảo mắt nhìn quanh nhưng nó chẳng tìm thấy một cái gì quen thuộc ,đây là đâu trả lẽ chuyện xảy ra là có thật ,,có tiếng một thằng bé con cất ngang dòng suy nghĩ của nó.

-Mẹ ơi chị ấy tỉnh rồi ,mẹ ơi

Sau tiếng gọi của đứa bé thì một người phụ nữ bước lại gần chỗ nó ,mỉm cười hỏi nó

Cháu tỉnh rồi hả?Trong người cháu thế nào có cảm thấy mệt không.

-Thưa cô sao cháu lại ở đây...?

-À hai hôm trước , ta đi lấy hàng ở nhà hàng xóm lúc đó khoảng 1h hay 2 h đêm trên đường về nhà ta thấy cháu nằm bên đường quần áo ,toàn vết đất nên ta với em Bi đã đưa cháu về đây.

-Vậy cháu ở đây hai hôm rồi hả cô?

-Ừ cháu sốt cao hai hôm rồi. Ngập ngừng một chút người phụ nữ lại nên tiếng

-Tại mẹ con chúng ta nghèo quá nên không thể đưa cháu vào viện được nên chỉ sơ cứu đơn giản thôi, ta đang nghĩ nếu hôm nay cháu không tỉnh ta cũng đành liều đưa cháu vào viện vậy, nhưng may quá cháu tỉnh rồi..

-Cháu cảm ơn cô? Cô ơi ở đây cách trung tâm thành phố bao xa...

-À cũng gần thôi, khoảng 30 cây gì đó..

30 cây cũng không gần vậy trong đêm nó và anh nó chạy cận lực thế cơ à, giờ anh nó sao rồi không biết anh có bị bắt không , nó không trở về nhà thế này chắc ba giận lắm thế nào cũng đánh anh cho coi , khổ thân anh thật đôi khi chịu những trận đòn vô cớ của ba , cơ thể của anh không biết sẽ còn bao vết tích nữa mới đủ...

-Cháu ăn chút cháo nhé , chỗ mẹ con cô trả có gì chỉ có cháo thôi...

-Hoan hô hôm nay được ăn cháo...

Tiếng hai mẹ con làm cho nó ngạc nhiên, ăn cháo thôi sao thằng bé nó vui mừng đến vậy bát cháo đối với nó là to lắm sao??

-Cháu không ăn đâu.

-Cháu phải ăn vào chứ hai hôm nay cháu chưa ăn gì cả mà...

-Nhưng mà

-Yên tâm hôm nay cô nấu cũng nhiều nên cháu không lo

Nó đành im lặng ,im lặng thôi còn biết nói gì nữa một đứa không biết tình cảm là gì như nó nhưng ở trường hợp này thì đành ngoài lệ vì nó mang ơn người ta mà không có mẹ con họ chắc nó đã nằm dưới đám đất lạnh lẽo rồi , mà cũng hay ông trời bắt nó phải sống để ngậm nhấm từng nỗi đau đây... sao không chết nhỉ ,nếu chết sẽ không biết nỗi buồn là gì...

Hóa ra mùa hè hai mẹ con họ vào thành phố kiếm thêm tiền ,nó rất muốn trở lại thành phố ngay nhưng mà giờ trong người nó trả có gì ,nó còn nghèo hơn mẹ con họ đó chứ bằng chứng nó ăn nhờ họ và mặc quần áo của họ thôi ,bộ quần áo của nó mặc dù được giặt rồi nhưng nhìn mà thấm...Nó đành chờ họ vào lại trung tâm nó mới theo vào được.Vì ở nơi này trả thấy ai cho gọi dt , với lại nó nhờ người ta rồi nên nó chẳng dám yêu cầu hơn...

Cuối cùng thì nó cũng trở về nhà ,bố nó biết nó mất tích hai ngày nên cũng cho người đi tìm ,còn Bình và bọn bạn bị bắt ở trại giam , Bố nó chưa bảo lãnh cho Bình ra vì ông chưa tìm thấy nó ,một phần ông tức Bình một phần để Bình trong đó cho người ta cải tạo...

Thấy nó bước vào nhà nhìn nó xanh xao ông thật sót xa đứa con gái ông yêu thương giờ nhìn thật tội nghiệp ,để nó bình tĩnh lại ông mới hỏi , nó chỉ im lặng tránh ánh mắt của ông mỗi khi ông nhìn nó...nó vẫn thế từ ngày mẹ nó mất ,ánh mắt nó như vô hồn nhìn ông cứ như là do ông là nguyên nhân để mẹ nó ra đi mãi mãi vậy , từ một con bé thơ ngây ,ca hát vui đùa trở thành con bé lầm lì trầm tính ,và nghịch ngợm...

Đứng sau cánh cổng phòng ba nó ,nghe trộm cuộc nói chuyện dt của ông... thật nó trả muốn nghe trộm đâu vì vô tình nó đi xuống nhà thấy tiếng ba nó nói gì có nhắc đến tên của Bình nên nó tò mò đứng lại.

-Cứ để thằng Bình trong đó đi , tôi sẽ không bảo lãnh cho nó đâu...

-Thôi cứ thế ,, có gì tôi sẽ nghĩ lại...

Thấy ba nó có vẻ cương quyết , không cho anh nó ra cũng tại nó nên anh nó vậy ,trả biết động lực nào thôi thúc nó ,mà nó đẩy cửa bước vào...

-Thưa ba con...

-Con làm sao ,đau chỗ nào nói ba coi

-Con không sao hết con cũng đỡ rồi nhưng con muốn xin ba một việc

-Việc gì? nếu ba có thể thì ba sẽ làm

-Việc này con nghĩ ? Ba thừa khả năng ,với lại anh Bình cũng là con ba mà sao ba lại làm thế với anh ấy

-Ba chỉ muốn tốt cho nó thôi , nó làm ba điều đứng xấu hổ hàng trăm lần ,ba thật buồn khi không dạy được nó...

-Thì anh ấy cũng muốn tốt cho ba thôi nên anh ấy làm như thế

-Con à tội con chỉ thấy trước mắt thôi còn lâu dài con chưa biết đâu

-Con cũng trả cần biết ,vì đó là việc của ba còn nếu là con con sẽ chịu trách nhiệm với việc làm của mình

-Con đang trách ba

-Con trả trÁCH AI cả số tội con nó thế đành chấp nhận thôi... nhưng từ trước đến giờ con chưa xin ba điều gì có thể lần này là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng con xin ba ,ba có thể chấp nhận được không

-Con nói đi

-Con muốn ba bảo lãnh anh Bình ra...

-Điều này ta e rằng

-Con đã nói rồi và điều này đủ khả năng của ba mà ,, với lại anh Bình cũng là con của ba trả lẽ con của ba không bằng mấy đứa...

-Mấy đứa nào ?

Định nói mấy con hồ ly cặp với ba nhưng nó lại thôi ,vì giờ nó đang cầu xin ba nó nên nói ra chỉ làm ông thêm tức giận , mà thế bất lợi cho anh nó

-TRả có đứa nào.. ba đồng ý đi

-Được thôi nhưng với điều kiện con và nó phải tách nhau ra sống , ba sẽ cho con sang hongkong với dì con sống một năm...

-Sao bắt con rời vn...

-Thà chết chứ con không đi đâu

-Vậy điều con yêu cầu ba cũng không có ,nói rồi sợ nó buồn ông lại an ủi nó thêm

-Sang đó con sẽ sống với dì nếu một năm con không thích sẽ trở về ,và lại bắt đầu học tiếp tại vn

-Vì ba muốn thằng Bình nó chịu trách nhiệm về hành động của nó , để nó biết bảo vệ người thân của nó ra sao thôi...ba chỉ muốn tốt cho anh em tội bay...

-Thôi được rồi con chấp nhận , nhưng với một năm thôi... đúng một năm con sẽ trở về

-Được nhưng mà điều này chỉ có con và ta biết ,con đừng nên nói cho nó biết ,nó chưa biết con về nhà rồi đâu..

-Được thôi nếu ba muốn ,còn giờ ba hãy thực hiện lời nói của ba đi , con mệt rồi con muốn về phòng của mình

Nó bước những bước chân vô hồn về phòng , nó không nghĩ mình sẽ xa nơi đây ,, xa bạn bè xa những cái nó không muốn xa... một năm thôi mà nhanh không nó tự an ủi nó...

Đúng một năm sẽ qua nhanh nhanh quá đi chứ, nhưng đối với người bạn bị thôi con đối với nó thì cảm giác như là nghìn năm vậy (nghìn năm thì nó ngổm ngổ) hàng ngày nó đếm thời gian có lúc nó đếm từng giây một cách nặng nhọc ,vì bên này nó trả có bạn bè cũng trả rành đường mà lượn lờ ngôn ngữ thì cũng bít chút nhưng cũng chưa thực lưu loát cho lắm ,vì khi sử dụng ngôn ngữ khác trong đầu nó trước tiên nghĩ tiếng mẹ đẻ rồi tra cứu xem câu này nói thế nào... nơon thần kinh nó luôn trực tức để chủ nhân nó sai kiến... Đôi khi nó mệt mỏi nó trốn tránh bằng cách ở lì trong phòng riêng nó..

Cũng tại đây nó gặp Đình phong (Bin) ,Bin là bạn con dì thỉnh thoảng đến nhà dì nó chơi ,cũng là người việt với nhau sao không nói tiếng việt mà lại dùng ngôn ngữ bên này ,đôi khi Bin hỏi nó một số câu bằng ngôn ngữ của đất nước này với dụng kinh kinh (nó cảm nhận thế vì Bin hỏi nó không nhìn nó mà nhìn chỗ khác) nó cũng cố gắng trả lời một cách chuẩn nhất ,thường với người khác nó im lặng nhưng không biết sao trước Bin nó lại nên tiếng ... vì nó không muốn đối phương coi thường nó... dần dần mất cảm tình với Bin ,nó thường đá đ đ đ Bin ,, vài câu tiếng Trung và tiếng việt.... Bin cũng không vừa cũng nói kháy nó vô kể....

5. Chương 5

Việc nó gặp lại Bin ở vn quả bất ngờ ,lúc đầu nó nghĩ chỉ là người giống người thôi nhưng khi nó làm việc tại quán thì không có trường hợp giống nữa mà là chính xác là Bin luôn...

Bin từ nhà thằng bạn về quán đang dựng xe ở cổng thì nhìn thấy Ana đứng dựa vào gốc cây quay lưng lại phía chỗ anh đứng và đang thì thảo gì với một thằng nhóc ,quái lạ tầm này cũng khoảng gần 11 h tối rồi sao Ana không chuẩn bị về còn đứng đó nói chuyện,sự tò mò thôi thúc anh muốn nghe họ trao đổi gì...

-Chị à ,mẹ em cũng đỡ rồi có lẽ mai xuất viện.(thằng bé dè dặt nói)

-Thế hả sao không để mẹ em ở đó thêm vài hôm để bác sĩ kiểm tra

-Mẹ em bảo cũng cảm thấy khoẻ rồi, nên xin về

-Thế tùy mẹ con em vậy ,số tiền chị đưa cho em đủ thanh toán tiền viện không

-Có lẽ đủ chị ạ , vì bác sĩ thấy mẹ con em nghèo nên tiền nằm viện được giảm một nửa...

-Chị ơi em nợ chị trả biết khi nào có để giả cho chị

-Giúp nhau thôi mà mẹ con em cũng giúp chị nên chị giúp lại có gì đâu

-Nhưng chị phải làm ,mẹ con em chịu cực quen rồi không sao nhưng em thấy chị chịu cực em thương chị lắm.

-Ồi đời ! đôi khi thử đi kiếm tiền của thiên hạ xem có dễ không ấy mà ,em lo gì chị thấy ok là ok mà

-Em xem nè chị vẫn khoẻ như voi đó thôi.Vừa nói Ana vừa vung tay chứng minh cho thằng bé tin

-Vâng em biết rồi

-Biết rồi thì đừng áy náy ,cứ coi chị là chị của em đi, vừa nói vừa đặt tay lên vai thằng bé vừa an ủi nó

-Cũng may là gặp mẹ con em chị mới biết giá trị cuộc sống ,mới biết sức lao động của mình để trân trọng ,người ta sinh ra để sống chứ không phải sinh ra để tìm cái chết đúng không em.

-Thôi em về đi ,chị phải vào dọn cũng khuya rồi chị cũng cần về nữa...

-Dạ em về đây ,chị cẩn thận nhé..

-Ok ,tạm biệt em...

Bin thấy Ana cười rất tươi nụ cười mà Bin chưa bao giờ nhìn thấy ,nếu có thấy Ana cười chỉ thấy cười nhích mét kiểu cười kinh đời ,kiểu cười như bắt cần đời... Từ lúc gặp Ana bên hongkong cho đến giờ Bin cảm thấy như định mệnh vậy ,Bin luôn bị Ana cuốn hút đôi khi Bin cố tránh cố chạy trốn nhưng lại không thể ,kể đời cũng lạ trái đất quả đúng tròn ,khi Ana rời khỏi hongkong làm Bin hụt hẫng và rồi không còn cách nào Bin đành trở về vn tất nhiên là nói dối ba mẹ là nhớ quê hương ,nhớ thì không biết có không nhưng lí do trở về là Bin muốn tìm Ana mà thôi ,càng tìm càng không dấu tích gì ,hồi mãi mới biết Ana sống ngoài Bắc...

Đôi khi chán nản khi cái mình tìm điều vô vọng ,, Định trở về nước sẽ tự nói với mình rằng sẽ quên Ana đi ,nhưng dường như không thể... cũng may cho anh là ông chú nhờ anh quản lí tiệm cafe cho chú... Nhiều lúc phải cố nén làm xe ôm cho Thảo đưa cô ta đi những nơi tụ tập đàn đúm của giới trẻ mong tìm chút manh mối của Ana nhưng vô vọng..... đúng là trời không phụ lòng người , tình cờ gặp Ana do đụng chạm khi muốn hỏi Ana thì cô ấy đã đi mất tiếc nuối vì cơ hội ngàn năm có một ,càng không ngờ Ana lại tìm đến tiệm cafe làm thêm... đúng là cuộc đời nhiều cái bất ngờ quá... Thật tình cờ và cũng thật bất ngờ

Sở dĩ anh không gặp Ana gây sự vì sợ cô nổi cáu sợ cô giận sẽ bỏ làm ,như thế anh sẽ không có cơ hội để gần Ana hơn ,hàng đêm khi quán đóng cửa anh thường theo sau Ana về tận nhà.Rồi đứng dưới sân nhìn nên phòng cô cho đến khi ánh đèn tắt , anh mới lang thang trên phố ,thật buồn cười anh quá trông si mà không cho chủ nó biết... có phải khi yêu con người mình không còn là mình nữa... nó trở nên Sến hay sao ấy ,

Lấp vào góc khuất của quán chờ Ana đi vào trong một lúc anh mới mỉm cười bước vào trong ...Và bây giờ anh biết rằng lí do vì sao Ana chịu đi làm phục vụ,thậm chí cảm kích con người mình yêu...

Lay hoay mãi mới lau được 1/2 cái quán ,nói lau thì ngoa chứ đổ nước cho nó nhanh ,việc này nó có biết làm đâu ,nhìn thì biết tay chân nó lóng ngóng ,ngượng ngùng.Híc sao cái tên này kiệt sĩ thể không thuê hẳn một người chuyên dọn dẹp quán đó ,sao lại bắt nhân viên phục vụ làm công việc này nhỉ? Những người làm cũng nó họ đã hoàn thành nhiệm vụ từ lâu rồi hôm nay phải đến lượt nó thôi , phải chấp nhận thôi họ về hết rồi còn ai mà nhờ , Đúng là tên kiệt sĩ báo hại nó lau nền nhà mà cảm tưởng như nó sắp tắm cùng cái nền nhà vậy , kiểu này vẫn chưa cướp tiền của thiên hạ được đâu...

-Ồi zời ơi !

Tiếng hét thất thanh của Bin cắt ngang dòng suy nghĩ của nó , híc nhắc tới tào tháo là tào tháo xuất hiện liền , thiêng thế sau này chết phải cúng anh ta nhiều tiền vàng để còn được ban phước lộc... nghĩ đến đó nó lại cười nụ cười nửa miệng

-Cô có bị điếc không?

-Ê...

-Gi tôi có tên tuổi đằng hoàng nhé ,Ê cái lê tê pê

-Gi chứ ai tả biết tên cô.CAo Doãn Nha Trang còn được gọi là Ana

-Biết là tốt.Cô gặt gì rồi cuối xuống làm công việc của mình..

-Dừng lại , dừng lại ngay cho tôi...

-Gi chứ anh có bị khùng không đó ,cứ hét nên như cháy nhà tới nơi rồi vậy

-Tôi không bị điếc hay bị mù mà không nhận ra ông chủ tôi đang có mặt ở đây. Nó cổ kéo từ ông chủ thật dài để chêu tức Bin

-Tôi bảo cô dừng lại ,cô có nghe rõ không.

-Sao anh có lòng tốt muốn giúp tôi lau nhà hả , khỏi tôi tự làm được nhờ vả ai chứ ông chủ tôi không dám ạ

-Ai thèm giúp cô , nhưng tôi không muốn quán tôi bị lụt lội

-Gi chứ.

-Trả có gì ,tôi chỉ nói sự thực thôi ,không tin thì cô nhìn lại coi cô đang làm gì nào

-Tôi đang lau nhà ,anh có mắt không có mắt nhìn thấy tôi sao không nhìn thấy tôi làm gì

Không chịu nổi nữa anh tiến lại gần cô giật cái cây lau nhà lại, không biết va vào đâu mà Ana kêu nên rõ to.

-Á anh định giết người hả?

-Tôi chỉ lấy lại cây lau nhà thôi chứ giết ai đâu...

Biết giờ có cái lí với anh ta cũng bằng thừa ,chỗ băng mấy vết do lúc chiều cô cắt vào tay giờ lại chảy máu...

Bin thấy Ana im lặng anh thầm trách mình đã bảo nhẹ nhàng nói chuyện với cô ấy giờ lại gây sự với người ta rồi ,thế này thì càng làm người ta ghét thôi đến muôn thừa họ cũng trả thêm yêu anh đâu.Anh lén nhìn Ana rồi nhìn xuống bàn tay.bất ngờ thấy những vết do băng bó , không tìm được long tay liền bước tới cầm bàn tay cô nên hỏi

-Cô làm cái quái gì mà tay chỉ chút viết tích thế, đừng nói với tôi là cô cắt vào tay đó nhé

Một chút bất ngờ nhưng nó cũng lấy lại bình tĩnh , anh ta to gan nhả dám cầm tay nó muốn ăn bạt tai rồi đây ,nó cố vùng tay ra nhưng Bin nắm chặt quá

-Bỏ tay tôi ra.Ai cho phép anh cầm tay tôi..

-Tôi cho phép tôi cầm tay cô.Quá xúc động Bin cũng hét lại

-Cô biết không bàn tay cô rất đẹp sao lại để bị cắt vào tay chứ.Cô nói cho tôi xem nào

Nó nhìn Bin chăm chú hơi nhú mồm một chút nhưng khuôn mặt nó không thấy biểu hiện gì vẫn lạnh lùng một cách khó hiểu, nó tỏ lời cộc lốc.

-Kiểm tiền phải đổ máu có sao đâu

-Cô nói gì thế ,tôi ác độc đến nỗi lấy máu của cô à

-Cũng gần thế

-Cô.. cô

-Tôi sao nào ,không đúng sao.

Lúc Bin bị bất ngờ với câu nói của nó, nó tranh thủ giật bàn tay lại ,do Bin vẫn nắm chặt tay nó cộng với nền nhà trơn Bin theo đà ngã dúi vào người nó , tất nhiên nó trả nó cũng trả có sự chuẩn bị gì cả nên cả hai không hện mà cùng ngã xuống sàn ,nó bị Bin nằm đè nên chưa hoàn hồn thì Bin đã cuống xuống hôn nó.

5 ,10 giây trôi qua ,mãi đến 1 phút sau nó mới giật mình ,Bin thì vẫn hôn nó...Nó lấy hết sức đẩy Bin ra,Cổ chạy thật nhanh ra cửa nhảy lên xe rồi ga phi mất...

Sau vài phút định thần lại Bin cũng không ngờ anh lại có thể hôn Ana vì tình cảm anh kiềm nén hay vì anh quá yêu Ana rồi chẳng ,, , nói cách nào thì cũng giống nhau mà thôi... Bin cố gọi theo Ana nhưng cô bóng cô đã khuất sau cánh cửa.

-Ana không phải thế đâu ,tôi tôi...

Vô ích cô ấy đã đi rồi ,mình đang làm cái gì thế nhỉ ,liệu mai cô ấy còn quay lại nơi này không ,không không anh không thể để mất cô anh sẽ giải thích hành động của mình ,nghĩ thế nào anh chạy ra cửa phi xe theo cô... (phi đi rồi cửa hàng để không trộm nó vô vợ hết , cho coi ở đó là vn đó đâu phải nước ông mà để không, chết vì gái)

Về phần nó...

Tức thật sao mặt mình nóng thế không biết, sao mình không cho hấn mất cái tát , sao mình lại bỏ chạy ,sao lại phải xấu hổ ,lang thang mãi cũng một quần áo thì ẩm ướt kệ thôi biết sao giờ tâm trạng đang rối bời về nhà cũng giải tỏa được đâu. Không biết sao nó lại phi xe nên NeW , nó nghĩ chắc Bình đang ở đây thôi ,

giờ trả biết tìm ai ngoài anh nó ,mặc dù nó muốn mấy hôm nữa mới gặp nhưng giờ tâm trạng nó chán quá chỉ có anh nó mới hiểu nó mới làm cho tâm trạng nó ổn định lại mà thôi...

Vứt xe cho bọn bảo kê nó bước vào bên trong rào mắt tìm kiếm , thấy rồi vẫn chỗ cũ một năm trước chỗ tụi nó luôn tụi tập , nó tiến bước ngang nhiên vào chỗ đó với con mắt tò mò của vô số người...

-Anh Bình ra ngoài được không?

Bình hơi bất ngờ chút như một cái máy làm theo lời nói nó.

-Khoan đã Ana mày quên bọn tao rồi sao ,mày quên bạn rồi hả.(Trường nên tiếng)

-Không quên nhưng tao muốn nói chuyện với anh tao chút ,tụi mày chờ tí tao sẽ quay lại .

-Thật không?(Giọng Trường nghi ngờ)

-Thật ,yên tâm đi tao không bốc hơi đâu mà mày lo.

-Nhớ đó nhé

Nó với Bình đi rồi , Trường vẫn nói với theo , bên cạnh bọn gái khó chịu còn bọn con trai vui ra mặt.

-Đứa đó là đứa nào thế Trường, mà nó nói một câu thôi mà anh Bình theo nó luôn, một đứa con gái tóc đỏ điểm vài sợi trắng và màu xanh lam nên tiếng hỏi?

-Nó là Ana , em anh trường là đứa tụi tao tìm kiếm một năm nay...

-Tốt nhất mày đừng nên hỏi về nó nếu như mày muốn yên thân..

Nó và Bình cùng rời NeW nó để Bình đeo nó , nó im lặng biết mở mồm nói gì bây giờ đây ,trả lễ nói em bị một thằng hôn anh đi đánh nó cho em à.

“”Im lặng và im lặng“”

Bình chợt nên tiếng phá vỡ (vỡ) bầu không khí ảm đạm đến kinh hồn.

-Em muốn đi đâu hả Ana.

-Ana

-Anh à vào chỗ ghế đá bên chỗ vỉ hè kia đi em muốn nói chuyện với anh.

-Ừ

Bình dừng lại bên đường ,dừng xe xong hai anh em tiến về chỗ ghế chống ngồi.

-Anh à bây giờ đừng hỏi em gì nhé ,em sẽ không trả lời đâu .

-Anh cho em mượn vai anh khóc được không?

-Mượn vai anh khóc?

-Đi một lần này thôi ,em sẽ không mượn vai anh thêm lần nào nữa đâu (nó sắp có người yêu rồi đó nên không mượn vai mày là đúng rồi) tác giả nói xấu khìa

-Được chứ, em mượn nghìn lần cũng được chứ hướng chỉ một lần...

Bình vừa dứt lời, thì nó dựa vào vai anhkhóc ngon lành Bình cũng trả dăm hỏi gì nó ,Bình biết nó không phải là đứa dễ khóc , đối với nó rơi lệ rất khó ,chắc nó phải bị tổn thương nhiều hoặc nó kìm nén quá nhiều ,một năm nay nó sống ở đâu? sống ra sao? bao nhiêu câu hỏi anh chỉ muốn biết , muốn hỏi nó thế nhưng hình như nó biết anh sẽ hỏi thế nên nó đã chặn họng anh lại ,hôm đó kêu nó nhảy xuống sao lại trả giá đắt thế ,ông trời ơi ông đã cướp đi người thân của tụi con rồi thì đừng làm khổ tụi con nữa.

6. Chương 6

Cuộc đời thật trớ trêu có tiền thì không được sống trong tình cảm cứ để con người đi tìm đi tìm vô vọng ,khi tuyệt vọng không còn gì cố bám bấu thì lại thấy cái tình cảm đó nhưng chỉ chút mong manh như làn gió thoảng mà thôi, hai con người ngồi ở đây mỗi người đuổi theo một tâm trạng khác nhau.

-Anh à em không khóc nữa ,, ,

-Nhóc ngốc lém làm anh lo chết được.Xoa đầu Ana như mọi khi cái thói quen này anh không bao giờ bỏ ,không biết anh đã xoa đầu nó bao lần rồi và lúc nào cũng gọi nó là nhóc một cách thân mật.

-Em không khóc nữa thật đó.

-Ừ anh bảo sao đâu , nè xoè tay ra nào

-Anh lại cho em kẹo à

-Sao em biết

-Thì mỗi lần anh xoa đầu em rồi anh điều cho em kẹo mà.

-Ừ em thông minh lắm

-Nhưng sao anh biết em tìm anh mà anh tửu kẹo vậy

-Hay anh định cho đứa khác hả

-Làm gì có ,lúc nào anh trả để một cái kẹo trong túi nếu như em có buồn hay gặp chuyện gì, là anh tặng cái kẹo may mắn đó cho em em sẽ không còn buồn nữa ,sẽ vui vẻ lại .

-Em biết không ,một năm qua không tìm thấy em nhưng anh vẫn không bỏ thói quen đó...

-Chắc anh thắc mắc tại sao em lại mất tích đúng không , và khi gặp lại anh em lại không vui mừng và cho đến hôm nay em lại tìm anh khóc đúng không..

-Ừ đúng đó .

-Em sẽ kể cho anh nghe nhưng mà câu hỏi cuối làm sao em khóc em sẽ không kể cho anh nghe đâu ,đồng ý chứ?

-Tạm được , nhưng anh sẽ tìm ra lý do làm sao em khóc

-Trêu em thôi nó đi anh tò mò quá

Thế là nó kể cho anh nó nghe ,môi Bình mím chặt vào nhưng anh cũng yên tâm là nó không sống khổ cực cuối cùng anh biết lý do vì sao nó lại ra rời anh , Ba thật là quá đáng lấy anh làm bình phong để dụ nó sang nước ngoài sống để ông đường hoàng làm đám cưới với con bé chỉ hơn nó và anh khoảng 2 hay 3 tuổi , anh sẽ nói cho nó biết nhưng giờ chưa phải là lúc thích hợp.

-Em đừng đến chỗ đó làm nữa về sống với anh đi.

-Em cũng có nhà mới rồi , chỗ cũ ba bảo bán đi rồi , ba không muốn em sống với kỉ niệm nên ba mua nhà khác cho em ở.

-Thật hèn hạ

-Ai hèn hạ hả anh?

-À không anh mắng con muỗi nó đốt trộm anh thôi

Đang buồn nên nó chẳng để ý câu nói đó lắm, thế là nhẹ nhàng thanh thản chút. Chỉ có

Bình mới đem lại cho nó cảm giác Bình yên, tạm thời xua đi được tâm trạng vừa rồi.Anh mình tên là Bình có khác lúc nào cũng Bình yên. Bình yên với nó thôi chứ với ông sống gió liên miên.

-Thôi quay lại chỗ bọn kia nhé , nếu em thấy buồn cứ đến chỗ anh ở vài bữa.Anh giờ không cờ bạc nữa chuyên tâm học hành rồi nhưng đôi khi cũng sa sỉ (xa sỉ) (xa xỉ) chút , Anh cũng có ban nhạc rock riêng đó , nhưng thiếu tay trống, hay em làm tay trống cho anh nhé

-Cứ quay lại chỗ kia đi ,còn việc làm tay trống cho anh hay không em cần xem đội hình tụi anh ổn hay không ổn ,xem em tham gia có vô bổ không

-Ờo em coi thường anh đó nhé anh mà chọn em miễn chê , đi mà năn nỉ em đó có thêm em như chấp thêm đôi cánh của đại bàng

-Híc anh đừng làm mũi em nó to thêm nhé

- Ha ha , lâu lắm anh mới được cười chỉ có em gái anh mới đem lại nụ cười cho anh thôi

-Xạo vừa thôi nội thấy gái cười tí mắt còn nghĩ đến cô em gái này cơ à ?

-Gái thì gái nhưng em của anh là nhất mà .

-Thôi đi nào chúng nó mong gặp em lắm đấy

-Cứ làm như em là thiên nữ của tụi nó lắm vậy .

-Chúng nó quý em mà đơn thuần thế thôi .

-Biết ,biết rồi .Mồm nó nói tay nó xua vào không khí

-Đi nào , chắc có nhiều trò quậy lắm đây , lâu rồi không quậy ... hahaha

NeW về đêm càng đông vui càng láo nhiệt ,một năm nó không có mặt ở nơi đây nhưng vẫn thế cũng giống như thành ngữ mà người ta thường ví ” có cô thì chợ vẫn đông cô đi lấy chồng thì chợ vẫn vui”... một năm thôi mà thay đổi thật nhìn lại bọn 8x như nó không còn thời nữa thay vào đó 9x sở hữu roài ,nhưng có phần hơi đòi trụ chút...

Nó vẫn khuôn mặt lạnh băng đi song song với Bình tiến lại chỗ bọn bạn ngồi chỗ cũ,bên bàn giờ cũng ít người ngồi lại vì mọi người điều ra sàn rồi, nó ngồi vào chỗ ghế trống đưa mắt nhìn về sàn.

Đang hòa mình với tiếng nhạc ở sàn thấy nó ngồi ở bàn ,Trường rời sàn nhảy chạy vội đến chỗ nó ngồi lao vào nó, ôm lấy ôm để.

-Mày nhẹ tay thôi tao ngộp thở rồi , híc mày ôm gì mà ôm như vớ được thế pa.

-Tao nhớ mày lắm đó mày biết không ,giờ mày đừng bốc hơi nữa được không?

-Thỉnh thoảng cũng nên bốc hơi chút ,để thử xem bạn mình nó nhớ mình cỡ nào.

-Thôi một lần này chắc nhớ muốn chết lại tiếp nữa chắc muốn xỉu quá.

-Mày lắm nhảm nhiều quá ! Ngồi xuống đi đừng ôm tao thế nữa không thì tí nữa có đứa tàn một đời hoa goá một đời lá bấy giờ.

-Híc ,nói thế thì bạn run rồi .

-Ngồi đi bạn ngắm mày tí xem có xất mẽ gì không?

-Xất mẽ sớm xất mẽ rồi.

-Thế yêu đương gì chưa?

-Yêu rồi.

-Yêu mà mặt mày yếu xìu thế ,yêu người ta mặt tươi như hoa chứ

-Muốn tươi lắm nhưng mà trả tươi nổi.

-Thế à ,tình yêu nó cực hình thế sao?

-Trả biết ! Mày thử đi biết liền.

-Thử với thật cái gì, tao đâu ngốc mà đâm vào cái đó.

-Mà nhắc đến cái đó làm gì , tao với mày làm vài lon chứ.Trường gạ nó

-Ừ lâu rồi không uống ,chắc tao thu mày quá.

-Hai bọn bay quên mất tao có mặt ở đây rồi nhĩ? Bình nên tiếng tị với bọn nó .

-Có ai bảo quên anh đâu.

-Híc mày lại đá anh rồi,nhéc mét trả lời nó.

-Không dám !Em đá nổi anh không ? nó bĩu môi trêu Bình (cái đoạn này tớ nghĩ cần thêm không bule)

..haha haha.. hôm nay cười nhiều thế , đúng là cuộc đời cười khóc đi song song với nhau như hình với bóng...

Bọn nó uống đến 5 giờ sáng thì về ,Bình nhìn nó vẫn tỉnh táo nhưng khuôn mặt vẫn có nét buồn, Bình muốn hai anh em tâm sự chút nên gạ nó về chỗ anh .(đoạn này tớ đang đau đầu nên viết trả có tâm trạng gì cả bạn nào đọc không thông thì chiếu cố cho tớ nhé ,hôm nào nhập tâm sẽ sửa chữa lại tg hôm nay ăn bí đao ..hahah...)

-Lâu rồi anh không đi với em như thế này,hôm nay anh vui cực.Anh em mình sẽ như thế này mãi nhé.

-Anh cũng phải có bạn gái chứ ,tụi mình lớn rồi mà.

-Èo đến đó hãy hay , mà sao giọng em dạo này già thế.

-Híc em chỉ nói thực sự thôi mà .

-Ừ cũng đúng.Bình gật gù

Con người đôi lúc càng muốn quên đi thì càng nhớ ,càng muốn cái gì đó đừng tồn tại thì nó lại càng hiện diện, Bằng chứng nụ hôn người con trai đáng ghét vừa hôn nó vẫn thấp thoáng đâu đây ,nó đã cố uống bao nhiêu để cảm giác đó biến đi ,thật buồn cười một nụ hôn thôi mà đánh mất cái ngổ ngáo của nó ,đánh mất đi cái tôi ở trong nó . Thôi đừng nghĩ về nó nữa cũng đừng xua đuổi nó nữa có lẽ như thế sẽ cảm thật dễ chịu .

-Đến nhà anh rồi .Tiếng bình vang nên bất ngờ làm nó giật mình .

-Đến rồi hả , nhanh thật .Nó trả lời theo phản xạ .

-Ừ ! Em muốn ngủ ở phòng nào thì ngủ .

-Ồi nhà có 4 phòng bọ mà bày đặt .

-Thì lâu mới gặp em gái phải chiều chút chứ.

-Được thôi ! Nó nhún vai rồi rảo mắt nhìn quanh.

-Thôi em ngủ phòng dưới tầng ,dù sao em đang mệt không muốn leo cầu thang .

-Ok ! em đi tắm rồi nghỉ nhé , mai anh em mình nói chuyện sau vậy .

-Nhưng em không có đồ thay .

-Vậy em đưa chìa khóa nhà em cho anh ,anh phi qua đó lấy .

-Đêm rồi , chỗ em cũng xa chỗ anh mà .

-À ! có rồi hồi trước quần áo em để ở đây vẫn còn ,anh có cất giữ sạch sẽ lắm em mặc tạm nhé .

-Của em thì em mặc chứ còn tạm với không tạm gì .

-Thì anh sợ em chê nên anh nói vậy .

-Thôi đi lấy đi ,em mệt lắm rồi còn đứng đây đôi ca với anh nữa chắc mai nhập viện quá à .

-Em vẫn khó tính như thường .Bình vừa đi vừa lẩm bẩm .

Khi tắm xong cảm giác nặng nề được chút bỏ,nó nên giường nghỉ linh tinh cơn buồn ngủ cũng đến thật nhanh chắc do mem rượu .

Riêng về bình vẫn chưa ngủ được ,mặc dù anh uống cũng không ít chắc vì vui quá nên cứ ngồi cười một mình (may ở trong nhà cười chứ ngoài đường nó tưởng hâm)lấy chiếc dt ra gọi cho thằng bạn ,chắc nó sẽ **** om nên khi bây giờ mới có 6 giờ hơn .

-Alô.

-Tao đây mà alo với alô .Tiếng Bình trêu thằng bạn.

-Chưa sáng mà đã gọi cho tao thế! Có phi vụ gì à .

-Vui quá nên tao muốn chia sẻ với mày thôi .

-Mày vui còn tao buồn .

-Mày buồn chuyện gì thế ?

-Chuyện gì thì lúc nào tao nói sau ,còn mày nói chuyện vui của mày đi .

-Ừ tao gặp lại em tao rồi !

-Không phải mày bảo với tao mày gặp nó cách đây hai tháng rồi sao ?

-À !Đúng là thế nhưng mà lần này thì khác .

-Khác là thế nào ?

-KHác là khác chứ còn khác thế nào .

-Mà thôi tối tao gặp mày nói chi tiết hơn ,còn giờ tao mệt quá ,tao đi ngủ đây.

-Mày hâm à ! sáng sớm gọi dt cho tao, nói nhảm vài câu rồi bảo đi ngủ đây .

-Thì vui qua nên gọi ày mà ,nhưng buồn ngủ nên đành để đến tối vậy .

-May ày là tao chưa ngủ đó,chứ tao đang ngủ thì trả ai nghe mày nói nhảm đâu .

- Mày chưa ngủ hả Bin ?Giọng Bình ngạc nhiên hỏi

-Ừ buồn quá không ngủ được.Thôi mày ngủ đi, tao cũng ngủ đây tối gặp .

Bin cúp máy rồi mà Bình vẫn ngồi cười, lười nên phòng ngủ nên Bình nằm ngay salon ngủ.Ngủ rồi mà nụ cười vẫn hiện trên môi (vui đến thế sao mà cười hoài)

-Híc tiếng chuông nhà thằng này chế gì mà ghê ,như còi báo động cháy nhà đến nơi vậy ,mỗi lần nhấn chuông điều phải bịp tai vào ,nghe mà ghê chết được ý.Bin đứng lăm bắm bên ngoài cổng nhà Bình

-Giờ 4 giờ chiều rồi mà nó vẫn chưa dậy sao. Mình đã chăm ngủ nó còn chăm ngủ hơn...

Bin định giơ tay ấn thêm lần nữa thì thấy Bình lững thững đi ra , đầu thì rối bù như tổ quạ tay thì che miệng ngáp.Nhìn Bình bin cười trêu.

-Mày hôm nay mất hình tượng quá nhỉ?

-Mày nói gì thế ! Sao đến sớm vậy .

-4h giờ chiều rồi còn sớm cái đầu mày ý.

-4h giờ rồi sao?Tao mãi ngủ nên không để ý. MÀ mày nói gì mà mất hình tượng với còn hình tượng?

-Nhìn cái đầu tổ quạ của mày với bộ dạng này mày nhìn mà nản nên nói mất hình tượng.Bọn con gái nó mà nhìn mày thế này chắc thất vọng lắm ,ai nghĩ anh Bình đẹp zai lại có lúc...

-Mày có vào không thì bảo một câu, từ bao giờ mày biết lăm nhăm nhận sét người khác thế.Tiếng Bình chặn ngang lời của Bin

-Từ hôm qua ,tao mới học cách nói nhảm của mày đó.Bin nhún vai lách qua cánh cổng vào bên trong.

-Mày đi bộ tới à ,xe đâu.

-Tao bị hâm đâu mà đi bộ tới nhà mày.Xe vứt ở quán chứ đâu

-Thế đi bằng gì tới.

-Thằng Trường nó rủ tao đến nhà mày ,tao đi cùng xe với nó ,nó vứt tao ở cổng nhà mày đi mua sữa cho đứa em gì gì của mày đó..

-Ồ đứa em tao nó ngủ ở đây mà !Vào nhà nói chuyện đi đứng đây mỗi chân quá.

Hai người vào trong nhà Bình lấy cốc nước lọc cho Bin rồi đi vào làm vệ sinh cá nhân,Bin ngồi nghĩ linh tinh mắt chợt dừng lại nơi căn phòng gần cầu thang.

Lạ sao lại có đôi giày con gái bên ngoài phòng ,căn phòng đó Bình vốn dành riêng ồi Bin ngủ mỗi khi hai đứa lai rai đến khuya trễ lẽ nó lại cho người khác vào ,Bin đã dặn nó là ngoài Bin ra thì đừng cho ai ngủ ở đó ,nhất là con gái lại càng không ,hôm nay nó lại cho người ngủ ở đó lại là con gái thế mới tức chứ ,rượu vào là quên trời quên đất rồi còn đâu

7. Chương 7

-Mày nhìn gì mà chăm chăm vậy.Bình ngạc nhiên hỏi Bin khi thấy Bin cứ nhìn vào cánh cửa phòng bên cạnh cầu thang.

-Còn hỏi nhìn gì ,tao đoán không nhầm có một đứa con gái ngủ bên trong cái phòng kia Bin vừa ,nói đồng thời hất mặt về cửa phòng.

-Ừ , em gái tao ngủ ở đó .

-Em gái mày !Nó chịu gặp mày rồi à .

-Ừ hôm qua nó đến New tìm tao .

Bình kể lại hôm qua anh em Bình gặp nhau thế nào cho Bin nghe và tại sao sáng nay lại điện thoại nói nhảm với Bin.

-Thế tốt rồi còn gì? Mày đỡ phải than rằng mày hại em mày ?Giờ mau mau chuộc lại lỗi lầm với nó đi.

-Mày không giận tao chứ !

-Giận gì chứ !Nhà mày mà tao đâu dám ý kiến .

-Nói thế mà nói được à !Mày thông cảm đi ý nó là ý trời mà ,tao phải chiều nó tí chứ

-Ok ! Nhưng mà lần sau bảo nó ngủ chỗ khác đi ,tao chiều cổ lần này thôi đó

-Ừ ! Đồng ý cả hai tay hai chân luôn ,nhưng mà tao phải nói lý do gì phù hợp không nó lại giận không thèm nhìn mặt tao thì khổ? Bình gơ hai tay lên trời, mặt làm bộ ghệt (ghệt) ra.

-Đã bảo tùy mày mà !

-Làm gì mà ồn ào vậy anh ,không cho em ngủ tí gì cả.Tay nó dụi mắt miệng nên tiếng cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người .

-Ồi Trời ! Bốn giờ chiều gần 5 giờ rồi cô nương nhà mày còn ngủ nướng ,bó tay luôn.Tiếng Bin chê cô em gái Bình.

Nó định đấu khẩu tên nào vô duyên dám chê nó ,mới ngừng nên thấy Bin nó vội quay vào trong đóng sầm cửa lại.

Bình định che miệng Bin lại thì thấy Ana có hành động kì quặc sau đó là tiếng đóng cửa mạnh nhanh đến nỗi anh chưa làm gì, ngạc nhiên quang sang hỏi Bin (đoạn chuyện này có nhiều ngạc nhiên quá vì tg đang ngái ngủ nên viết nó không được ấn tượng cho lắm bà con thông cảm).

-Con em tao nó sao vậy.

-Mày hỏi tao tao hỏi ai? Em mày chứ em tao đâu mà tao biết ,Chắc nó nghĩ tao là ma

-Mày hâm à ma quỷ gì ở đây ,chắc nó chưa thấy mày nên nó ngại vì bọn bạn tao chơi, nó điều biết mặt mỗi mày là nó chưa biết thôi.

-Em mày cũng biết ngại hả?Bin nheo mắt hỏi lại Bình

-Không biết nữa ,ngày trước thì không nhưng mà giờ tao không rõ mới gặp nó tối qua ,nên chưa lắm vững đạo này nó thay đổi hay không.

Bình thở dài nói tiếp :

-Chắc nó lớn rồi ,nên biết mắc cỡ đó mày đừng nghĩ linh tinh cho nó.

-Không dám đâu nghĩ gì chứ? Tao biết vì sao mà...

-Mày biết gì?

-Không có gì tao nói lộn thôi.

Trả lời câu hỏi của Bình,Bin tìm tìm cười trả lễ lại bảo là do hôm qua tao hôn em mày bất ngờ nên nó ngại... Thế thì Bình nó tra hỏi tới cùng luôn, ôi la la ông trời ơi ông có mắt thật , hôm qua anh lang thang tìm từng ngõ ngách trên phố, đứng đợi trước cổng nhà Ana nhưng không hề thấy bóng nàng đâu hoá ra nàng đi tìm anh nàng khóc,nụ hôn của mình nó tác dụng vậy sao tưởng khi hôn nàng song sẽ lãnh đủ vài chịch cái bạt tai ,ai ngờ nàng lại chạy chốn.Tưởng nàng bướng bỉnh lắm hoá ra cũng yếu mềm ghê ,báo hại anh lang thang tìm nàng đến tận sáng mới quay về cửa hàng (có kiểm tả lại đồ xem có bị trộm lấy không pa ,dại gái quá, lời tg)Sáng thì không dám ngủ vì nghĩ Ana quay lại cửa hàng lấy đồ ,Bin cố chờ để xin lỗi Ana ,chờ đến 3h chiều nhưng Ana vẫn không xuất hiện , buồn quá lấy dt ra nghe nhạc thì Trường đi đến rủ nên nhà Bình,cũng đang muốn gặp Bình nên đồng ý đi luôn .

-Trái đất vốn tròn giờ nó càng tròn hơn ,ngày xưa anh không tin nhưng giờ thì tin rồi bằng chứng là Ana là em gái Bình và đang ở trong cái phòng kia ,tìm kiếm hoài làm gì ệt ngay trước mặt đó thôi .

-Phong! Mày nghĩ gì mà đứng cười một mình vậy.Bình nên tiếng hỏi Bin.

-Sao mày gọi tên kia của tao vậy. Vì trả biết giải thích sao lại cười nên hỏi đại lại Bình.

-Tao vẫn gọi mày là Phong mà ,không phải nói với mày là cái tên Bin nó đồng âm tên Bình của tao nên tao không thích gọi tên tao.

-Bin là Bin Bình là Bình âm nghĩa khác nhau hoàn toàn.

-Mày bắt bẻ vừa thôi ! trả lời câu hỏi của tao đi.

-Câu gì chứ

-Thì sao mày lại đứng cười một mình đó.Cười tùm Bỉnh hỏi đều Bin

-Thích cười thì cười trả lễ cười mày cũng cấm tao sao.

-Ai cấm nổi mày mồm mày ,mày nói hay cười do mày tao có cấm cũng trả nổi.Hay mày bị em tao hớp hồn rồi , nó không dễ ưa đâu.

-Ồi trời ! Tao không dám trèo cao đâu ,mà có yêu em mày tao phải gọi mày là anh zai à...

-Anh thì anh chứ mất gì đâu.

-Mất nhiều thứ lắm chứ?

-Nhưng mà mày có mang cả máy cưa ra cưa nó chắc gì nó đã đổ.Vì trái tim nó bằng thép đó,là bạn bè nên tao khuyên mày thật lòng đó .

-Ừ tao ý kiến gì đâu mà mày khuyên thật với trả khuyên giả..

-Thì tao nói trước không đến lúc nào đó ,lại bảo mày không nói trước .

....Óa...Oa..Óa..

-Chắc thằng Trường mua sữa cho em mà về đó ,chìa khoá đâu tao mở cổng cho.Bin nên tiếng đánh trống lảng.

-Ở góc tủ để dép đó.Bình chỉ tay về chỗ để chìa khoá.

-Sao nhà mà có tiếng chuông nghe rộn thế. Bin vừa đi vừa lẩm bầm .

- Trường nó chế đó đi mà hỏi nó .Lẩm lúc tao nghe còn rộn nữa là mà .

-Rộn thì thay cái mới,bọn mà toàn thích cảm giác mạnh chứ thằng nào trả giống nhau .Bin ra đến cửa còn ngoái lại đá thêm câu ...

...Cộc...Cộc..Cộc...

-Ana em làm gì thế? Thằng Trường nó có mua sữa đến rồi đó.

-Làm vệ sinh rồi ra ăn nhé.

Trả thấy động tĩnh gì Bình thấy lạ lần này không gọi cửa nữa mà đập cửa luôn..

...Rầm..Rầm..Rầm..

-Em có sao không ,sao không trả lời anh..

-Em không sao em ra ngay anh đừng đập cửa nữa ồn ào quá.Tiếng nó vọng từ trong ra...

-Nhanh nhé. anh đợi ngoài này đó.

Nhanh gì mà nhanh vừa nãy nhìn thấy Bin nó bất ngờ quá ,giờ vác mặt ra làm sao được đã cố quên rồi nhưng lại không được bằng chứng là vừa nãy khi nhìn thấy Bin tìm nó lại đập sai nhịp (ôi đau tim mà chết) chả còn cách nào khác nếu cứ ở trong này Bình sẽ nghi ngờ nó có vấn đề , thôi đành làm mặt lạnh ra vậy đến đâu hay đến đó.Nó định mở cửa thì thằng Trường lại réo gọi nó.

Ana mà dậy chưa , ra ăn gì đi chứ tao mua nhiều đồ ày lẩm đó.

-Nó dậy rồi chắc làm vệ sinh cá nhân ,vừa nãy tao gọi rồi mà ở đó réo nó tiếp là nó giận nó ở lì bên trong luôn đó.-Tiếng Bình như ông cụ non cảnh cáo Trường.

-Thì em gọi nó ra ăn chứ gọi nó làm gì đâu mà nó giận.Trường cố cãi lại Bình.

-Thì tao bảo là có gọi nó rồi ,mày còn bảo thử lần nữa.

-Không thấy nó ra thì gọi , chứ sao đâu.

-Hai người này lảm chuyện quá !Bin thấy căng thẳng nên đành nên tiếng can ngăn hai người.

-Có đứa con gái thôi mà cũng sới nhau.

-Sới gì thế nhỉ? Nó bước ra khi đã nghiêm chỉnh gọn gàng ,cố làm mặt lạnh coi như không quen Bin là ai.

-Sới chứ sới gì? Bin cà chớn lại lời nó.

Nó không thèm đấu khẩu lại với Bin vì nếu đấu khẩu nhờ may Bin nói là đã hôn nó thì chỉ có nước đào cái hố chui tọt xuống cho nhanh , vờ như không nghe thấy nó quay lại hỏi Trường.

Trường sữa của tao đâu?

-Ở bàn đó ,tao cũng mua thêm bánh ngọt ày đó ,loại mà thích ăn đấy.

-Cảm ơn mà. Nó nói đồng thời tay đập nên vai Trường cử chỉ đó dường như là thói quen khi nó cảm ơn Trường.

-Mày khách sáo thế bạn bè với nhau ơn huệ gì, hưởng chi mua chút xíu bánh .

-À cảm ơn thì cảm ơn thôi ,mày không nhận thì tao lấy lại.

Nó cố tự nhiên đi qua chỗ Bin ngồi, lấy hộp sữa mút coi như không có mặt của Bin ở đó, dù cố lắm nhưng nó vẫn thấy ngượng ngạo sao ấy... (kiểu này khó thở thật)

-Em còn mệt không?Bình hỏi nó bằng giọng quan tâm .

-Em bình thường ,có làm gì đâu mà mệt.

-Hôm qua em uống hơi nhiều ,nên anh mới hỏi thế mà.

-Em có sao đâu ,vui mới thế thôi.

-Em đừng uống như vậy nữa , được không?

-Được thôi nếu như anh thích.

-Thì anh muốn tốt cho em thôi.

-Anh à em biết mình cần phải làm gì mà? Mặt nó ngượng chín khi Bình góp ý , nếu như trước kia Bình quan tâm bảo nó thế thì nó cảm kích vô cùng vì bọn bạn Bình nó trả ngại. Nhưng hôm nay Bin ngồi ở đây nên đâm ra nó cảm thấy xấu hổ.

-Mặt em sao đỏ thế?

-Đỏ đâu mà đỏ.

-Ừ đỏ thật.Trường lại thêm một câu rõ là vô tư .

Trả biết đỏ hay đen nhưng mặt nó đang nóng bừng bừng ,chỉ vì Bin đang ngồi âm thầm quan sát nó mặc dù không nhìn thẳng Bin nhưng nó có cảm giác là thế .

-Chắc vừa ngủ dậy nên thế.Nó trả lời khoả lấp.

-Em có bị sốt không? Bình lấy tay sờ chán nó rồi sờ chán Bình.

-Có anh bị sốt thì có ý. Lần này không bình tĩnh nó trả lời như quát Bình

-Sao em quát anh thế anh chỉ quan tâm em thôi. Ngày trước vẫn như thế này mà.

-Lại điệp khúc cũ , thôi lấy xe lai em về nhà em đi.

Đến mức này chỉ còn chuồn là êm nhất ,chứ càng ở đây càng thấy xấu hổ chắc Bin thế nào chả cười nó cho coi ,hừ hầy đợi đấy thù này quyết trả ,quân tử chả thù 10 năm vẫn chưa là muộn.

-Ở đây nói chuyện chút đã.Trường nên tiếng nói kéo nó

-Tao phải về bây giờ vì chiều này bà ** ở quê nên không có chìa khoá vào nhà.

-Nhưng mày chưa kể cho tao vì sao mày lại mất tích 1 năm qua.

Lại điệp khúc năm qua với năm nay, trả lẽ làm gì đi đâu phải báo cáo tại nó chắc,nhưng mà nói ra sợ Trường tự ái nên nó nói khoả lấp vậy.

-Mày hỏi anh tao đi, không để tối tao quay lại đây nói ày nghe vậy chứ giờ phải về mà.

-Thôi được mày về đi ,nhớ tối quay lại đây tao chờ.

-Được thôi, tối gặp lại mày sau nhé.Quay sang Bình nó gọi nhỏ.

-Đi thôi anh.

-Em về thật hả , nhưng mà anh định sẵn có mấy người ở đây thì thử dạo nhạc chút.

-Để tối đi ,lâu em cũng không chơi giờ chơi chưa có hứng.

-Ừ thế anh đèo em về vậy.À quên

-Quên gì nữa?Nó hỏi dồn lại

-Quên chưa giới thiệu.Đây là Phong bạn anh mọi người thường gọi nó là Bin.Bình nên tiếng giới thiệu hai người với nhau

-Còn đây là em gái tao.

-Ừ ,rất vui được quen biết em.Bin vờ coi như mới quen nó.

-Rất vui. Trả lời cụt ngủn nó thừa biết Bin nhận ra nó nhưng còn giả vờ như không , thế lại hay đỡ phải lo..xấu hổ..

-Đi chưa ông nội? Hắt mặt hỏi Bình lần nữa.

-Ok em ra cổng trước đi ,anh dắt xe ra liền.

-Tao về nhé Trường tối gặp lại. Nó chào mỗi Trường rồi đi ra cổng coi như trả biết Bin là ai.

-Tao đèo nó về rồi quay về ngay hai bọn mày chờ tao nhé.Phong mày đừng trách em tao ,tính nó vốn thế mày đừng chấp nhé.Quay sang Bin nói vội vì vừa nãy anh nhìn Ana không thiện cảm gì với Bin cả.Bin chỉ nhún vai trả lời câu gì , Bình thấy yên tâm nên đi dắt xe ra.

-Đi nào em gái.

-Anh đi xe em về vậy tí anh về bằng gì?Vừa ngồi lên xe nó vừa hỏi Bình

-Anh đi bằng xe em về chứ đi bằng gì , tối em alo cho anh sang đón em.

-Em không thích đưa đi đón về , em tự đi được.

-Thì lâu lâu cưng cô em một tí ,em không nhận sao.

-Ồi trời cưng gì mà cưng ,thú cảnh đâu mà cưng.

-Ừ em là người cảnh nên anh mới cưng hơn thú cảnh.

....Á... Nó néo hông Bình làm Bình đau thét ré nên.

....Ha ,Ha..HA ,,

-Tội anh dám nói em là động vật quý hiếm.Vừa cười vừa trêu Bình

-Anh nói em là người cảnh chứ nói động vật quý hiếm đâu mà néo anh đau thế.

-Cho anh chữa tội cạy làm anh bắt nạt em.

-Không dám thưa cô.

Hai anh em nó là thế lúc coi nhau như bạn lúc lại sói nhau chứ chó mèo...Cứ mãi trẻ con thế này ai nỡ yêu không biết.Nó vừa nghĩ vừa buồn cười.Hai người rơi vào khoảng không im lặng chỉ còn tiếng xe và bụi đường.

-Anh à sao anh quen cái người tên là Bin vậy.Nó già vờ hỏi Bình.

-À hơn vài tháng trước anh đi uống rượu say.Rồi chạy xe về nhà đâm vào gốc cây ,thần Phong nó nhìn thấy anh nằm trên vỉa hè máu tùm lum nó thấy thê đưa anh vào viện.Nên dần quen nó thấy tính nó hay hay nên chơi với nó giờ thì thành thân ,thỉnh thoảng nó cũng đến nhà anh chơi ,thấy anh tập nhạc nso cũng biết chơi gita nên anh gạ nó vào nhóm nhạc của anh.

-Thì ra là thế? Hèn gì.

-Nói gì đâu , nhưng mà sao mới quen mà đã thân vậy , anh dạo này kết bạn vô điều kiện thế?

-Vô điều kiện với có điều kiện gì đâu ,tính nó hay lắm em tiếp xúc miễn liền.

-Em đâu đỡ hơi mà đi miễn cái đồ thần kinh đó.Tiếng nó có vẻ hờn dỗi

-Sao vậy em không thích cậu ta à ,anh thấy nó đâu đến nỗi nào.

-Do cảm nhận của anh chứ với em thì em chả có cảm tình gì.

-Ghét của nào trời chao của đó đấy , anh thấy nó cũng hợp với em.Em làm gì nó thì sôi nổi bù trừ cho nhau là vừa

-Cầm anh gán ghép em với anh ta ,nếu mà còn nói bậy thì em không thêm gặp anh nữa.

-Anh trêu thôi chứ đã thật đâu mà em quát ầm ĩ nên.Em mà không gặp ông anh trai này thì anh chỉ có mức mang tội nổi đi chết mà thôi.

-Anh rên gì thế cầm anh nhắc tới anh ta khi nói chuyện với em là ok roài.

-OK Ok không nhắc thì không nhắc , à mà nhà em nằm ở chỗ đoạn nào số bao nhiêu.

-Ở đường Hai Bà Trưng đó , số nhà 22.

-Ừ thế em có về nhà cũ mà anh em mình sống hồi bé không?

-Có về nhưng hình như ba đưa ai về sống ở phòng của mẹ em ,em nhìn thấy con nhỏ đó chỉ hơn em 2 hay 3 tuổi..Nói đến đây cổ họng nó nghẹn lại nhưng nó hông hề khóc , nó ngẩng đầu nhìn trời để nước mắt chảy vào trong.

-Ba hết thuốc chữa rồi ,lấy con hơn tuổi con mình vài tuổi.

-Ừ anh cũng ức lắm.

-Anh cũng biết à.Em định giấu anh chuyện này.

-Anh gì mà trả biết ,thực ra anh sợ em buồn nên không dám nhắc tới.

-Buồn có thay đổi được đâu ,nhưng mà em sẽ có cách lấy lại ngôi nhà đầy kỉ niệm đó của anh em mình

-Ừ em làm gì khi ba bị con đó hút hồn.

-Em bảo có cách mà ,em không muốn có thêm những anh chị em khác mẹ do ba sản xuất ra nữa.

-Em nó thế không sợ anh tự ái sao? Giọng Bình buồn buồn hỏi lại nó.

-Anh thì khác mà.

-Ừ anh không chấp vặt với em đâu ,anh hiểu em nói thế là ý gì mà.

-Hiểu là tốt.Tay nó đập nên vài Bình

-Đến nhà em rồi ,em vào nghỉ ngơi đi ,tối alo cho anh anh sang đón nếu anh bận anh nhờ thằng Phong hay thằng Trường đón em.

-Nếu bận thì nhờ thằng Trường chứ nhờ tên đó thì em khỏi sang luôn.

-Được rồi anh nhớ ,em giận người ta dai thế

-Nhớ đó ,mà anh không vào nhà em nói gì à?

-Để lúc khác bọn nó đang đợi anh ở nhà.

-Ok bye anh zai

-Bye em.Bình phóng xe đi miệng tùm tùm cười nếu mà thằng Phong yêu con em mình thì tốt quá ,nó sẽ trị cái tội buồng bình của Ana như thế thì hay anh sẽ tìm cách cho hai người này yêu nhau.Nghĩ đến đó thôi là vui rồi..

Đáng cay vì yêu ,thế gian tình là chi ,tình đành cầm nín ,,!Bài hát của một ca sĩ nào đó sao mà giống với tâm trạng hiện tại của anh thế ,mặc dù nội dung không hoàn toàn đúng nhưng cũng sắp rồi ,bằng chứng là Ana tỏ ra lạnh lùng tỏ ra khời có mặt ở nhà Bình mỗi khi tập nhạc.Mặc dù vẫn thấy cười nói với Trường và Bình nhưng với anh thì không ,Bin có cảm tưởng Ana cố tình không biết anh có mặt tại đây, Bin nhiều cố tình tập sai nhạc từ hôm đó và mấy ngày nay cũng vậy ,để trêu tức Ana để cô lên tiếng bật lại anh nhưng chả thấy. Buồn lại buồn thà cô cãi nhau với anh anh còn vui đăng lại cứ im lặng trả phần kháng gì.Nhớ lại tối hôm đó cô :

-Phong mày qua nhà con em tao đón nó đến đây được không? Bình giả vờ nhờ vả.

-Tao sao lại đi đón nó.Bin vui lắm nhưng vẫn giả nai

-Hộ tao chút tao đang bận nên không đi được ,mày đi giúp tao đi ,con nhỏ đó chờ lâu là nó giận đó.

-Tao không đi đâu ,hình như nó không thích tao.

-Nó nói với mày là không thích mày à.Giúp tao không thì nói đại đi.

-Để em đi cho.Đưa địa chỉ đây.Trường hơn hở xung phong đi ai chứ đi đón con bạn thân mà lại không vui

-Mày ở đây lo sắp đạo cụ với tao ,để thằng Phong đi là được rồi.-Trường định nên tiếng phản kháng nhưng nhận tín hiệu nháy mắt của Bình đành im lặng.

-Đi chứ mày? Sao im lặng vậy.

-Đưa địa chỉ đây.Tao chỉ đi vì mày thôi đó chứ tao không hứng thú gì đâu.Nói để khóa lấp sự nghi ngờ của hai thằng bạn.

-Đây ! cầm lấy.-Bin cầm tờ giấy mở ra xem địa chỉ nhà Ana Bình không những nghi địa chỉ mà còn viết cả đường đến.-Giả vờ khỏi bị nghi ngờ thôi chứ nhà Ana anh rõ như lòng bàn tay mình.-Bin lững thững dắt xe ra cửa không biết đằng sau Bình đang cười thầm

8. Chương 8

10 phút sau Bin có mặt tại nhà Ana bấm chuông một hồi mới thấy bóng Ana bước ra,nó mặc một cái áo đen hình con rồng trước mặt ,quần bò thụng màu rêu ,đội mũ lưỡi trai như một tên con trai ham mê nhạc rock thực thụ nếu bộ tóc dài được thay vào đó là bộ tóc tém.

-Sao lại là anh ,anh tôi đâu?Nó khựng lại khi nhìn thấy Bin ,đã bảo với Bình đừng để hắn đón thế mà không nghe.

-Có đi không thì bảo, nói thật tôi chả hứng thú đón cô đâu ,mà làm cao.Bin cố trọc tức cho Ana giận vì khi giận mặt Ana đỏ hồng nhìn rất đáng ghét ,à nhầm đáng iu chứ.

-Tôi hứng thú chắc , tôi không đi đâu.-Nói rồi nó quay 360 độ đi vào trong.

-Vậy nếu anh cô thắc mắc ,thì tôi nói là do cô xấu hổ không dám đi với tôi.-Bin cố nói to để Ana nghe thấy ,lập tức có kết quả.

-Sao tôi phải xấu hổ ,chẳng qua anh chả xứng đáng để đi với tôi thôi.Nó cũng đá lại Bin một câu cực đau.

-Cô đừng làm cao nhé ! Lên xe đi dài dòng thật.

-Không biết miu nào cần miu nào đâu.Chỉ mới bắt đầu thôi.-Giọng nó nói như tuyên chiến với Bin.

-Bám chắc vào nếu không muốn đo đường.-Bin không thèm để ý lời nó nói

Thà đo đường còn hơn là ôm cái eo ốm của anh.-Dù anh có đi với vận tốc nào chẳng nữa với tôi thì nó chả thấm thía gì cả ,độ cao ư vận tốc nhanh ư chỉ là chuyện vặt.Dọa tôi sao đừng có mà lợi dụng nhé tên háo sắc.

-Cô mà không ôm là tôi dừng xe lại hôn cô đó -Chỉ nói hôn thôi là nó run rồi ,híc đành chấp nhận vậy nếu nó mà đấu với hắn thì chỉ có nước thua đậm ,vì hắn đang lợi thế.Thôi im lặng cho nó được việc nếu không muốn xấu hổ mà đi chết ,chết thì đơn giản nhưng mà chết thế này vô ích quá.

Hai người đến nhà Bình chỉ sau vài phút ,nó nhảy xuống xa lách vào trước bỏ mặc Bin sau lưng ,từ hôm đó cho đến nay mặc dù anh cố trọc tức hay làm cái gì đó để Ana bật lại nhưng chỉ nhận sự lạnh lùng mà thôi ,buồn chán nản quá.

-Mày mấy hôm nay sao vậy.Hay bị con em tao cho sét trúng đầu rồi.Nó hớp mắt hồn mày rồi hả?

-Tao mà bị nó hớp hồn thì có chuyện lạ đó ,chỉ được bộ tóc chấm được còn lại thì...

-Thì sao? Bình hỏi khê lại Bin

-Thì trả duyệt được chứ sao ,con gái thì ăn mặc quần áo rộng thùng thình, đầu luôn đội mũ lưỡi trai cũng quái đản nốt ,đi với nó người ta lại bảo tao bê dê khi đi yêu một thằng con trai.

-Chỉ có mỗi mày là chê nó.Khối thằng muốn mà không được ,tao cố tạo cơ hội ày tiếp cận nó vậy mà mày không biết tận dụng lại còn làm cao nữa ,híc mày ngốc thế là cùng.-Nghĩ chút lấy hơi Bình lại nên tiếng ngay.

-Khi yêu nên chấp nhận tất cả con người họ.Nói nhỏ với mày chứ con em gái tao cũng cao 1m65 đáng chuẩn còn hơn cả người mẫu bây giờ đó ,chỉ có điều nó mê nhạc rock nên nó thể cũng như mày với tao thôi.

-Cứ để nó tự nhiên đi.-Bin trả lời mơ hồ.

-Ừ tùy mày vậy nhưng tao khuyên mày đừng để mất cơ hội khi nó đang trong tay mình, để nó vuột mất sẽ hối hận đó.Mà mày cũng nghiêm tập đi còn mấy ngày nữa là dự thi rồi.Tao phải uốn 6 tác lưỡi chứ chả phải 3 tác lưỡi đâu.

-Gi mà thi gì mà uốn 6 với 3, tao mượn mày uốn với tao đâu.

-Mày tao mà uốn ,tao uốn lưỡi với con em tao khìa ,nó bảo với tao là nếu như mày không hợp tác nghiêm chỉnh thì nó sẽ rút lui, tao nịnh nó mãi nó mới chịu tập đến hôm nay đây ,mày đừng phá nữa đi thương tao chút.

-Được rồi tao sẽ nghiêm túc lại.Bin thấy vui khi Bình cho anh biết là cô vẫn còn nhắc đến anh với thiện cảm không tốt nhưng còn hơn là bị lãng quên ,thà cãi nhau gây sự còn hơn bị Ana lạnh lùng.Đôi lúc anh nhìn Ana đánh trống thật hăng hay như một tay trống chuyên nghiệp.Đúng như lời Bình nói phải tận dụng thời cơ khi nó đang đến với mình...

Trường đại học Ngoại Ngữ...

Bình ngồi tụ tập với bạn bè ở căn tin của trường thì điện thoại reo.Nhìn số máy lạ không muốn nghe nhưng cứ gọi đi gọi lại ,bực mình mở máy nghe với giọng khó chịu.

-Alo ai đấy.?

-Tao Bin đây ,mày làm cái quái gì không nghe dt vậy làm tao gọi đi gọi lại ,bực thật.

-Là mày à, mày biết tao không bao giờ nghe máy khi là số tao không quen.

-Lắm chuyện mày ở đâu trong trường thế ,tao tìm không thấy nên mượn máy gọi.

-Mày đến trường tao làm gì thế ,sao mấy hôm nay mày mất tích vậy?

-Mày ở đâu nói đi ,tí nữa hỏi sau tao mượn máy người ta buồn ngại lắm.

-Ở căn tin trường học đến là nhìn thấy tụi tao liền.

-Ok đợi tao 2p có mặt liền.

Bin đến chỗ căn tin thì nhìn thấy bon Bin ngồi đó uống nước với một số bạn gái ,anh tiến lại cười chào mọi người không đợi ai mời tự động ngồi xuống chỗ ghế chống cạnh Bình.

-Làm gì mà mày có mặt ở đây vậy.-Bình lặp lại câu hỏi vừa nãy khi chưa có câu trả lời.

-Gi mà hỏi vậy ,cho tao hộp nước đã cháy khô cả cổ roài nè.-Bin vừa nói vừa thở hển hển.

-Ừ uống gì để tao đi lấy ày.

-Cho tao chai nước khoáng cũng được.

Bình đứng dậy tiến về phía quầy bán đồ mấy giây sau tay cầm trái nước và cái cốc lại cho Bin ,không quên đưa một câu.

-Mày sướng nhé ,được tao phục vụ uống đi rồi trả lời tao.

Bin không ngại mấy người con gái ngồi đó ,uống một hơi hết cả cốc nước khoáng.

-Mày hỏi đi tao trả lời liền.-Rót tiếp nước vào cốc làm một hơi nữa mới hỏi lại Bình.

-Thì mấy câu vừa nãy đó.-Mày sao lại ở đây.Sao sau hôm nhận giải thưởng của cuộc thi thì mất tích luôn.

-À cái đêm nhận giải xong tao phải về chuẩn bị ít đồ để về hongkong.

-Về hongkong ,sao không nói cho tao biết ,bạn bè gì mà ích kỉ thế.

-Về gấp mà ,sáng hôm đi thi thì nhận điện của mami ,lúc đó mày đang căng thẳng nên tao không tiện nói.-Uống tiếp ngụm nữa rồi mới trả lời câu hỏi của Bình.

-Thế à ! Lý do chính đáng tạm tha ày đó.

-Nhưng sao mày lại...

-Nhưng sao tao lại ở đây đúng không? -Không để Bình nói hết Bin cướp lời luôn.

-Ừ biết thì trả lời đi.-Hỏi lại làm gì?

-Thì mấy hôm nay mất tích là vì lí do có mặt ở đây đó.

-Liên quan đến nhau à.-Chả lẽ mày cũng học trường này luôn à?

-Không tao làm thầy giáo .

-Gì thật không.-Không hẹn một số bạn của Bình cũng đồng thanh hỏi lại.Vì họ là bạn của Bình nên cũng biết Bin.

-Một thằng ăn chơi ,mê nhạc rock quậy như mày mà làm thầy giáo ,mày đừng đùa, bạn không tin đâu.-Bình nói với giọng nghi ngờ .

-Chỉ làm thầy giáo ở bên khối ngoại giao thôi ,chứ chưa đủ trình độ dạy ở khối quản trị mà bọn mày học đâu.

-Thế thật hả.-Như không tin nên Bình lại hỏi lại tiếp.

-Thật mà tao từ trước nói dối tụi bay bao giờ đâu.Nhìn tao thế này mà nói chơi sao

Nhìn bộ mặt đờng đờng của Bin ,Bình cũng biết ngay thằng bạn này nó không nói chơi nhưng sao tin được nó đây ,làm thầy giáo gì mà con nít quá, vì nói thật Bin bằng tuổi anh ,do anh vào đại học muộn mất một năm nên phải học chậm lại.Nếu không giờ cũng tốt nghiệp đại học rồi ,vậy là nó làm thầy giáo thật rồi.

-Ừ tin ,nhưng thầy dạy gì thế.-Bình trêu Bin

-Thầy dạy về ngoại ngữ chuyên môn tiếng Hoa.(tiếng Trung đó)

-À môn này thì thầy giỏi rồi ,ai trả biết thầy xuất sứ tại Trung Hoa.-Bình dứt câu nói cả bon cười ồm ồm ,mấy đứa con gái ngồi quan sát ngầm Bin từ nãy cũng không tránh cười khi câu nói của Bình trêu Bin.

-Ha ha... đủ chưa mấy pa.Tôi nói thật chứ đùa đâu mà cười ,ng nghiêm túc đi

-Con em mày nó về rồi hả Bình -Đánh trống lảng hỏi chuyện khác .

-Em tao những ngày này đổ mày tìm thấy nó ở trường.-Bình vừa nói vừa nheo mắt nhìn Bin

-Sao nó không đến à? không phải năm ngoái nó bảo lưu năm nay học tiếp sao.

-Ừ nhưng khi nào vào học nó mới đi còn tập trung chả bao giờ có mặt nó.

-Vì sao.-Bin ngạc nhiên hỏi Bình.

-Muốn biết không hả thầy.... giáo.-Câu thầy giáo cố kéo dài để trêu tức Bin.

-Không biết cũng không sao ,vì tao thấy mày đi đâu là có mặt nó mà, hôm nay không thấy thì lạ thôi.

-À lạ gì đâu nó vốn không thích tập trung kiểu này ,vì nó phải mặc áo dài cho nên nó cúp ,tình hình thế nào thì tao về truyền đạt lại là được.

-Em mày hay nhỉ ,con gái phải mặc áo dài chứ ,với lại nó học khoa ngoại giao không chịu mặc thì sau này mặc gì đi làm .chả lẽ mặc mấy bộ đồ thùng thình đó sao...

-Đừng nói nó thế ,nó vốn thế rồi ,với sau này đi làm lại khác thì sao.-Bình cố biện hộ cho nó (Ana đó)

-Ừ ừ..Bin âm ờ lấy lệ.-Thần nào cả buổi tập trung anh tìm Ana mãi để nhìn chút thôi cho đỡ nhớ ,vì mấy hôm phải về nước chuẩn bị nên không nhìn thấy nó đâm ra nhớ ơ là nhớ mong đến hôm nay sẽ nhìn thấy Ana mặc áo dài ,nghĩ chắc đẹp lắm thế mà lại ,cố tình tìm Bình xem có Ana ngồi đây không nhưng kết quả vẫn như nguyên ,thất vọng quá.

-Mày làm thầy giáo có vẻ bận rồi chắc không nhớ mày được rồi.-Giọng Bình buồn buồn hỏi Bin

-Làm thì làm chứ vẫn đi “***” với tụi bay được.

-Vậy mày tham gia chính thức ban nhạc của tao nhé.-Bình gạ gẫm

-Tham gia à? để tao suy nghĩ đã rồi trả lời mày sau được không?

-Tham gia đi mày còn nghĩ gì nữa ,chỉ thiếu mày thôi ,con em tao nó cũng đồng ý rồi, nó đã chịu giúp tao chả lẽ mày không giúp tao sao.-Bình đem nó ra dụ dỗ Bin ,vì anh biết Bin kết em gái anh rồi.(kết quá đi chứ , dân quái đản mà lại)

-Nó đồng ý tham gia thật à? không phải nó chỉ giúp mày trong cuộc thi vừa rồi thôi sao.

-À tao phải dụ dỗ nó chứ ,nó cũng rần rần nó chỉ giúp tao trong hai năm thôi ,khi nào nó tốt nghiệp đại học thì nó sẽ rút lui.

-Được rồi đồng ý luôn.-Bin vui vẻ nhận lời

-Thôi tao chuẩn đây ,tao phải về phòng họp giáo viên.

-Ừ đi đi ,không biết mày làm thầy giáo được mấy ngày nhỉ.-Bình cố nói theo khi dáng Bin khuất sau cánh cửa căn tin.

Bin đi rồi để cho đám nữ sinh ngẩn ngơ ,không ngẩn ngơ mới là lạ ,dáng cao ,nước da ngăm đen có vẻ bụi bụi mặc dù anh mặc áo sơ mi trắng và quần đen có vẻ chỉnh tề,gọng nói trầm,Thế thôi nhưng làm bao con tim sao xuyên...

***” ^^“”

Hắt xì... hắt xì ,,,”

-Èo hắt xì lắm thế ,không biết đồ hâm nào **** để mình đây.-Nó ngồi lăm bằm nghịch máy tính của Bình ,hôm nay nó cúp không tập trung ở trường chán không có chỗ nào nó đến nhà Bình chơi dù sao nhà Bình cũng có đàn trống nếu buồn nó có thể đánh giết thời gian đợi Bình về xem ở trường yêu cầu cái gì ,vì những ngày tập trung hay là thứ hai đầu tuần nó toàn cúp cua vì nó ghét mặc áo dài

.-Híc đến mặc áo sơ mi thôi nó đã không thích huống chi lại mặc áo dài , nhớ những năm trung học nó thuyết phục mãi nhà trường mới cho nó mặc quần áo đồng phục nam ,nhưng đến khi bước vào đại học thì tránh sao được cũng may giờ xã hội tân tiến ăn mặc cái cách nên cũng ok nhưng nó lại chọn khoa ngoại giao học nên thỉnh thoảng vẫn ních cái áo dài vô người ,ón thật sau này làm ăn gì chứ khi cứ diện khư khư cái áo dài bên mình.

Xem mấy cái ảnh của Bình cài trong máy chán chả có gì ,sao mà toàn chụp cái tên đáng ghét thế ,đẹp zai gì cho cam nhìn như khỉ ấy ,chụp nhiều làm gì chứ nó định delete đi nhưng lại sợ ông anh nó giận nên thôi dù sao máy của ông không nên tùy tiện ,thôi vào yahoo vậy lâu lắm rồi không vào vào xem có tin nhắn của cá xấu hông.

Vừa mở thì hàng loạt tin nhắn quảng cáo ,tim mãi mới thấy ních của cá xấu nhắn :

cá xấu: nhóc ơi dạo này ol đều chứ,có khoẻ không? anh dạo này bận quá nên chả ol được

cá xấu:hôm nay anh ol cả ngày nhưng chả thấy nhóc ol ,anh có nhiều chuyện muốn tâm sự quá nhóc ạ ,

cá xấu:à nhóc đã thử yêu lần nào chưa ,nếu nhóc chuẩn bị yêu thì đừng nên yêu ,vì khi yêu mệt lắm ,bởi anh đang bị đau tim khi yêu nè buồn cười lắm nhỉ

cá xấu thôi anh uot đây bên này 12 giờ đêm rồi ,ngủ thôi chúc nhóc ngủ ngon nếu ol nhớ nhắn tin cho anh đó... nhóc cưng

Lại một người bạn nữa đau tim vì yêu ,mình cũng đau tim nè hay là mình cũng iu,dạo này thấy buồn khi không thấy hần ta xuất hiện ,đâm ra thời gian lại dài vô tận.Hôm Bình năn nỉ tham gia cuộc thi ,nó trả quan tâm thắng hay bại ,chỉ biết khi nó cầm dùi đánh nó đánh hết khả năng bởi nó iu rock biết bao.Nhưng dường như những cái nó không quan tâm lại xảy ra ,ban nhạc gà mờ của anh nó lại được giải lúc đó tên đó đã ôm trầm lấy nó ,nó hơi bất ngờ chút nhưng cũng phản xạ nhanh đẩy hần ra ,rồi một lúc sau nhận giải thì hần mất tích hần ,không ai biết tin tức gì Bình phải hoãn nhiều cuộc điện thoại lấy lúi do hợp nội bộ mới dám kí hợp đồng...Cái tên Bin đó hần đi đâu nhỉ ,mà kệ liên quan đến mình đâu mà cần chú ý...

....Óa...Óa..Óa...

-Giật mình ,cái chuông nhà ông này ghê chết được may nó không thuộc dạng yếu bóng vía giục thay cái khác bao nhiêu lần rồi mà vẫn không chịu nghe ,híc có vô ăn trộm cũng té cho sớm , về không tự mở cổng lại còn bày đặt ân chuông , rõ hâm muốn ăn **** đây.-Nó lăm bắm bình thần tất máy tính ,rồi mới bước ra mở cổng,ây quên mất chưa nhắn tin cho cá xấu thôi tối về nhà ol tiện nhắn luôn cũng được.

-Ê con nhỏ kia sao mày lại ở đây? -Tiếng lạnh lạnh của người đứng ngoài cổng vọng vào.-Nó ngừng nên nhận ra con nhỏ bị nó cho ăn cái tát hôm nọ

-Muốn gì.-Nó hỏi như gắt.

-Mở cửa chứ muốn gì ,mày làm gì ở nhà anh Bình của tao thế.?

-Anh Bình nào của mày ,tao nhớ không nhầm Bình chỉ có một đứa em gái thôi.-Nó cũng không vừa ,gặp mấy loại này không nên hiền.

-Ai bảo mày anh ấy có một đứa em ,anh ấy có mấy đứa lận.-Mà mày chưa trả lời câu hỏi của tao,Sao mày lại ở trong nhà anh ấy?

-Hỏi làm gì tao thích thì ở liên quan đến mày không?

-Tao trả có gì liên quan tới mày nhưng với anh Bình thì có.Hay mày làm giúp việc cho anh ,xấu hổ không dám nhận à.-Giọng Thảo trề môi hỏi nó.

-Giúp cái đầu mày ấy con hâm ,mày đừng ăn nói vớ vẩn để tao khùng nên ày thêm cái bạt tai nữa đó.

-Mày... mày dám.-Vừa nó Thảo vừa lùi lại phía sau như sợ nó cho ăn tát thật vậy.

-Muốn tìm ông thì đợi ông về ,mày còn lăm nhảm tao oánh thật đó ,nhìn thấy đã bực.-Nó quay vào trong không quên lườm cho Thảo một cái.

-Hứ làm phục vụ được thì làm giúp việc được chứ sao.Bày đặt tí ông Bình về máy cút khỏi đây thôi.

-Mày nói gì đó.Bộ muốn ăn đòn thật hả? -Nó quay 180 độ lại khi Thảo chê bai nó.

-Ai nói gì mày.-Giọng Thảo trống ché.

-Khôn hồn im cái miệng mày lại ,hôm nọ tao bận không xử mày đó còn hôm nay tao rất rỗi tay chân đó.-Nó tròng mắt đe dọa rồi bước ngay vào nhà.

-Híc mấy ông này chán nhỉ hết ông Bin mắc thần kinh giờ đến ông Bình sao lại chứa loại con gái dữ dằn thế này chứ ,biết bao giờ ông về cơ chứ...

Đứng ngoài cổng đợi mãi Thảo mỗi chân la quá trời ,không vì muốn biết tin của Bin thì chẳng đến đây đâu nhưng mà chỉ có nơi này Bin hay lui tới ,muốn gặp Bin chỉ đến nơi đây thì may ra là gặp được Bin thôi ,quán cafe của Bin nhường cho người khác kinh doanh hơn tuần nay rồi và anh cũng mất tích từ đó luôn.Chỉ vì yêu thâm Bin nên Thảo mới nhắn lại đợi Bình về chứ có điên cô mới đợi chờ một ai đó.

-Oài hôm nay rống đến nhà tôm cơ à.Sao Thảo không vào nhà mà đứng ngoài cổng thế.-Bình đoán vì sao Thảo đứng cổng bởi lý do đơn giản là cô ta đụng phải đứa em iu quý của anh rồi ,cũng cảm ơn cô ta anh mới gặp lại Ana. Những người thuộc tuýp như thảo ,yếu điệu chua ngoa chỉ nên quan hệ giao lưu thôi chứ đừng làm bạn nếu không muốn phiền phức vào người.

-Muốn vào nhà lắm chứ nhưng con giúp việc nhà anh nó dữ quá -Giọng điệu nghe đến kinh hồn.

-Giúp việc ,anh lấy đầu nhiều tiền mà thuê giúp việc cơ chứ.Nuôi thân không xong nào dám đòi bổng ai.

-Ha ha thế con bé hôm em nhờ anh đánh ,anh lại không đánh còn tha lỗi nó về nhà đừng nói với em là anh bị nó hớp hồn nhé.-Thảo liếc cặp mắt thật sắc nói bằng giọng mỉa mai

-Chuyện gì vui mà cười to thế em ,anh từ trước giờ có rung động bóng hồng nào đâu ,đến em xinh thế kia anh còn không động lòng nữa là ai.-Bình cười trừ nói hàm ý Thảo.

-Thế vừa nãy chắc em đụng độ với ma nhà anh sao.?

-Chắc con em gái anh gây sự với tiêu thư hả.

-Ồ hoá ra gặp đương kim tiểu thư con của nhà tử phú Hồng Minh ,thất lễ quá.-Vừa nói thảo vừa bĩu cặp môi xinh khi được makeup một cách tỉ mỉ.

-Anh với cái tên em nhắc không liên quan đến nhau ,em có chuyện gì tìm anh nhờ vả thì nói luôn đi anh muốn vào nhà rồi.

-Ang luôn thẳng tính vậy ,chả lẽ không mời em vào nhà uống cốc nước sao anh.-Biết hơi nói quá để Bình nóng tính nên Thảo điệu giọng nói thật nhẹ

-Em muốn tìm thằng Bin đúng không? Nó không ở đây đâu ,1 tuần nay anh không gặp nó rồi.-Bình hết Bình tĩnh nên không nói vòng vo nữa.

-Vậy công em chờ cổng nhà anh thành công cốc rồi ,thôi em cũng bận chào anh vậy.-Bước đi vài bước Thảo lại quay lại nói thêm vài câu.

-Anh Bình à anh nên nhắc em gái anh nếu là giới thượng lưu đừng giao du với bọn nghèo nàn hay tỏ ra đáng thương làm gì.

-Em nói gì?

-Em nói anh không hiểu anh nên hỏi anh Bin và nhờ em anh ,anh hiểu liền.-Nói xong Thảo vẫy chiếc xe taxi bên đường chui tọt vào trong một cách vội vã.

9. Chương 9

Bình nhún vai nhìn theo bộ dạng của cô ta mà ớn ,vì không lẽ cô ta là bạn người yêu của Trường thì anh không khách sáo đứng nói chuyện với cô ta lâu thế ,lúc đầu cô ta có ý định tấn công anh nhưng anh đứng đưng khi cô ta gặp Bin thì quay 180 độ à không 360 độ chứ nhữn loại con gái đứng núi này trông núi nọ như cô ta thì không nên yêu ,mày mà mình tỉnh táo ,mà cô ta nói gì Ana giao du gì nhĩ ,đôi lần anh cũng thấy Ana đứng nói chuyện với thằng nhỏ đánh giày nào đó ở khu chợ gần nhà ga nhưng anh nghĩ chắc nhìn nhầm người giống người thôi, chả lẽ cô ta cố ý nói không tốt về Ana..Hoặc cô em gái có lí do nào đó khó nói cho anh biết,biết mở mồm hỏi nó sao đây. Bình Thở dài mở cửa cổng đi vào nhà.

Tiếng trống Ana đánh có vẻ với tâm trạng bức mình ,nghe là biết ngay vì khi vui hay đang tress là cô em gái anh tra tấn người khác bằng tiếng trống của nó.May là lúc này mình không ở nhà.KaKaka ka.

-Ông anh cười gì như là được mùa thế.-Nó ngo đầu đứng trên tầng hai nói vọng xuống.

-Cười gì đâu vui quá thì cười thôi.-Hôm nay có ai tìm anh không? Biết nhưng Bình giả vờ hỏi nó.

-Có 3 tên liền.-Vừa đi xuống vừa trả lời Bình

-Ai mà 3 tên thế ,em biết chúng nó chứ.-Bình hỏi nhưng anh thăm rò sét thái độ của Ana.

-Hai tên nhà tài chợ nào đó và một con điên vừa sống trại.- Nó nói với giọng lạnh băng như chưa hề xảy ra chuyện gì.

-Nhóc nói shock thế ,con điên Nào lại sống trại bỏ đến tận nhà mình chứ?

-Thế mà có đấy ,con đó làm ông anh suýt lấy máu của con em này đó.

-Em vẫn giận anh chuyện đó sao ,qua rồi mà nhắc lại làm chi với lại do em chứ.

-Ai nhắc lại đâu chỉ là do anh chậm tiêu nên nói thế cho anh hiểu ,chứ đừng nói với nó những 30 phút còn vào đôn lại cô em này.

-Nhóc thông minh thật không có gì qua mắt được nhóc.-Bình khen để Ana đừng nói móc anh nữa.

-Thông minh gì đâu chẳng qua lọt vô tai xua mãi không ra đành nghe thôi.

-Thế hả ,thế muốn biết cô ta tìm anh làm gì không?

-Biết chết liền ,hoặc cô ta tìm anh xin chữ kí thay cho những người điên sống trại như cô ta

-Ờo em chấp cô ta em bằng cô ta à loại người như cô ta để ý làm gì ệt.

-Chấp cô ta thì giờ cô ta nằm viện húp cháo rồi ,em không đụng chạm đến ai thì đừng ai đụng chạm đến em làm gì? Chỉ thế thôi ,mà anh nói khái quát hôm nay đi để em còn về ,ở nhà anh vừa chán vừa chút bực vào thân mà thôi.

-Về làm gì ở đây đợi bọn Trường và Phong mua đồ qua làm lẩu rồi tối nên New luôn.

-Khỏi em không muốn đến những chỗ đó nữa rồi ,đừng dụ dỗ làm gì vô ích ,nếu không nói cũng được em về đây.-Nói là làm nó dắt xe một mạch ra cổng không thèm quay đầu lại chào Bình.

Biết tính nó đã giận thì coi trời bằng vung luôn ,dù có nói gì thêm cũng vô ích ,híc đôi khi anh phải bắt lực với nó ,cúng thương nó hơn bản thân anh cùng cảnh không mẹ từ nhỏ nên anh hiểu nó vãnh thèm cái tình mẫu tử đó lắm chứ ,nếu người cha của anh không trắng hoa bay bướm có lẽ rằng anh và nó cũng bớt cái tủi thân đi phần nào ,ngược dòng thời gian nghĩ lại ngày đó.

-Anh à sao mà mẹ em ngủ hoài không dậy vậy.-Đứa trẻ 4 tuổi ngơ ngác hỏi anh nó

-À mẹ em mệt nên muốn ngủ một chút đó mà.-Thằng bé hơn nó một tuổi an ủi

-Nhưng sao mẹ em ngủ mà mọi người lại khóc.-NÓ vẫn hỏi anh nó những câu thật ngây thơ và hóc búa

-Thì họ hư giống em hay khóc nhè chứ sao.-Thằng bé xoa đầu nó ,rồi rút trong túi ra một cái kẹo.

-Nhóc à xoè tay ra.-Anh đặt vào tay nó thì thăm.-Anh sẽ bảo vệ em suốt cây kẹo này sẽ mang điều may mắn cho em.

-Anh hôm nay lạ thế sao lại cho em kẹo ,em có khóc nhè đâu?-Nó nhìn chăm chăm vào Bình.

-Hi thì hôm nay anh có nhiều kẹo nên muốn cho em một cái đó mà.

Rồi mẹ nó cũng được người ta chôn cất ,đám tang thật thương tâm bỏ lại đứa con 4 tuổi bơ vơ ,người mẹ nó chết trẻ mới 24 tuổi đầu ,cuộc sống tẻ nhạt làm người mẹ nó đau ốm ,đâm bệnh trầm cảm mà ra đi bỏ lại đứa con nhỏ.

Ai cũng nghĩ nó là đứa trẻ con nên chẳng biết gì ,nên không ai để ý nhưng Bình thì lại khác sau đám tang anh không thấy nó đâu , tìm kiếm một ngày trời mà trả thấy.Cuối cùng anh thấy nó ngồi co ro tại bụi cây sau nhà,nơi mẹ nó và nó đã trồng loại hoa hướng dương.Nhẹ nhàng ngồi xuống chỗ nó anh hỏi khẽ.

-Em sao lại trốn ra đây để anh tìm mãi.

-Anh à anh đừng giả vờ nữa ,mắt mẹ thật đau khổ...-Nó nói đến đó giọng lạc đi và tiếng lách bắt đầu vang nên.

-Em muốn khóc hãy tựa vào vai anh khóc nè ,từ giờ anh sẽ chăm sóc em thật chu đáo.

Nó dựa vào vai Bình khóc ngon lành ,nhưng từ sau hôm đó nó không còn là cô bé thơ ngây nhí nhảnh nữa mà thay vào đó một đứa con gái với khuôn mặt lạnh băng ,kể khi ba của anh đánh nó nó cũng không khóc một giọt nào ,nghĩ nó đau buồn một thời gian rồi sẽ qua nhưng cho đến giờ nó vẫn thế không thay đổi là bao ,anh thật buồn đôi lúc bất lực ,dù anh còn đáng thương hơn nó dù anh sinh ra chả biết mẹ anh là ai nhưng anh là con trai người con trai có sức chịu đựng hơn một đứa con gái như nó.Giọt nước mắt lăn trên má của Bình khi nào cho đến khi chiếc cổng động đây anh mới giật mình, vội quệt nước mắt cố tạo vẻ bình thản trở lại.

-Anh sao thế ,ngồi đây ần chuông hoài không ra mở cổng vậy.-May mà cổng không khoá nên tụi em mới vào được đây đó.-Trường giả vờ trách nó

-Anh Bình có tâm sự hay là bị ai hớp mất hồn rồi đúng không anh.-Thủy Tiên nện tiếng trêu khi thấy bầu không khí có vẻ ảm đạm.

-Nó thì bị ai hớp hồn ,dòng họ máu lạnh mà lại.-Bin pha trò thêm

-Tụi bay biết đùa từ khi nào thế.-Bình đang buồn bị tụi nó trêu lại càng tức.

-Ê sao tao không thấy cái Ana đâu vậy?Đừng nói với tao là mày với nó cãi nhau nhé.-Bin nghiêng đầu nhìn Bình.

-Cãi nhau đâu ,con nhỏ tức con Thảo nên tức lây sang tao.Cũng chỉ tại mày đó.-Bình chỉ Bin rồi ngồi xuống ghế thở dài.

-Sao liên quan tới tao ,tao vừa đến nhà mày đó.-Bin gãi đầu biện hộ

-Thì con Thảo nó nhớ mày nên nó tìm mày ai dè đụng ngay con em tao ,mà hình như nó có hiềm khích từ trước hay sao ấy.

Hiềm khích hay không thì Bin không rõ nhưng một lần đụng độ Ana cho Thảo cái tát ,mà Thảo thuộc dạng thù dai nên khỏi tránh khỏi.Mặc dù biết nhưng Bin cố nói khoả lấp.

-Nhớ nhưng gì tao ,chuyện đàn bà đừng đem tao vào cuộc.Không biết là không có tội.-Bin giơ tay lên trời xua xua vào không khí.

Thôi không sới nhau nữa ,giờ chuẩn bị đồ để nấu lẩu còn thằng Bin có nhiệm vụ đi bưng nhó Ana về.-Giọng Trường nói như ra lệnh.

-Sao tao lại đi bưng em thằng trường về nhóc đó đánh đá lăm tao sợ không làm được nhiệm vụ mày đưa ra.-Bin dấy nẩy nên khi Trường giao nhiệm vụ cho anh ,(giả vờ thôi chứ thích quá còn gì)

-Do mày mà ,hay mày sợ con em gái tao nên không dám đi.-Bình nói bằng giọng THÁCH THỨC

Đi thì đi đừng đá điếu tao thế ,mày đừng hối hận sau này mất em gái mất đồng minh nhé.-Bin vừa nói vừa quay ra cửa dắt xe phóng ra đường....

-Mày nhớ tao đó.-Nói rồi Thảo đi như chạy...

-Nhớ mày làm gì ,xấu gái ai thèm nhớ...-Nó cười trừ rồi tiến về lớp, mới hôm đầu đi học thôi mà lẳng nhăng quá.

Chưa vào chỗ ngồi được ầm thì Cẩm Tú lại quấy rối nó :

-Ana biết gì không?

-Biết gì.-Định không trả lời nhưng nó lại buộc miệng hỏi lại

-Thấy phụ trách môn tiếng hoa trẻ măng hơn tụi mình mấy tuổi thôi...-Như quên câu từ chối của nó vừa nãy ,Cẩm Tú trả lời thật vui vẻ...

-Thế à ,trẻ thì trẻ có ảnh hưởng gì đâu.-Nó nói xong mới thấy mình hôm nay nói nhiều quá ,nên nó lại im lẳng lại.

-Ê thầy vào kia.-Cẩm Tú reo khê đủ để nó nghe thấy.

Nó ngẩng lên sau khi tiếng Cẩm Tú dứt, không tin vào mắt mình là Bin ẹo sao lại chui vào đây làm thầy giáo định gỡ trò quỷ gì thế này...Híc năm nay nó bị sao gì chiếu mạng mà lại rắc rối thế ,những ngày sau này không yên thân rồi đây...

-Sao ngẩng người ra vậy ,kết thầy rồi hả.-Cẩm Tú trêu nó.

Im lặng là tốt nếu không thì biết nói gì ,chả lẽ nói quen tên này ,à nhầm nói quen thờ...a... y...ây huyền...thầy...hihi

Tiết học trôi nặng nề ,thỉnh thoảng nó ngược nhìn lên bảng lại thấy Bin nhìn nó rồi cười mỉm,(do nó cảm nhận thôi ,chắc gì người ta nhìn nó cười) nó cố không chú ý vẫn lạnh lùng nhìn nhưng trong tim nó hơi bất đầu đập sai nhịp..Rồi buổi học hôm đó cũng trôi qua êm đềm chút những ngày sau đó cũng ổn chỉ riêng Cẩm Tú thì hơi nói nhiều nhưng giọng nói tỏ vẻ hay hay dần dần nó cũng quý nhỏ đâm ra cũng nói chuyện với nhỏ... rồi nó cũng đồng ý làm bạn thân với nhỏ dù sao nó cũng chưa có đứa bạn gái nào ,nghĩ rồi mọi chuyện cũng êm xuôi nhưng nó không biết rằng rắc rối đang vô hình chờ nó...

-

Thời gian trôi nhanh thật mới ngày nào vô trường, rồi nghỉ tết giờ lại lục đục vác sách đến trường ,người ta nghỉ tết vui vẻ ầm ỹ anh em nó nghỉ tết buồn bã ,cho nên năm nay Bình sợ nó buồn nên rủ nó đi biểu diễn nhạc khắp nơi,dù mệt nhưng cái tết năm nay vui hơn những cái tết vừa rồi vì có bạn bè cười nói cũng bày trò mừng tuổi như con nít.-Nó cũng bớt lạnh lùng với Bin và mọi người xung quanh thỉnh thoảng cũng cười nhẹ ,nhưng nụ cười đó vẫn hiếm hoi ban nhạc của Bình dần dần cũng có ten tuổi trong làng nhạc rock, bằng chứng mỗi lần biểu diễn xong các fan xum lấy xin chữ kí bắt tay..ôm ấp các thần tượng ,riêng nó biết trước nên chuẩn lẹ nhưng đôi lúc cũng khó chuẩn vì đám đông vây quanh khá đông...Fan hâm mộ gọi nó là người Bí Ẩn vì mỗi khi muốn xin chữ kí thì thần tượng lại mất tích ,nhưng thế lại càng làm cho nhiều người tò mò càng tăng nên sự hâm mộ ở trong họ.Đôi lúc nó lẩm bẩm rằng đúng là sai lầm lớn khi nghe lời dụ dỗ của Bình...

-Sao ngồi cười một mình vậy bà cố-Cẩm Tú hỏi nó khi thấy nó nhìn ra cửa cười.

-Cười đầu mày nhìn nhầm rồi.-Chết ngồi nghĩ vớ vẩn sao lại cười ,giờ bị Cẩm Tú bắt được.

-Ồ chắc nhìn nhầm !!! À mày biết hôm nay là ngày gì không?-Cẩm Tú gật gù hỏi nó.

-Thứ 2 ngày đi học mới sau kì nghỉ tết.-Nó trả lời mắt nhìn vô quyển sách.

-Nói như Ana thì Cẩm Tú cũng nói được ,hôm nay là valinhtinh đó.-Cẩm Tú cố nói lái ngày VALENTINE đi một cách hài hước.

-Sao lại valinhtinh... mà ngày này thì có sao cũng như ngày bình thường thôi ,ảnh hưởng gì đâu.

-À mày thì không sao nhưng những đôi tình nhân thì ảnh hưởng lớn đó.

-Thế mày có ảnh hưởng lớn không.-Nó trêu Cẩm Tú.

-Ana dạo này cũng biết trêu người khác rồi đó.-Cẩm Tú tiêu nghiểu nói lại nó.

-Thì tao ở gần mày nên bị lây đó.-Nó nheo mắt trêu Cẩm Tú tiếp..

-Người ta nói chuyện nghiêm túc thì Ana ở đó trêu.-Cẩm Tú nói bằng giọng buồn buồn.

Nó nhìn Cẩm Tú một hồi rồi cười nhẹ ,ai chả biết cô nàng kết anh zai nó bằng chứng là nói chuyện gì cũng có tên anh zai nó ,mà khi nó nhắc đến anh nó thì cô nàng chăm chsu nghe không bỏ sót một chi tiết nào ,rồi thỉnh thoảng theo nó đến nhà Bình tập nhạc ,Bình hỏi chuyện hay cười thì cô nàng đứng ngậy người ra như gỗ ý ,nó không để ý nhưng thỉnh thoảng bắt gặp phải phì cười bị tình yêu đánh trúng đâm ra hâm hâm như thế sao ,mà đầu riêng Cẩm Tú ông anh nó cứ gặp cô nàng là có biểu hiện khang khác ,nó biết nhưng nó kệ ,kệ không phải là không quan tâm nhưng chuyện này nó gà mờ lắm thôi để họ tự nhiên thì hay nó dính vào ba cái này nó tự mang rắc rối về à...(về này là về bản thân vì nó chúa ghét rắc rối

Toi yeu Zing

-Lại ở đó mà cười người ta đang đau khổ đây, còn cười trên nỗi khổ của người khác bạn bè gì mà ác vô.-Cẩm Tú lẩm bẩm câu sau rất nhỏ nhưng nó vẫn nghe thấy.

-Ai cười bà ,tôi chỉ cười trên đời này có nhiều kẻ ngốc thế.

-Lần này thì mình ngốc thật.-Cẩm Tú gật đầu đồng ý với câu nói của nó.

-Nhưng sao buồn ,có chuyện gì nghiêm trọng sao.-Nó giả ngạc nhiên hỏi Cẩm Tú.

-Mấy hôm nay mình làm mãi mới được ít socola định đem tặng nhưng sợ người ta từ chối.-Cẩm Tú vẫn nói giọng oanh vàng đờm buồn.

-Thì tặng đại đi ,nếu họ không nhận càng còn.-Nó xui Cẩm Tú

-Gì mà tặng đại với càng còn ,Ana biết không mình rất xấu hổ khi tặng quà một ai đó mà họ không chấp nhận thà không tặng còn hơn.

-Thì đã tặng đâu biết họ từ chối ,phải thử mới biết chứ ,còn hơn là chờ đợi kiểu không hi vọng thế này ,thất bại một lần mới biết rằng mình không hoàn hảo...Ý.-Dạo này nó cũng triết lí tẻ ,èo cái này mà cũng an ủi người khác đây ,khéo hại người ta thì có.-Cẩm Tú ơi coi như tôi chưa nói gì nhé ,nhưng sao khó mở mồm nói câu này thế.

-Cảm ơn Ana nhé ,ai bảo bạn lạnh lùng chứ mình có thấy thế đâu.-Cẩm Tú nhoẻ miệng cười với nó.

-Èo mới đó mặt còn bí xì giờ đã cười được nhanh thật.-Nó cũng cười thầm theo ,tự nhiên nó cũng vui vui đã lâu rồi cảm giác này không tồn tại trong nó ,tưởng là nó đánh mất rồi nhưng hôm nay lại xuất hiện ,hôm nay là valentine rồi nhanh thật những ngày này khi xưa chỉ có Bình tặng nó thỏi socola hương dâu tây với cương vị tình anh em nó rất vui nhưng nó không thể hiện cũng không cảm ơn anh nó mặc dù biết thế không tốt nhưng nó vốn không để tình cảm lấn ứốt bản thân biết sao ai bảo anh nó có một cô em gái thế này đành chịu thiệt vậy, lớn nên nó cũng tham gia vào mạng chat rồi quen một người tên là cá xấu năm nào cá xấu cũng gửi quà đến câu lạc bộ bạn bè bốn phương cho nó ,còn nó thỉnh thoảng cũng gửi lại ,năm nay thì chưa có tín hiệu gì hình như người bạn của nó dạo này bận mà nó cũng bận đó chứ ...

-Sao dạo này cứ nói chuyện giữa chừng thì Ana lại im lặng vậy, có tâm sự hả?-Cẩm Tú thấy nó là lạ hỏi..

-Ko biết nói gì tốt nhất là im lặng..Chợt dt rung (may quá kứu bờ).nó rút dt trong túi ra thấy số của Bình..

-Gì vậy ông anh?-Nó hỏi Bình

-Cẩm Tú bạn em có ở cạnh em không?

-Ở cạnh có chuyện gì không?

-Tối nay em rủ cô ấy đến nhà anh được không?

-Sao lại bảo em anh tự đi mà rủ.-Nó biết lý do gì nhưng cố lạnh nhạt với Bình.

-Giúp anh đi ,em gái.-Bình nói qua dt với giọng lẩn nỉ nó.

-Ừ mỗi thế thôi chứ gì.-Nó hỏi lại Bình.

-Ừ ,cảm ơn em gái trước nhé.

-Ồn huệ gì anh anh dạo này cũng biết khách sáo nhỉ...

-Đâu có ,anh ,,

-Thôi khỏi giải thích ,em cúp máy đây...Nói nó rồi cúp máy luôn khỏi đợi Bình nói tiếp.

-Ai gọi cho Ana vậy.-Cẩm Tú hỏi nó mặc dù đoán là Bình.

-Anh tao.-Nó trả lời cộc lốc.

-Bộ anh ấy nói gì mà mày giận thế.

-Gì đâu ,anh ấy bảo tối nay mày không bận thì ăn mặc đẹp vào anh ấy rủ mày đến nhà anh ấy chơi.-Nó là thế không nói văn hoa gì nói thẳng thế đối phương nghĩ gì thì nghĩ.

-Đừng trêu mình mà Ana.-Cẩm Tú xấu hổ nói nhí ,, ,

-Thật đó bộ tao nhìn tao mà nói chơi sao.-Sao mày ngốc thế.-Nó nói có vẻ ghen với Cẩm Tú..Anh zai quen mình roài hihhi

10. Chương 10

-Lại ở đó mà cười người ta đang đau khổ đây, còn cười trên nỗi khổ của người khác bạn bè gì mà ác vô.-Cẩm Tú lẩm bẩm câu sau rất nhỏ nhưng nó vẫn nghe thấy.

-Ai cười bà ,tôi chỉ cười trên đời này có nhiều kẻ ngốc thế.

-Lần này thì mình ngốc thật.-Cẩm Tú gật đầu đồng ý với câu nói của nó.

-Nhưng sao buồn ,có chuyện gì nghiêm trọng sao.-Nó giả ngạc nhiên hỏi Cẩm Tú.

-Mấy hôm nay mình làm mãi mới được ít socola định đem tặng nhưng sợ người ta từ chối.-Cẩm Tú vẫn nói giọng oanh vàng đượm buồn.

-Thì tặng đại đi ,nếu họ không nhận càng còn.-Nó xui Cẩm Tú

-Gì mà tặng đại với càng còn ,Ana biết không mình rất xấu hổ khi tặng quà một ai đó mà họ không chấp nhận thì không tặng còn hơn.

-Thì đã tặng đâu biết họ từ chối ,phải thử mới biết chứ ,còn hơn là chờ đợi kiểu không hi vọng thế này ,thất bại một lần mới biết rằng mình không hoàn hảo...Ý.-Dạo này nó cũng triết lí tẻ ,èo cái này mà cũng an ủi người khác đây ,khéo hại người ta thì có.-Cẩm Tú ơ coi như tôi chưa nói gì nhé ,nhưng sao khó mở mồm nói câu này thế.

-Cảm ơn Ana nhé ,ai bảo bạn lạnh lùng chứ mình có thấy thế đâu.-Cẩm Tú nhoẻ miệng cười với nó.

-Èo mới đó mặt còn bí xì giờ đã cười được nhanh thật.-Nó cũng cười thầm theo ,tự nhiên nó cũng vui vui đã lâu rồi cảm giác này không tồn tại trong nó ,tưởng là nó đánh mất rồi nhưng hôm nay lại xuất hiện ,hôm nay là valentine rồi nhanh thật những ngày này khi xưa chỉ có Bình tặng nó thỏi socola hương dâu tây với cương vị tình anh em nó rất vui nhưng nó không thể hiện cũng không cảm ơn anh nó mặc dù biết thế không tốt nhưng nó vốn không để tình cảm lấn lướt bản thân biết sao ai bảo anh nó có một cô em gái thế này đành chịu thiệt vậy, lớn nên nó cũng tham gia vào mạng chat rồi quen một người tên là cá xấu năm nào cá xấu cũng gửi quà đến câu lạc bộ bạn bè bốn phương cho nó ,còn nó thỉnh thoảng cũng gửi lại ,năm nay thì chưa có tín hiệu gì hình như người bạn của nó dạo này bận mà nó cũng bận đó chứ ...

-Sao dạo này cứ nói chuyện giữa chừng thì Ana lại im lặng vậy, có tâm sự hả?-Cẩm Tú thấy nó là lạ hỏi..

-Ko biết nói gì tốt nhất là im lặng..Chợt dt rung (may quá kứu bò).nó rút dt trong túi ra thấy số của Bình..

-Gì vậy ông anh?-Nó hỏi Bình

-Cẩm Tú bạn em có ở cạnh em không?

-Ở cạnh có chuyện gì không?

-Tối nay em rủ cô ấy đến nhà anh được không?

-Sao lại bảo em anh tự đi mà rủ.-Nó biết lý do gì nhưng cố lạnh nhạt với Bình.

-Giúp anh đi ,em gái.-Bình nói qua dt với giọng lẩn nhủ nó.

-Ừ mỗi thế thôi chứ gì.-Nó hỏi lại Bình.

-Ừ ,cảm ơn em gái trước nhé.

-Ơn huệ gì anh anh dạo ày cũng biết khách sáo nhĩ...

-Đâu có ,anh ,, ,

-Thôi khỏi giải thích ,em cúp máy đây...Nói nó rồi cúp máy luôn khỏi đợi Bình nói tiếp.

-Ai gọi cho Ana vậy.-Cẩm Tú hỏi nó mặc dù đoán là Bình.

-Anh tao.-Nó trả lời cộc lốc.

-Bộ anh ấy nói gì mà mày giận thế.

-Gì đâu ,anh ấy bảo tối nay mày không bận thì ăn mặc đẹp vào anh ấy rủ mày đến nhà anh ấy chơi.-Nó là thế không nói văn hoa gì nói thẳng thế đối phương nghĩ gì thì nghĩ.

-Đừng trêu mình mà Ana.-Cẩm Tú xấu hổ nói nhí nhí ,, ,

-Thật đó bộ tao nhìn tao mà nói chơi sao.-Sao mày ngốc thế.-Nó nói có vẻ ghen với Cẩm Tú..Anh zai quên mình roài hihhi

Buổi tối hôm đó tại nhà Bình...

-Sao giờ này không thấy Cẩm Tú đến vậy Ana.-Bình sốt ruột hỏi nó.

-Em bó tay , em ở đây từ trưa đến giờ... với anh đó thôi,anh hỏi em ,em đi hỏi bức tường nhé.-Nó cười trêu về suốt ruột của Bình.

-Mày bình tĩnh đi ,Ana nó biết gì mà hỏi nó -Bin nên tiếng bênh Ana khi thấy không khí căng thẳng...

-Từ bao giờ tụi bay biết bênh nhau thế.-Bình tức nói bừa.

...Reng... reng...

(chú thích ở đây là tiếng chuông nhà Bình đã được Ana đập hỏng và được thay cái chuông khác)

-Thôi bớt cáu đi ,ra mở cửa cho nàng đi còn gì.-Bin tiến lại cửa đẩy Bình đi.

Chưa đầy 2 p sau nó và cả Bin thấy Bình hầm hầm đi vào ,cả hai định hỏi vì sao thì thấy Bình gất um lên.

-Bin mày có khách đó ,híc làm đứng cả tim.

-Tao có khách ,nhà mày chứ nhà tao đâu mà bắt tao tiếp khách.-Bin ngơ ngác hỏi lại Bình.

-Con Thảo nó tìm mày đó.-Bình không bình tĩnh nữa quát nên.

-Ờo ,chết roài.-Bin quay sang Ana nói.-Em rồi không anh em mình đi chơi đi ,đứng đây dễ bị chút giận lắm.-Không đợi Ana phản ứng Bin kéo tay chuồn cửa sau nhà Bình ra phố...

Nó hơi ngạc nhiên hôm nay Bin rủ nó đi chơi ,mà dạo này Bin có vẻ không đối đầu với nó nữa, mỗi khi nói chuyện gì nói rất dịu dàng nhưng chỉ nó không hề phản ứng gì... lạ thật càng này nó không làm chủ được bản thân khi cạnh Bin..

-Đi bộ thế này vui nhỉ -Bin nên tiếng phá vỡ sự im lặng.

-Ừ ,thoáng bối rối nó lại im lặng.-Sao mình lại thế này nhỉ.

Bin cầm tay nó từ nhà Bình đến giờ vẫn chưa buông tay ra ,nó mấy lần kéo tay lại nhưng Bin vẫn nắm chặt coi như không biết gì.Nó cứ cuối đầu đi bên Bin hòa vào dòng người trên phố.Cả hai dừng chân lại ở một hội chợ ,Bin lại kéo nó đi vào ,còn nó thì như một cái máy di động theo...Nó ngượng quá khi nhìn quanh mọi người cũng giống giống nó ,chắc là họ iu nhau mới thế chứ Bin và nó có gì đâu.Bất chợt nó dừng lại...

-Sao em không đi tiếp.-Bin quay lại hỏi khi thấy nó dừng.

-Vì anh cứ cầm tay tôi ,tôi thấy nó kì kì sao ấy.-Nó ấp úng trả lời...

-À ,Bin cười nhẹ khi thấy thái độ không tự nhiên của nó.-Anh sợ lạc mất em thôi mà ở đây đông vậy..

-Lạc sao được anh đừng lợi dụng.-Nó đáp bừa mặt giờ đỏ hồng trông đáng iu.

-Lạc đó ,tin anh đi anh không dối em đâu ,nói rồi như không có chuyện gì xảy ra lại cầm tay nó đi tiếp.

Bin rủ nó chơi nhà ma ,bắn bóng đu quay trong hội chợ ,anh không dám rủ nó sang các gian hàng tình yêu vì sợ nó tự ái nên chỉ dám rủ nó chơi trò con nít ,nó bắt đầu bỏ vẻ mặt lạnh lùng thỉnh thoảng cũng cười

âm nên khi trò chơi vui nhộn nào đó ,anh và nó đã bỏ đi được bức tường ngăn cách vô hình...Nhìn nó cười anh cứ ngỡ người ra... đến khi có người đi đường vô tình đụng anh anh mới giật mình trở lại

Hai người chơi thấm mệt ,và cũng đói nên anh rủ nó đi ăn lúc đó trời cũng bắt đầu tối...

-Ăn gì không Ana?

-Ở đây có bán gì?-Nó hỏi lại Bin

-Nhiều lắm hay là đến gian hàng tự chọn nhé.

-Cũng được.-Nó gật đầu đồng ý.

Cả hai chọn thức ăn khá giống nhau ,không biết vô tình hay cố tình nhưng sự thật là thế..Cái này là nó ngầm quan sát thôi ,ai dám nói ra nhưng Bin lại vô tư hỏi nó.

-Em cũng có sở thích giống anh nhỉ.(Câu này vô duyên thật)

-Giống gì -Nó cố nuốt vội miếng cơm vào mồm ,híc ghẹn quá ,lấy tay vuốt ngực liên hồi.

-Em từ từ ăn thôi anh có tranh phần của em đâu.-Bin nói rồi cũng giúp nó vỗ lưng ,một cách tự nhiên.

-Uống nước đi ,hết nghẹn chưa -Bin hỏi quan tâm nó.

Nó xấu hổ không nói gì cả cuối xuống ăn liên tục..

-Từ từ thôi ,em ngại gì chứ cứ coi anh như Bình là được...Bin vừa nói vừa dò xét thái độ của nó.

Mày đúng là gốc Ana ạ anh ta coi mày là em gái thôi mà mày lại nghĩ vớ vẩn ,chán mày quá sao mày cứ bối rối làm gì cứ tự nhiên đi.-Nó tự độc thoại một mình ,tự nhiên thấy trái tim nó nhói đau... vì sao thì nó chưa lý giải được.Cả hai ăn xong Bin lại kéo nó đi xem tiếp những phần còn lại ở hội chợ ,hội chợ mở vào ngày tình yêu nên có rất nhiều cặp., buổi tối càng đông người chen chúc nhau, va đập linh tinh nó nhớ lại sáng nay thần nào Cẩm Tú bảo là ngày valinhtinh... Không biết giờ nhỏ với anh nó thế nào nhỉ..

-Em cười gì cười một mình thế ,xấu tính nhé -Bin lại hỏi nó

-Èo hôm nay anh hỏi toàn những câu không có câu trả lời ,thích cười không cười được sao.-Vẻ mặt lạnh chở lại...

-Em sao vậy anh làm em buồn hả -Bin lại ngạc nhiên hỏi.

-Bực gì đâu ,thôi muộn rồi tôi muốn về.

-Chờ tí qua chỗ này rồi hãy về.-Bin kéo nó đi nhanh như sợ nó không đồng ý.

Hãy hát cho người mình thương ”

Chữ to tướng ngay phía cổng đập vào mắt nó ,nó ngơ ngác sao Bin kéo nó đến đây???

-Ngồi yên ở chỗ này nhé..chờ anh chút anh quay lại liền.

Dáng Bin khuất sau hàng ghế ,lúc này nó mới quan sát bên cạnh nó có nhiều đôi tình yêu họ rất tình tứ bên này ,híc sao Bin lại dẫn nó đến đây làm gì cơ chứ... Hay là đi về vậy kìa anh ta ,nó định đứng dậy thì trên sân khấu tiếng nhạc rồi nó thấy Bin đi ra..

-Hôm nay ngày tình yêu ,tôi cũng góp vui chút cùng mọi người và tôi xin gửi bài hát này đến một người ngồi dưới kia... dừng chút Bin nói tiếp người mà tôi đã thầm yêu..Xin cảm ơn mọi người.-Rồi Bin hát ,hát rất hay như một ca sĩ thực thụ..

.....Bài hát Dịu dàng đến từng phút giây...

Anh đang cầm trên đôi tay bông hoa tình yêu lâu nay ,nhưng thật không may làm rơi xuống thêm....Biết mỗi khi gần em anh dịu dàng đến từng phút giây...Bin vẫn hát nhưng nó không đủ kiên nhẫn ngồi đợi nó sợ nó sẽ yếu đuối ,nó đứng dậy rời khỏi nơi đó bước đi vội vã ,nếu chút nữa thôi sẽ xảy ra điều gì thì chính nó sẽ không biết..

-Chờ anh chút ,em ăn gian nhé.-Bin chạy hùng hục sau nó.

-Không phải anh đang hát sao.-Nó giả vờ hỏi Bin.

-Ừ nhưng khi hát xong xuống chỗ em không thấy nên chạy đi tìm một quá.-Vừa nói vừa thở ,...

-Em hơi mệt ,nên muốn về nghỉ.-Nó nói dối Bin

Câu em nó thoát ra nhẹ thật , lúc này anh chỉ muốn ôm nó vào lòng nhưng anh phải nén kiềm chế ,anh biết nó chưa chấp nhận tình yêu của anh , dù sao phải đợi thôi nếu lại làm tổn thương nó nữa thì coi như vĩnh viễn mất nó... Bin đành im nặng,lúc sau anh cũng nên tiếng.

-Anh đưa em về nhé ,em về nhà em hay nhà Bình.

-Về nhà em thôi chứ về nhà anh Bình làm gì.-Nó nói thật nhỏ ,hình như nó đang xấu hổ ,Bin cảm nhận như thế

Hai người đi song song bên nhau ,nó định nên tiếng nói gì đó lại thôi ,con đường về nhà nó sao dài thế...

Cuối cùng cả hai cũng về đến nhà nó ,mỗi hết cả chân khi phải đi bộ thế này..

-Em vào nghỉ đi anh về đây.-Bin chào nó rồi quay đi mất.

Nó định chào lại Bin nhưng anh đã vội bước đi...

Nó vào nhà với tâm trạng thoáng buồn buồn,nhìn ở bàn chỗ phòng khách có quà của ai đó nó đi lại xem :

-hôm nay ba qua nhà con nhưng không thấy con ,vừa lúc có người phát quà tới ba nhận dùm con ,sao con không nghe dt ba vậy giận ba hả nhóc ,mà con đừng ham chơi qua đêm nữa nhé ,... ba yêu con ,khi nào về nhớ alo cho ba ,mai ba bay sang nước ngoài 1 tháng tiền tiêu của con ba sẽ cho người mang đến ,thôi ba về đây chào con gái iu...

Tầm xong người nó cũng thấy thoải mái ,nhìn hộp quà thắc mắc không biết của ai ,mở đại ra xem nào... một chiếc khăn quàng cổ màu huyết dụ... ít hoa khô và một tấm thiệp..

nhóc valentine vui vẻ ,đạo này anh bận rộn quá nên không chuẩn bị quà chu đáo như mọi năm cho nhóc được ,nhóc thông cảm nhé anh sẽ gửi bù vào dịp khác chúc nhóc hạnh phúc và luôn vui vẻ..cô bé trầm tính..ngốc ,,hihihi

Nó vui quá ,cuối cùng cái valinhtinh này vẫn còn cá xấu nhớ tới nó ,híc vậy mà mình lại nghĩ bị lãng quên rồi,biết bao giờ gặp được cá xấu ngoài đời nhỉ ,,lúc đó ra sao nhỉ? à mà hôm nọ đọc được tin của cá xấu bảo là iu rồi vậy là lại thêm một người bạn dính vào iu... tình iu là cái gì mà nó cứ có ma lực cuốn hút hết tất cả thế ,những người bạn những ai bên nó khi xưa là hội độc thân giờ điều thành đôi rồi... hay thật nó ngược nhìn đồng hồ mới 10 giờ ,, chán nhỉ vẫn chưa buồn ngủ ,thôi vào mạng chút biết đâu cá xấu online thì sao.

Nó ol được 30p rồi nhưng chưa có ai , thôi chơi game trực tuyến vậy... đang chơi game thấy cá xấu nhảy vào chào nó..

cá xấu: nhóc sao hôm nay lại ol ngậm nhấm nỗi buồn à.

nhóc : Buồn đâu vẫn thế mà.

cá xấu:thế ngày này không hẹn hò iu đương mà ngồi nét ,đừng nói với anh là vẫn độc thân đó nhé.

nhóc:thì iu đương ai ,xấu gái vô duyên như em mà nào nó hèm

cá xấu: Thì anh bảo iu anh em có iu đâu ,anh cũng xấu đó chứ

nhóc : hôm nọ em nhận được tin của anh là anh bắt đầu iu rồi mà

cá xấu:ừ nhưng anh iu đơn phương em ạ ,không biết người ta có nhận t.c của anh không

nhóc :sao thế ,nói em coi nào xem chia sẻ được gì hông

cá xấu: thì đại loại anh sợ tổn thương người ta thôi ,hôm nay anh cũng đi chơi với cô ấy nhưng cô ấy bỏ về giữa chừng (

nhóc:thế hả ,chắc làm người ta bùn hả.???

cá xấu:anh không biết nữa ,anh định tặng cô ấy món quà cho ngày hôm nay nhưng anh cứ rụt rè ,

nhóc:thôi lần này không tặng thì lần sau ,nhưng anh phải tranh thủ cơ hội đừng để nó mất sau này sẽ buồn đó.

cá xấu:cảm ơn em đã động viên ,mà em nhận được quà anh chưa...

nhóc: rồi, thanks anh nhiều nhé

cá xấu:bạn bè đừng khách sáo làm gì ,anh quý nhóc mà hihi tại em chê anh nên anh đành đi iu người khác...

nhóc: ờo anh nói gì hay thế...

cá xấu: em hết bùn chưa

nhóc:sao bùn có liên quan đến chuyện này???

cá xấu:hi hi anh nghĩ em bùn nên anh trêu em là cá xấu:bạn bè đừng khách sáo làm gì ,anh quý nhóc mà hihi tại em chê anh nên anh đành đi iu người khác...

nhóc:à em hiểu rồi ,em hông bùn đâu ,thôi em đi ngủ đây, chào anh nhé.

cá xấu: ừ chào em chúc em ngủ ngon ,cảm ơn lời động viên của em vừa này biii

nhóc: bibi anh

Nó chào cá xấu rồi về phòng ngủ ,đáng lẽ nó định tâm sự với cá xấu nhưng nó lại thôi ,vì anh cũng bùn nên nó không dám nói chuyện của nó với anh nữa ,hay thật ở mạng con người ta có thể nói dễ dàng nói nhiều một cách thoải mái mà không lo đối phương nghĩ gì ,một đứa ít nói lạng lạng như nó thế mà khi online nói cũng nhiều...

11. Chương 11

Bin thấy cũng bớt buồn chút ,dù sao quyết định ngồi mạng là ý kiến tốt nhất còn hơn đi uống rượu ,, hôm nay đi với Ana vui thật nhưng kết quả lại bùn ,vừa này chia tay định tặng Ana món quà nhưng lại lưỡng lự để trong túi áo... chắc gì cô ấy nhận quà của mình bước chân buồn về nhà không tài nào ngủ được định ol nhắn tin cho nhóc ai dè nhóc cũng ol ,không biết nhóc ngoài đời thế nào nhỉ ,nhí nhảnh iu đời hay tâm lý...

Bin ngồi xoay hộp quà trong tay...Chiếc vòng nhỏ này khi một lần đi biểu diễn tại Nha Trang anh thấy Ana cứ đứng ngắm nó mãi ,nhưng không hiểu sao cô lại không mua... vì thế anh đã mua lại định bụng hôm nay tặng cho Ana nhưng lại rụt rè ,tốt nhất là đừng manh động ,như lần trước hôn với Ana kết quả là bị Ana ghét cay ghét đắng ,mãi mới làm Ana cởi mở tâm tư giờ đi quá đà cánh cửa đó lại đóng lại thì chỉ có mức đau tim mà chết non thôi.. ngồi cười một mình.... (cười quả này tới sáng mắt)

*****88

-Anh Bình à..Làm gì giờ mới nghe máy thế.-Nó khất khẽ trong máy

-Anh mới ngủ dậy mà.-Chuyện gì không.-Bình trả lời giọng ngái ngủ.

Còn chuyện gì nữa, xe em vứt nhà anh giờ không có xe đi học ,anh đem xe qua đây cho em.-Nó nói như ra lệnh cho Bình.

-Nhưng anh vẫn buồn ngủ ,em đi xe ôm đi ,hay anh gọi dt cho thằng Bin nó đưa em đi nhé .-Bình gạ gẫm nó

-Khỏi ,em không đi xe ôm bao giờ cả ,cho anh 10 phút nếu không đừng nhìn em ,à em sẽ nói xấu anh với Cẩm Tú.-Giọng nó đe dọa Bình

-Thôi em đừng hại anh hai này chứ,ok 10 qua liền.-Bình nói vội

-Thế chứ ,hihi -Nó cười rồi cúp máy luôn..

Đúng chưa đây 10p Bình đã có mặt

-Đúng hẹn ghê ...-Nó cổ trâu Bình

-Hi anh mà lại ,thế em lấy xe anh đi bằng gì về ...??

-Đi gì tự nghĩ ra còn em cần xe đi học giờ .-Nói rồi nó giằng chùm chìa khóa nên xe phóng đi ,không thèm ngoái lại nhìn ông anh đáng quý mặt ngẩn tui lại

Chủ nhật nằm ở nhà chán nó vác xe lượn quanh các ngõ phố ,lượn mãi vẫn không hết chán hôm sau Bình và Cẩm Tú đi dã ngoại nó biết ý nên không đi cùng làm kì đà , thôi nên braha mua vài cái áo và ít đồ hộp vậy chứ lượn ngoài phố thế này mệt lắm....

Siêu thị braha gian hàng thực phẩm...

Nó lững thững lượn ít đồ hộp thì nghe giọng nói quen thuộc nhìn lại phía đó nó thấy ba nó đi với một con nhỏ ăn mặc hơi S** có vẻ nũng nịu với ba nó nó nhìn mà buồn nôn có trò chơi rồi đây ,cười thầm nó bước lại chỗ ba nó ...

-Anh à mình chọn vài thứ này nhé.-Con nhỏ nói với ba nó bằng giọng nũng nịu

-Ừ cưng thích là được -Ba nó gật đầu tay vuốt má con nhỏ..

Nó đi cổ tình húc vào con nhỏ làm đồ trên gian hàng cũng rơi xuống ,...

-Ê con khia mắt mày mù hử.-Con nhỏ chanh chua quát nó.

-À tôi thấy ba tôi vui quá nên không để ý.-Nói rồi nó bước lại chỗ ba nó.

-Ba vào đây mua thuốc lá hử ,người làm của ba đâu mà ba đi siêu thị một mình vậy.-Nó cổ tình nói như không biết con nhỏ đó là ai.

-À ờ ba đi với nhân viên của ba.-Ông trả lời nó với giọng ngượng ngạo.

-Thế nhân viên ba là nam hay nữ ,đâu con chả thấy vậy.-Nó giả vờ ngạc nhiên xung quanh.

-Chào em chị là nhân viên của ba em nè.-Con nhỏ đổi giọng ngọt ngào dễ sợ.

-Ba đứa này ba tuyển hồi nào mà con không biết vậy.-Ba dạo này tuyển nhân viên massa à.-Nó cổ tình nói với ba nó.

-À đâu ,người này làm bên tiếp thị sản phẩm đó mà.-Ba nó gãi đầu trả lời nó.

-Thế hử ,con nhỏ này đủ 18 tuổi chưa mà đi làm vậy ba tuyển người phải đủ tuổi mới được nha không rắc rối lắm đó ba ,kéo đụng vào luật lạm dụng trẻ em dưới vị thành niên đó.

-Ba biết mà cảm ơn con nhắc nhở dạo này con không gọi dt cho ba vậy.-Ông cố tăng sang chuyện khác

Nó biết con nhỏ khia tức nổ đom đóm mắt rồi nhưng nó cũng không tha phải biết rằng mấy con này sống tầm gửi ở người khác không đáng để nó coi trọng.

-À con bận quá ,ba à con muốn về nhà của mẹ con trước sống ba bảo ** năm chuẩn bị dọn phòng con sạch sẽ nhé khoảng vài ngày nữa con về đó.-Nó cổ nói to để đe dọa ngầm con nhỏ khia.

-Ừ được rồi khi nào con về nhớ báo ba trước.-Ông giả vờ vui vẻ chiều nó.

-TRả biết về bất thành linh lắm có khia mai hoặc có khi là mấy hôm nữa ,hôm nay ba cứ về bảo ** chuẩn bị đi ,mà đồ của con ở đó thiếu sót gì thì ba khỏi nhìn mặt con luôn đó.

-Làm gì có ai dám đụng vào đồ con gái ba ,thế con sao lại ăn đồ hộp vậy.-Ông hỏi nó khi thấy xe đẩy hàng của nó toàn đồ ăn nhanh.

-Trước có bà ** mới làm ở nhà con nhưng bà ý về quê hơn mấy tháng nay ba kêu là tìm người mới cho con có thấy đâu ,ba toàn nói miệng chán ba ghê .-Nó chả vờ hờn mát ba nó.

-Ba em bận công việc nên không có thời gian em phải thông cảm cho ba em chứ.-Con nhỏ nên giọng dạy đời nó.

-Tôi quen cô không ,nói cho biết con này không quen nói chuyện với người không quen biết ,lần sau đừng chen vô ,nghe mà muốn ới.-Nó trừng mắt quát lại con nhỏ.

-Thôi con đừng thế mà ,cô ấy chỉ là nhân viên nên không biết phép tắc con đừng chấp làm gì giận mau già lắm ,con gái ba đừng ăn mấy đồ này nữa chọn đồ khác đi.-Thấy nó giận ba nó năn nỉ nó

-Mất hứng rồi ,không ăn uống gì cả may cho nó đây là siêu thị đó chứ thì đừng trách ,ba biết phải xử nó thế nào đó con đi đây,đừng làm con nổi giận lúc đó không hay đâu.-Chào ba.-Nó giả vờ hậm hực bước đi ,đằng sau tiếng ba nó gọi theo nó....

Biết là phá được ba nó nhưng nó không vui là mấy ,chỗ này con này chỗ kia con kia biết đi theo phá đến bao giờ ,cuộc đời mẹ nó sống vì ông bà nên chấp nhận làm vợ ba nó nghĩ rằng ba nó sẽ chăm sóc iu thương khi sanh nó vậy mà ba vui vẻ lăng nhăng ở mãi đâu để mẹ nó buồn tủi mắc bệnh ra đi ,bản thân nó được ba cưng chiều nhưng chả có hạnh phúc ,nó kính tởm người ba không có lương tâm sao ba nó không iu thương đùm bọc lấy anh em nó dạy bảo anh em nó nếu như anh em nó không ý thức sống liệu có trở thành người khi sống ở cái xã hội này không, đôi lúc chán nản thiếu tình thương thiếu nhiều đời thật buồn có vật chất mà cứ đi mua những cái tình cảm giả tạo còn tình cảm chân thành lại đem vất nó đi không thương tiếc..thật trớ trêu...lang thang mệt mỏi nó trở về nhà ,,

-Ana đi đâu đó ,tôi đứng đợi em từ chiều đến giờ.-Bin nên tiếng khi thấy nó dừng xe ở cổng.

-Tôi đi đâu phải hỏi ý kiến anh sao.-Nó hất hàm hỏi Bin.

Thầm quan sát thấy nó đang bực nên Bin không chấp câu nói của nó.

-Thì anh gọi dt mãi không được nên anh hơi lo cho em mà.-Bin nói khẽ như sợ nó giận.

-Vào nhà không.-Nó thoáng bối rối khi Bin nói thế ,cổ vờ như không nghe nó mở cửa bước vào nhà.

-Vào chứ ,anh đợi em cả chiều mỗi chân quá à.

Bin bước vào nhà nó căn nhà khá ấm cúng ,ngọn gàng bên cạnh bàn lọ hoa được cắm rất tỉ mỉ phòng khách được trang trí rất chi là hiện đại ai bảo Ana là người lạnh lùng người lạnh lùng biết yêu hoa sao ,cô ấy cũng khá lãng mạn đó chứ.

-Uống gì.-Nó hỏi trống không Bin.

-Tùy chủ nhà cho gì uống đó.-Bin nói như trêu nó.

-Vây nước cam nhé,à nhà tôi chỉ có nước cam thôi không có cafe đâu.-Nó nói dối một cách ngượng ngùng.

-Cũng được mà em cho anh uống gì anh uống cái đó.-Bin cười trả lời câu hỏi của nó

-Vây tui mức nước máy cho anh uống anh có uống không.-Nó trọc lại Bin.

-Sợ em không lỡ thôi chứ nếu anh uống anh đau bụng ,sợ em buồn thôi.-Bin tấn công

-Bụng anh đau chứ tôi đau đâu mà lo.-Nó hất hàm trả lời Bin.

-Thì anh nói thế ,em cho uống cái đó thì đành uống thôi ,nếu anh nằm ra đây sợ em gặp phiền hà thôi.

-Sao phiền hà chứ, nằm đây tui kêu người ném anh ra đường luôn à.

-Híc sao em ác vậy dù sao anh cũng quen biết em mà.

-Thôi tui đi pha nước cho anh vậy ,khát nước gì mà nói như ma sói vậy.-Nó đuối lý ,không cãi được đành đứng dậy đi pha nước cho Bin.-Từ hôm đó về mỗi lần nói chuyện với Bin là mặt nó nóng ran ,tim đập thình thịch ,nó cố tạo vẻ lạnh như xưa mà khó thể nghĩ mông lung gì nó cắt trái cam chọt cắt vào tay.

-Á..-Tiếng nó kêu thất thanh nên.

-Sao vậy em.-Bin hoảng hồn chạy vào thì thấy tay nó chảy máu anh vội cầm đưa lên miệng mút.

Nó nhìn chăm chăm Bin nghĩ lại nụ hôn lần trước nó xấu hổ rút tay lại thì Bin đã kéo nó vào lòng ,nó cố nhúc nhích mãi nhưng Bin ôm nó chặt quá ,càng cử động càng bị Bin siết chặt lấy ,mặt nó giờ nóng bừng bừng nó cố nói gì đó nhưng không thoát khỏi miệng được ,rồi hơi thở của Bin càng gần khuôn mặt nó hơn

khi nó bàng hoàng lại thì..m** Bin kè m** nó nó định lách người tránh nhưng không kịp ,nụ h** đó như có ma lực cuốn lấy con người nó ,chống cự dần dần trong người nó yếu đi và đầu hàng vô điều kiện... bị ngộp thở nó đẩy nhẹ Bin ra mặt cuối ngằm xuống.

-Sao em ngốc thế, h** thôi mà không biết h**.-Bin trêu nó

-Anh lợi dụng tôi.-Mặt nó giấu trong áo Bin miệng trả lời nhí nhí.

-Anh yêu em mà ,bé ngốc

Nó nghe ù hết hai tai ,sao nhanh vậy sao nó lại không phản kháng lại sao nó lại im lặng sao tim nó muốn rút khỏi lồng ngực ,nó cứ giấu mặt vào áo của Bin chẳng dám ngừng nên.

-Em sao vậy.-Bin nâng cằm nó nên lại đặt m** xuống... cứ kéo dài mãi lần này nó hơi quen nên cũng đón nhận, một lúc sau Bin mới rời m** nó ra.

-Em ngốc thật h** thôi mà không cũng không biết.-Bin cố nói để nó đỡ ngượng.

-Tại tôi mới lần đầu mà.-Nó nói thú nhận.

-Ừ anh biết mà, em giận anh không.(câu này thừa quá)

-Giận ,ai bảo chưa hỏi đã....

-Đã h** chứ gì ,tại môi em ngọt quá anh không kiềm được ,ngắc nên nào anh dạy cho em h** nhé.

-Thôi đi đừng thấy đây hiền mà.....-Nó lại bị môi Bin cuốn đi khi chưa nói hết câu...

Tình yêu đến với nó rồi sao ,nó lại hỏi mình liệu nó đã biết yêu ,yêu có khổ đau không có phải tẻ nhạt như cuộc sống của nó không có phải đương đầu với cái gì mà người ta thường gọi là sóng gió không ,nó có chịu và vượt qua được không ,đủ gan lì không nhiều câu hỏi trong nó nhưng giờ nó bên Bin nó cảm thấy không còn lạnh mấy ,bên Bin nó nhỏ bé lạ thường..

-Nghĩ gì đó cô bé.-Bin nên tiếng hỏi khi thấy nó im lặng lạ thường.

-Nghĩ anh tham lam dễ sợ luôn.

-Em yêu anh nhé ,đừng lạnh lùng với anh nữa , em biết mỗi lần em lạnh lùng tim anh nó buốt thế nào không ,em biết đêm valentine một thằng iu nhạc rock như anh phải năn nỉ người ta để thể hiện bài hát không phải sở trường của mình không? hãy bên anh nhé bé...(đoạn này Bin kể nể và hơi Sến nhưng mà t/y mà nó phải thế)

-Ai kêu anh làm những cái đó , mỗi mình anh thấy buồn thấy khổ thôi sao.

-Vậy em cũng thế hả.-Bin ngơ ngác hỏi lại

-Không biết chỉ thấy...

-Thấy sao vậy ,nói đi mà đừng làm tim anh đau...-Bin dục nó khi thấy nó dừng lại không nói tiếp.

-Em chỉ thấy lúc nói chuyện với anh thì em không làm chủ được mình ,khi về rồi lại thấy nhớ lạ lùng,em không biết vì sao thế nữa.

-Đó là dấu hiệu của tình yêu đó bé ngốc tại em không nhận ra thôi.

-NÈ ai bé anh muốn no đòn không.

-Èo mới thế đã dọa đánh vừa nãy đáng iu ghê giờ đã như...

-Như ,, , cộp...

Họ là thế đến khi yêu nhau rồi còn vẫn cãi nhau trí choé ,, ,

Tình yêu của nó và Bin càng lớn nên theo thời gian nó rất hạnh phúc ,Bin kêu nó ăn mặc đúng gu con gái đi ,cái nào chứ cái này nó bảo từ từ ,ở trường nó và Bin vẫn giữ khoảng cách Bin lúc đầu không chịu nhưng nó bảo nó chưa quen thân mật chốn đông người ,Bin đành chấp nhận khi iu rồi biết làm sao đây... nhưng

tình yêu mà làm gì màu hồng mãi ,, phải có chút sóng gió đen tối hai con người họ vô tư không nhận ra để rồi...

&&*

-Anh Bin hôm nay anh rảnh chứ.-Thảo ôm chầm lấy Bin và hỏi.

-Bỏ anh ra anh không rảnh.-Bin cố gỡ tay Thảo ra vừa nói với giọng khó chịu.

-Sao anh lại không rảnh ,anh rảnh tập mấy cái nhạc đó sao.-Thảo nũng nịu vẫn cố ôm lấy Bin.

-Chuyện riêng tư của anh em tham gia làm gì ,anh không rảnh thể thôi.-Bin nói định bước đi nhưng Thảo đã níu giữ lại.

-Nhưng em yêu anh ,em có quyền biết được đời tư của anh.

-Em yêu anh !!! Đó là do em chứ với anh chỉ coi em như em gái mà thôi.

-Sao anh ác vậy ,vậy bố mẹ anh và bố mẹ em đã bàn là sẽ co tụi mình lấy nhau mà.

-Cái gì !!! -Bin bắt ngờ trước câu nói của Thảo sít chút anh không đứng vững.

-Sao anh chưa biết sao,cách đây 1 tuần ba mẹ anh về vn thì ba mẹ em đến thăm mà và họ bảo...

-Thôi đi , em đừng có nhảm nhí anh không lấy người mình không iu.

-Vậy anh iu ai anh đừng nói là iu cái con trai không phải gái càng không les thì cũng không bêê ư chắc không nốt ,nó là loại gì nhĩ à chưa có tên trong xã hội nên khó gọi.haha

Em có bị sao không ,anh cấm em xúc phạm đến Ana ,cô ấy không như em nghĩ đâu.

-Anh sao quát em vậy ,chả lẽ em nói sai điều gì ,được thôi nhưng anh đừng nghĩ anh iu cô ta mà dễ dàng nhé !

-Em sẽ làm gì nào ,em đừng ích kỉ thế không tốt đâu.

-Không ăn được thì đập đổ có thể thôi , nhưng em không ngờ đó một đứa con gái không phải là con gái một đứa không có mẹ dạy dỗ ,cha nó thì lẳng nhăng nó là con ông ta dù sao cũng thừa hưởng dòng máu đó thôi ,anh nên tỉnh lại đi nếu không hối hận đó.-Nói rồi Thảo bước đi ,không phải cô tức mà cô thấy Bin mất đồ ngẫu ,tội gì đứng cho anh tát hay lẳng mạ... hahaha... anh không bao giờ đến với con nhỏ khi tôi vẫn tồn tại.

Nó vô tình đi ngang qua dãy hành lang phía dưới phòng giáo viên chợt kựng lại khi thấy Bin và Thảo đứng nói chuyện dù không tò mò nhưng khi nghe thấy tên mình nó núp vào và nghe thấy Thảo nằng mạ nó ,điều mà nó căm ghét nhất giờ đã được Thảo nói ra và người nghe chính là Bin ,thật buồn cười Bin yêu hay thương hại nó ,dù khoảng lấp dù chôn vùi nhưng nó lại vẫn tồn tại ngược mặt nên trời giọt nước mắt của nó lăn dài xuống má ,sao lại khóc sao lại yếu đuối sao lại yêu sao lại tồn tại... bao nhiêu câu sao lại ,, chợt dt rung nó cảm nên đó là số của Bin ,Bin cách nó một bức tường thôi mà giờ đây nó cảm thấy xa cách nghìn trùng ,không dám nên tiếng sợ Bin biết nó đành bỏ vào túi thấy Bin đi rồi nó mới dám bước ra.

-Phù cảm ơn mày nhé Ana may mà mày để chế độ rung.-Nó tự lẩm bầm cảm ơn mình.

-Sao bà còn đứng đó vậy ,bảo đi mượn hộ cuốn từ điển ở phòng giáo viên mà lâu vậy.-Cầm Tú lườm nhàu với nó.

-Đã bảo tui từ xưa đến nay đi mượn ai bao giờ đâu.-Nó quàng lại Cầm Tú.

-Èo bà iu ổng chả lẽ không mượn...im im...

-Im dùm nói nhăng gì đó.-Nó bịt mồm Cầm Tú lại.

-Èo tôi nói đúng chứ nói gian gì đâu mà bà bịt mồm tôi lại.-Giọng oanh vàng giờ nghe chán phèo.

-Bà sao mắc bệnh nói lảm từ bao giờ đó ,chả còn dễ thương như hồi đầu ,chán...

-Híc tại tôi thấy bà thế nên tôi mới vậy ,xin lỗi tôi không cố ý mà .-Cầm Tú tỏ ra hối lỗi.

-Biết là được rồi lần sau nhớ chú ý..

Buông một câu hết sức lạnh lùng rồi nó bước đi coi như Cẩm Tú không hề bên cạnh , nhìn theo dáng nó Cẩm Tú lắc đầu nó thường thế nếu nó không vui ngay cả bạn bè nó cũng coi như là không tồn tại ,muốn gần nó chia sẻ thì lại càng khó hiểu... Sao nó lại thế nhỉ.,Cẩm tú vừa đi vừa nghĩ mông lung chợt và vào ai đó sít nữa thì ngã ra sau.

-Cẩm Tú em đi đâu mà hồn như bị bắt thế ,đừng nói là nhớ hấn nha.-Bin trêu Cẩm Tú.

-Ồi thầy làm em giật mình.-Cẩm Tú không xấu hổ còn trêu Bin lại.

-Thầy cái gì đánh đòn giờ.-Bin quát kẻ nó

-Đánh đi em méc người ta anh chút liền .

-Èo méc hấn à anh cóc sợ.

-Hấn nào chứ méc Ana hiệu nghiệm hơn.

-Thế anh bó tay rồi ,mà em nhìn thấy Ana đâu không?

-Đâu nhĩ vừa nãy ở đây mà ,à kéo bốc hơi rồi cũng nên.-Nó chọc Bin

-E hèm !!! bạn Cẩm Tú nghiêm túc đi nào.

-Nghiêm túc chứ bộ ,giờ gì đâu.

-Em thấy Ana ở đây thật hả ,đâu anh đang tìm Ana có chuyện.

-Vừa nãy ở đây còn giờ chắc về lớp rồi...

-Cảm ơn em nhé...Chào Cẩm Tú rồi Bin chạy vội đi..

Hai người này hết biết , yêu thôi mà như ma đui ý cứ chơi trò cút bắt làm gì ệt như cô với Bình đơn giản vui cùng buồn cùng chia ,nhắc tới Bình sao nhớ anh ghê hai hôm nay hông gặp Bình rồi chiều nay phải qua nhà anh thôi ,nhớ quá à >“”

-Ana.... Ana...-Bin chạy gọi theo khi thấy nó ra khỏi cổng trường

-Chuyện gì thưa thầy.-Vì còn ở trường nên nó lịch sự gọi Bin như thế một phần cũng đang tức.

-Đang giờ học em đi đâu vậy,anh tìm em từ nãy giờ.

-Em đi có việc.

-Vậy tí nữa em rảnh không?

-Em không biết ,nếu rảnh em sẽ dt cho anh.-Nói rồi nên xe phóng đi để lại Bin đứng buồn nhìn theo...

Anh à em không biết nữa em sẽ làm sao đây tâm trạng em bối rối quá em không đủ can đảm xa anh nhưng gần anh thế này em cảm thấy mình mặc cảm quá... anh đừng giận em nhé em bình tĩnh sẽ đến tìm anh thôi ,nó cứ thế phóng xe bạt mạng trên đường biết đi đâu đây...

12. Chương 12

-Cướp bà con ơi... bắt giúp tôi thằng nhỏ kia nó giật đồ của tôi... tiếng hét của người đàn bà trên đường làm nó tỉnh lại nhìn theo ,chợt nó phi xe theo mỉm cười có trò chơi rồi đây ,xả tress...

Nó phi phạt mạng theo tên cướp ,tên đó cũng không vừa lượn lờ đánh vòng trên đường vòng ngõ ngách ,ai chứ nó ngăn gì cái trò này trò này xưa rồi em nhé nó cười mỉm tiếp.... cuối cùng tên đó cũng hết đường chạy vì đằng sau lưng hấn là bức tường cao ngất có thánh mới phi qua được bức tường đó.

-Bà chị dai thật ,muốn chia đôi sao.-Tên cướp hất hàm hỏi nó.

-Chia gì đâu chú em ,chỉ muốn chú em trả lại đồ cho người ta thôi ,ai làm thế xấu lắm.-Nó vênh mặt nói lại.

-Tôi không trả thì sao ,bà chị làm gì chứ.-Tên đó vẫn gan lì nói.

-Thế đành ra tay thôi ,rượu mới không uống muốn uống rượu phạt đây.

Nói rồi nó tiến lại tên đó đá vào tay tên cướp cầm cái bóp vừa giật ,làm cái bóp bay nên trời nó định đá tiếp cái thứ hai nhưng tên đó tránh được và rút dao ra định đâm nó nhưng trượt trượt vào tay phải của nó ,nó thấy buốt và lạnh lạnh ở cánh tay híc máu chảy rồi ,phải cẩn thận thôi tên này khó nhai phết...

-Bà chị cũng loại ghê đó nhỉ ,nhưng thằng này không ngán đâu.-Tên đó lẻo mép nói.

Im lặng đánh trả tên đó ,hôm nay nó đang buồn bực nên đánh như sả tress mãi sau tên đó cũng ngục xuống cầu xin nó tha...

-Tha ày đó ,nếu mày muốn sống lâu dài thì hãy bỏ nghề này đi vì nghề này bạc mệnh lắm, nên sống dằng hoàng chút dù sao theo tao nghĩ sinh ra làm con người thì khó chứ làm con vật dễ lắm ,mày hiểu chứ đừng ở đó mà cay cú làm gì ,mày cần tiền đúng không, nè cầm lấy và hãy làm lại nếu có thể còn không tùy mày giờ tao phải lấy cái bóp chữa người ta... thế nhé

Nó lè lưỡi lếm lấy vết máu ở cánh tay rồi phi xe chạy mất để lại tên đó ngơ ngác nhìn theo..., hôm nay cũng bớt được bực bội rồi lâu không đánh nhau hôm nay đánh đã thật ,hiii kiểu này người yêu nó chạy dài đây ,nghĩ buồn cười nó phi xe quay lại chỗ vừa này người ta hô cướp..

-Bác ơi cái này của bác hả.-Nó hôm nay lễ phép dễ sợ.

-Ồ đúng rồi cảm ơn cháu ,cảm ơn cháu quá.-Người đàn bà xúc động cảm ơn nó.

-Ồ chuyện nhỏ mà chẳng qua cháu chỉ vô tình thôi ,bác đừng khách sáo chào bác nhé.-Nói rồi nó định phóng đi.

-Khoan đã cháu cho ta biết tên được không?-Người đàn bà vội hỏi nó.

-Người ta thường gọi cháu là Ana thôi cháu bận rồi chào bác nhé !

Mặc dù đã xả tress nhưng nỗi buồn vẫn thăm thăm sao ấy nhỉ nỗi buồn này khó vơi thật ,Híc tình yêu mà thế này biết thế nó không thêm yêu để giờ mang khổ đau vào người.Đi đâu bây giờ ,cánh tay thì rách thế này nó đành về nhà ba nó vậy dù sao ở đó cũng có bà ** giúp nó tra viết thương ,giờ mà về nhà anh nó chắc viết thương không được bằng mà lỡ tai lại còn bị tra tấn , nghĩ sao nó làm vậy

Gọi cổng mãi nó không thấy bà ** đâu ,nó lấy chìa khoá dự phòng mở cửa cổng phóng xe vào ,vừa dựng xe nó thấy tiếng quát tháo trong phòng khách ,tò mò đi vào xem ai to gan thế...

-Bà nấu cái này cho ai ăn thế ,món này cũng được gọi là canh sao...Xoảng...-Sau tiếng quát đồng thời là tiếng xô bát đĩa...

Con nhỏ hôm nọ gặp ở siêu thị đây ,cũng là vợ bé của ba nó đây dù đã nhịn nhưng hôm nay hết chịu nổi khi nhìn cảnh thế này,nó nên tiếng khi thấy bà ** nhặt đồng đồ vỡ.

-** để yên đó ,không nên đụng vào kéo bị cắt vào tay đó.

-Cô ba cô về hỏi nào vậy sao không kêu ** mở cổng cho cô ba.-Tiếng bà ** áp ứng hỏi nó.

-Kêu rất cả cổ nhưng mà trả có ai ,may có chìa khoá vô mới thấy chuyện tày trời thế này đây.-Nó hất mặt nói hàm ý.

-Mày là đứa nào mà vô đây!! Bà có nhiệm vụ đuổi con này cút khỏi đây cho tôi.-Con nhỏ hỏi nó rồi quay sang bên bà ** rít giọng đe dọa.

-Thưa bà đây là...-Bà ** lấp bắp nói.

-Người cút khỏi nhà này là mày đó ,tao là ai ư là người từ trên trời rơi xuống và có quyền tổng cổ mày khỏi đây.

-Mày dám , bà kia không nghe thấy hả ,bà muốn nghỉ việc sao?-Con nhỏ hôm nọ đuối lí với nó đành quay sang chút giận lên bà **...

-** xuống nhà lấy đồ nên bằng cho con ,còn kệ mẹ con điên đó lắm nhằm để con bằng tay xong con xử con này sau.

-Dạ vâng.-Bà ** lạch đạch đi lấy đồ khi nó ra lệnh.

-Mày biết tao là ai không?-Nói rồi nó gỡ mũ ra ,bộ tóc theo đó buông xuống.

-Mày nhận ra chứ ,người đứng ở cái bức ảnh kia là tao đó.-Nói rồi nó chỉ vào bức ảnh treo ở gian phòng khách.

-Ma... ma ,,,-Thay vì nhìn bức ảnh cả gia đình nó chụp ,con nhỏ đó lại nhìn bức ảnh của mẹ nó nên kêu nhầm..

-Ma cái đầu mày ,giả vờ hả tao chứ đầu phải là mẹ tao mà kêu ma, mày được đó dám lộng hành ngay nhà của tao ,mày ngoan thì cút nếu không thì mày biết hậu quả đó.-Ngừng nói tiếng lại gần con nhỏ đó nó thì thầm.

-Mày muốn khuôn mặt mày và người mày giống ma về hưu không ,à mày biết ma về hưu là gì đâu để tao nói aỵ biết là còn tồi tệ hơn và tàn phé hơn là ma đó ,hiểu chứ.

-Không hiểu à còn đứng đó ngơ ngác nhìn tao ,ý tao là khuôn mặt của mày thay vào đó sẽ là khuôn mặt nhăn nhoe và thân hình một người tàn phé đó con...

-Mày dám ,tao sẽ mách ba mày cho ,ông ta không thừa nhận một người con kinh tởm như mày đâu.

-Mày đe dọa ai chứ với tao tao chẳng ngại gì ,nếu ông ấy đánh đổi thì tao cũng chấp nhận nhưng cuộc đời mày thì tàn rồi đó.

-Mày dám, đừng dọa tao nếu tao không được thì mày cũng không được đâu ,haha không ăn được thì đập đổ chứ sao.

Nó lại nghe cái câu không ăn được thì đập đổ lần thứ hai trong ngày máu dồn nên cổ sáng nó đã nhin Thảo nói câu đó giờ đến con nhỏ này không chịu nổi nó giơ tay tát thẳng vào mặt con nhỏ trơ chên này.

-Bốp..

-Mày dám tát tao đến ba mày không dám nữa là.-Con nhỏ ôm mặt áp ứng nói.

-Ông không dám vì mày còn sử dụng được ,còn hết đất thì cũng thế thôi ,sao mày làm con người mà ngu muội vậy,mày sống tầm gửi thế không nhục sao??? Ở thì mày có hôn ước với người ta đi chẳng nữa mày nghĩ là to sao ,tao nói àỵ biết mày cũng chỉ dùng canh thừa cơm cạn của người ta mà thôi ,hỏi xem trước pháp luật mày có hôn thú với ba tao không ,mày không nghĩ rằng mày đang thay chó trông đồ cho chủ sao...(câu này nặng lời quá) mày thử ngắm mà xem... loại như mày không đáng để tao tốn nước bọt giảng giải...

Con nhỏ mặt tím tái vì ức vì nhục , không làm gì được nó con nhỏ đến bàn dt bấm số gọi cho ba nó thút thút khóc :

-Anh về đi người ta bắt nạt em nè ,huhu hu bắt đền anh em mà có sao chi tội con chúng ta...-Con nhỏ giả vờ kể lể

Oài nó có con với ba mình rồi , lại thêm một đứa con tội lỗi không biết ông ấy sẽ thế nào đuổi nó đi ư cái gì bần cùng rồi cũng đến ,chớ trêu thật tức điên nó lại giật lấy máy hét to vào trong.

-Ba về luôn nếu không cái nhà này 5 phút nữa nổ tung.-(đe dọa tinh thần thế)

-Đừng làm gì nhé con ba ba về liền.-Tiếng ba nó hoảng hốt nói trong máy.

-Được thôi cho ba 5 phút đó nếu không thì tự biết.-Dù nói nhỏ xuống nhưng giọng nó vẫn mang đầy chất đe dọa.-Rồi nó cúp máy quay sang con nhỏ nói tiếp.

-Mày muốn ăn cơm không muốn muốn ăn cháo đây ,ai chứ nhà tao nhiều anh chị em lắm thêm người bớt người cũng trả sao...

-Cô chủ tôi mang đồ nên đây rồi ,tôi băng cho cô nhé.-Bà ** mặt xanh mét nói.

-** đi tận nước ngoài kiếm hủ ,đợi ** băng chắc con chút rồi.-Nó quay lại nhoẻ miệng trêu bà **.

-Dạ tôi hoảng quá nên tìm không ra -Bà ** miệng trả lời tay lấy đồ ra bằng cho nó.

-Cô làm gì mà tay như thế này.

-À lâu rồi không choảng nhau nên sơ hở bị người ta đâm ,may chỉ là viết xước da thôi, ** băng cho con xong ** tạm xuống nhà nghỉ ngơi con ngồi đây chờ ba con về

-Vâng nhưng để tôi dọn chỗ bữa bãi này đã.-Nói rồi bà ** toan cầm câu chổi

-Khỏi người nào làm thì người đó dọn ,** cứ để đó đi.

-Cô ba đừng làm ông chủ vất vả thêm nữa ,ông cũng mệt nhọc rồi.

-Tôi biết chứ ,nên vì thế đừng để ba tôi phí công nuôi cáo.-Cố nói to để cho con nhro khia tức thêm.

-Thôi ** cứ xuống nhà đi ,à ** nên đóng cửa cẩn thận lại không bị liêu lụy đó.hiii

-Dạ thưa cô ba...Bà ** cuối lắc đầu đi xuống nhà lại trò gì của nó đây ,lâu nó mới về nhà làm mọi người nhớ và thương nó thế mà lại xảy ra chuyện thế này...Mọi người trong ngôi nhà này muốn ở lại vì mang ơn mẹ nó và muốn chăm sóc cho anh em nó ,nhưng anh em nó cứ biệt tăm tích mãi đâu đâu để cho họ ngóng trông cửa mỗi ngày, rồi thay vào đó ba tụi nó tha về người lạ hoặc lạ hơ để ngày ngày mắng **** họ..

Ba nó đã có mặt ở nhà sau vài phút ,khi ông bước vào thì con nhỏ đã bù lu bù loa ,khóc lóc kể lể là nó xúc phạm thế nào rồi tất nhiên là còn tởm lợm hơn cái tát mà nó cho vừa nãy ,ông không nói gì nhìn về phía nó ngồi bất động ánh mắt nó vô hồn nhìn lại ông ,một lúc sau ông nên tiếng bảo con nhỏ hãy rời khỏi ngôi nhà này ,tất nhiên là con nhỏ đó ngạc nhiên nhìn ông cảm phẫn nhưng làm gì được khi ánh mắt ông cương quyết.

-Biết được con đó ,cái này nên hỏi ba nhưng em nghĩ ba chấm dứt với con đó rồi khi con nhỏ đó đã rời đi ông và nó vẫn cứ nhìn nhau bất động ,không biết thời gian trôi là bao khi đồng hồ điểm 9 giờ tối ông mới nên tiếng.

-Ba không nghĩ là con lại bất bình đến thế ,có lẽ ba đã sai lầm bao năm qua ,có phải không Ana.-Tiếng ông rơi vào không gian lặng tĩnh..

-Đừng gọi con là Ana nữa ,mẹ con đã chết rồi ba biết rõ điều đó mà hãy gọi con với cái tên ba đã đặt.-Nó im lặng khi ông thốt nên lời nói đó ,mãi một lúc nó mới trả lời .

-Con đã ý thức được rằng mẹ con không tồn tại.-Ông ngạc nhiên hỏi nó.

-Tất nhiên một đứa trẻ bốn tuổi dù nó nhỏ nhưng nó không đến nỗi ngốc khi mẹ nó rời xa nó.-Nó nói cổ họng như ghen lại.

-Ba biết mình có lỗi với con mẹ con và cả thằng Bình,ba biết đó là tội lỗi nhưng vẫn nhắm mắt đập nên nó.

-Ba biết đó là tội lỗi sao lại reo dắt ẹ con lâm bệnh chết ,deo dắt cho anh em còn thù hằn nhau ,deo dắt cho anh con cảm hận ba.

-Ba không biết giải thích như thế nào hợp lý ,nhưng ngày ba lấy mẹ anh con là do sắp đặt của gia đình hồi đó ba chỉ là một công nhân sống vào đồng lương nghèo hèn ,nhưng mẹ anh con chết là do tai nạn lúc đó ba không yêu thương mẹ anh con nhưng con người sống phải có tình ba biết một chàng trai trẻ khi vợ chết chỉ đặt niềm tin vào đứa con trai ,tất nhiên tình yêu của một người đàn ông không sâu sắc như phụ nữ và không có biểu hiện gì khi thể hiện yêu thương ,nhưng ba yêu mẹ con thật lòng bên mẹ con ba cảm thấy mình thật tội lỗi ,nói đúng hơn là như nhuốc ba chỉ biết âm thầm yêu ba sợ khi mẹ con biết tình cảm của ba cho rằng ba thương hại ,ba nghĩ mẹ con thánh thiện nên ba không dám ba phải đè nén không ngờ rằng đó là thuốc độc hại mẹ con ,khi ba nhận thức được tình yêu của mẹ con dành cho ba thì đã muộn...-Nói đến đây giọt nước mắt ông đã trào ra khỏi khoé mắt lăn trên bờ má ,còn nó bất động nhìn ba nó.

-Hãy quên đi ba ạ ,con người sống với hiện tại chứ có ai sống với quá khứ.Ba hãy rũ bỏ tội lỗi đi ,con không hề hận ba và anh Bình cũng vậy trong tụi con lúc nào cũng yêu thương ba chỉ có điều không nói hay thể hiện ra mà thôi.

-Con ,con không hề hận ba ,vậy sao con và nó lại sống xa lánh ba khi mẹ con chết.-Ông hốt hoảng hỏi nó.

-Tại vì do con con không quen khi không có mẹ ,ba biết cái tên Ana do mẹ đặt cho con và con nghĩ mang cái tên đó bên mình có nghĩa là mẹ con vẫn bên con.Còn anh Bình anh ấy làm thế vì anh ấy muốn bảo vệ cho con mà thôi.

-Ba à rồi thời gian sẽ trả lời rồi anh ấy hiểu ba thôi mà ,nếu không tụi con đã xa ngã , nếu tụi con phó mặc cho cuộc sống như ba liệu tụi con có học hành đàng hoàng và đứng vững như thế này không ,tụi con yêu thương ba theo cách của tụi con mà thôi chỉ có điều ba không nhận ra.

-Ừ ba cảm ơn con nhiều lắm con vẫn là con gái của ba ngày xưa ,lời nói của con có sức thuyết phục một lão già lắm lời như ta.

-Ai cũng thế thôi ba và con cũng là con người mà ,con còn nhớ rằng khi mẹ con mất khoảng hai năm sau con đã xin ba đi học võ ,và ba đã nói rằng không được ,con có hỏi vì sao thì ba đã trả lời rằng là,con gái dù mạnh mẽ thế nào thì cũng cần một người đàn ông che chở ỉnh dù con cố thay thì con vẫn là con gái nếu cố chối bỏ không thừa nhận đi chẳng nữa , nhưng con đã được sinh ra là con gái ,con và anh Bình khác nhau ở chỗ đó ,Mặc dù lúc đó con không hiểu lời ba nói ý nghĩa nó như thế nào, con chỉ nghĩ nên tự lực không muốn nấp sau anh bình khi bị ai đó bắt nạt và không muốn ba bận tâm khi con là đứa trẻ yếu đuối ,thế nhưng con lại nhầm lẫn suốt thời gian qua và cho đến bây giờ con vẫn cần sự che chở của hai người.

-Thôi đừng nghĩ gì nhiều con ạ ,con vẫn là con gái của ba và thằng Bình vẫn là đứa con zai duy nhất ba yêu thương. -Ba tiến lại vuốt tóc nó ,như hồi nó còn hai ,ba tuổi mỗi lần ông đi làm về điều ôm nó vào lòng vuốt tóc như thế này ,bất chợt nó cười nụ cười thật thơ ngây thuở nào.

-Con không phải nấp và nghe lén thế đâu ,hãy bước ra đi ,đàn ông con trai không nên thế.-Ông lên tiếng làm nó giật mình ,nó ngạc nhiên nhìn ông rồi nhìn nó ,nó thấy ông hất mặt về phía cánh cửa và rồi một bóng người bước ra.

-Ý con là không phải vậy ,con chỉ lo cho Ana à không lo cho em con thôi.-Bình cố tìm lý do cãi.

-Lo gì ,mày sợ ba mày đánh nó hay sao , tao biết mày có mặt đã lâu ,chỉ sau tao vài phút thôi.

Ba anh tài thật sao biết được anh lấp ở đó , anh nhận được dt của ** đã vội vàng tới đây nhưng anh có vào bằng cổng chính đâu và lại anh đã cởi dây đi chân đất làm gì có tiếng động sao ba lại biết nhỉ.

-Đang thắc mắc là tao sao biết mày ở đó chứ gì ,mày vẫn gốc lấm con ạ.Làm Cha mẹ không biết con mình làm gì thì thật lạ ,thôi Ba không dài dòng nữa hai tụi bay có tâm sự hay thắc mắc gì thì nói còn không thì xuống ăn cơm đi nếu không muốn mình bị đói ,ta phải về phòng nghỉ ngơi đây.-Nói rồi ông bước ra cửa đi về phía phòng mình.

-Anh sao ở đây vậy ,dám nghe lén em với ba nói chuyện ,xấu tính thật em méch Cẩm Tú cho.-Nó nên tiếng trêu Bình.

-À em méch Cẩm Tú của anh ,anh mét thằng Phong... huề nhé.

-Huề sao được ,anh chưa trả lời câu hỏi của em đó.

-À Bà ** thấy em và ba căng thẳng nên dt cho anh ,anh sợ ba lại điều em đi đâu nên anh chạy đến đây

-Em có phải thuộc hạ của ba đâu mà ba điều em đi... anh nói như là sợ mất em không bằng ấy ,dù sao em giờ chỉ là cô em gái thôi anh vẫn lo cho em à.

-Em nói không sợ anh tự ái à ,à mà anh cũng quen rồi nên không sao ,anh thì không lo bằng thằng đó quá này nó mất em chắc anh khó sống với nó thôi ,ngày trước chỉ anh hướng tới anh cùng lắm là thằng Trường nhưng giờ tầm quan trọng của em cao hơn mà thằng đó không phải tay vừa ,nó mà ra tay chắc tụi anh thành cảm mất ,anh còn phải lo cho Cẩm ,,Nói câu này sợ nó tự ái nên Bình đành im lại.

-Ồ trời lo cho nhỏ đó thì lo chứ câu cuối lại nói nữa chừng thế em có giận thì chả giúp anh đâu mà có khi lại nói xấu anh với nhỏ đó...hờ hờ giờ nghĩ lại vẫn chưa muộn.-Nó cười to trêu Bình.

-Thôi em làm gì thế nể tình anh em đi em gái anh dù sao vẫn yêu thương em nhất mà ... Cẩm Tú chỉ thứ hai thôi.-Câu sau Bình nói nhỏ dần.

-hahah lại thêm tội nữa kiểu này anh chết chắc... dám nói nhỏ đó thứ hai...

-Em đòi thứ 1 rồi trả lễ không sếp Cẩm Tú thứ hai... -Bình tiêu ngửu nói.

-Thôi em không tranh cãi với anh nữa ,anh đói không còn em đói lắm .-Nó ôm bụng Kêu đói.

-Được thôi xuống nhà ăn chút gì đi.À mà con nhỏ sống với ba có bầu thật không?

,em đã cho người điều tra con nhỏ đó không sống với một mình với ba,mà còn sống thêm với mấy đại gia nữa ,nếu nó có con thì đầu phải của một mình ba ,nhưng theo em biết loại chúng nó không ngu gì khi tự giăng bẫy hại bản thân nó.

-Tội nghiệp ông ba của mình ổng thật ngốc khi bị con nhỏ sỏ mũi.

-Không hề bị nhỏ sỏ mũi đâu chẳng qua là ba mình sống thiếu thốn tình cảm nên thế với lại qua sự việc này cũng mượn cớ đuổi con nhỏ đó đi thôi.

-Em đổi trường đi em hợp ngành trình thám hơn đó..hahah.

-Được ở đó cười em đi em nghiêm túc đó ,anh biết giỡn thật...-Nó lừ mắt lườm Bình

Nó ở nhà ba nó một tuần mới đến trường học trong một tuần đó nó đi chơi ,ăn uống với ba nó ,à chỉ có mỗi nó thôi còn Bình thì vội đi khí hợp đồng và chuẩn bị gì đó nên không tham gia ,,Ồ bên cạnh ba nó nó hiểu ông hơn nó hiểu nỗi cô đơn của ba nó...Còn chuyện con kia tất nhiên là theo lời nói của nó cái thai là giả do con đó dựng nên mà thôi ,để kiểm chác ít tiền của ba nó nhưng bị nó vật mặt đành rời xa căn nhà đó còn đi đâu có trời biết được không phận sự của nó nên nó không quan tâm.-Kì lạ hôm nay nó đến trường thì thấy đám đông chỉ chỗ bàn tán xôn xao ,nó trả hiểu gì cả vẫn khuôn mặt tỉnh bơ vào lớp,thì thấy một đám đông vây quanh Cẩm Tú làm khó dễ nhỏ.

-Bạn thân với nhỏ Trang (Ana là Trang)sao không biết ,nhỏ đó thường ngày lắm lì thế mà đám chết voi ,dám cặp kè với giáo viên.Một đứa trong đám đông hỏi Cẩm Tú.

-Tôi không biết đừng hỏi tôi ,Ana không phải người như thế còn chuyện của họ tôi không liên can.-Cẩm Tú vẫn nhỏ nhẹ nói .

-Bạn có biết rằng thầy Bin là hôn phu sắp cưới của Thảo không ,mà Thảo là con hiệu trưởng trường này đó.

-Thảo là ai tôi không quen ,các bạn đừng hỏi những câu vớ vẩn đó ,tôi không rãnh trả lời đâu tránh ra để tôi đi.

-Bạn nghĩ đi dễ thế sao khi chưa trả lời tụi này.-Một người trong số họ nên tiếng

-Để bạn ấy đi nếu không đừng trách tôi.-Nó nên tiếng quát tụi đó.

-Nếu không thì sao...-Họ thách thức Nó.

-Nếu không à.... Á -Mấy lá bài xoẹt qua cánh tay của họ khi họ ngăn không cho Cẩm Tú đi.

-Mày mày dám làm tay tao chảy máu ,mày biết tụi tao là ai không.-Con nhỏ cao nhất nhóm nói.

-Tụi bay là ai không liên quan tới tao nhưng làm khó bạn tao tức là làm khó tao thế thôi.-Rồi nó bước đến kéo Cẩm Tú đi khỏi đám đông đó..

-Mày hãy đợi đó ,sẽ nhanh biết thôi.-Đằng sau lưng họ buông tiếng đe dọa nó..

-Nhanh hay chậm đó là mấy người ,để rồi xem...

Nó dắt Cẩm Tú ra khỏi lớp , Cẩm Tú ngạc nhiên nhưng vẫn để nó dắt đi ,nó lấy xe chở Cẩm Tú đến một quán cà phê.Khi yên vị nó mới hỏi Cẩm Tú.

-Chuyện gì xảy ra với bà vậy ,sao bị tụi nó bao vây thế ,Mấy hôm không gặp mạnh mẽ ghê.

-Mạnh mẽ cái đầu bà ,tại bà hết đó chả biết giằng co gì với tên Bin ở cổng trường bị ai đó chụp lại rồi đưa lên chỗ thông báo trường ,lại thêm tin là cướp người yêu của con hiệu trưởng... bà không nhận được giấy báo ở trường à... còn nữa dt thì tắt máy không thèm nghe, đến nhà thì khoá cửa ,tôi hỏi tên Bin thì hấn lại ngơ ngác hỏi lại tôi ,bao nhiêu chuyện bà với ông Bình lại mất tích ,, như thế càng làm cho họ thêm mắm

muối vào câu chuyện.. và họ không thấy nhân vật chính đương nhiên là cứ đầu tôi họ ngộ.-Cẩm Tú nói một mạch không nghĩ chút nào...

-Thôi uống đi quan tâm làm gì mấy cái vớ vẩn đó.-Nó bình thản dục Cẩm Tú.

-Bà còn ở đó mà nói ,chuyện này không quan tâm không được ,vì ảnh hưởng đến việc học của bà và sự giảng dạy của Bin đó.

-Ừ tôi biết mà tôi có cách giải quyết của tôi ,bà yên tâm đi ,mấy ngày nay tôi ở nhà ba tôi có về nhà mình đâu mà biết họ gửi gì cho ,còn anh Bình thì có việc tôi lại tắt máy nên không biết tình hình ở trường đó thôi xin lỗi làm bà khó xử.

-Bạn bè thì nghĩ gì tôi chỉ lo cho bà với Bin sợ hai người hiểu nhầm nên ,, ,

-Hi lo xa giữ vậy ,Tôi với anh ấy yêu nhau thì hiểu nhau mà.-Nói thế chứ nó đang bực Bin lắm ,từ hôm đó nó giận tắt máy luôn cũng cần dặn Bình không cho Bin biết nó ở đâu...

...Điện thoại nó rung ,cầm nên thấy số Bin nó định không nghe nhưng vì vụ việc vừa rồi ,nó muốn hỏi ra nhẽ nên đành nghe máy.

-Chuyện gì không?-Nói bằng giọng hờn mát.

13. Chương 13

-Em à ,em ở đâu vậy anh có thấy em đến trường nhưng lúc đến lớp lại không thấy em đâu ,cả Cẩm Tú nữa.-Bin bằng giọng hốt hải hỏi nó.

-À bị bốc hơi mất đó mà.

-Đừng đùa anh nữa ,em có biết anh lo cho em lắm không?

-Thôi không đùa thì không đùa ,ở quán cà phê ,đường....-Nó định trêu Bin chút cho anh tức nhưng nghe câu lo cho em nên nó hơi xúc động ,

-Chịu bà ,đùa dai thật mà sao dạo này thay đổi ghê ,, , vui vẻ lạc quan hẳn không lạnh lùng bất cần nữa vậy...

-À giống bà thôi , yêu nó vậy đấy.

-Cuối cùng cũng thú nhận rồi thế mà chôi bay bầy ,,thôi tôi té đây.Bà ở đây nói chuyện với anh Bin của bà nhé .

-Về bằng gì chứ,mà sao biết anh ấy đến.

-Về bằng xe ôm sang hơn tí là taxi chứ bằng gì, ở đây làm kì đà hả ,hay bà thuê tui đuổi muỗi giúp hai người không?

-Hi tiền đâu mà thuê tiểu thư Cẩm Tú ,, ,, thôi tiểu thư lấy xe em mà về nếu tiểu thư không muốn ở lại ,như thế em đỡ áy náy và cũng khỏi bị ông Bình bám thành từng mảnh cho cá ở bể nhà ông ăn...

-hihi bà sợ ông thì trời sập ,nhưng đưa tôi đi xe của bà tí bà về bằng gì? (ct biết nhưng cố tình hỏi đây mà)

-À lúc đó sẽ nhờ vả hay lặn nỉ họ đi nhờ nếu không thì giống bà đó chỉ có điều người chi tiền là ai lúc đó tính sau../

-Thôi tôi đi đây !!! Thua bà thật.

Tú vừa đi ra thì nó nhìn thấy Bin bước vào ,híc tào tháo gì mà nhanh ghê mới nghe dt giờ đã có mặt ,phải làm găng hay thần nhiên coi như không nhĩ ,mấy hôm không gặp anh nó cũng nhớ lắm chứ nhưng cố nén híc ai bảo nó cũng yêu anh làm chi.

-Ana sao em ngồi đây hả ,mà sao Cẩm Tú lại về vậy?-Bin vừa hỏi vừa kéo ghế ngồi.

-À nó sợ thầy giáo ,phạt tội cúp lớp như em ,nên nó chuồn (.-èo nói dối không sợ)..

-Em có sợ không?-Bin giả vờ trêu nó.

-Sợ chứ thầy ,nhưng chấp nhận đi học là chấp nhận chịu phạt mà.

-Hôm nay em đến trường cũng biết rồi đúng không ,em giận anh không?Bin nhìn nó dò xét.

-Liên quan gì đến em đâu mà giận thầy ,mà học sinh ai dám giận thầy giáo.-Nó cứ cố tình một câu thầy hai câu thầy..nói chuyện với Bin.

-Em đừng nói thầy với trò nữa ,anh lo cho em thật sự mà trả lễ em không cảm nhận được ,mà sao em lại giận anh bỏ đi đâu không về nhà vậy đến dt cũng tắt.

Bin nói đến đâu trong lòng nó nguôi giận đến đó ,dù sao thì đâu phải anh là nguyên nhân làm nó giận nó giận người con gái kia đã nói những lời không hay với Bin để nó cảm thấy xấu hổ ,hổ thẹn với anh mà thôi.

-Có phải em nghe người ta nói bậy bạ gì không ,em iu anh phải tin anh chứ ,anh biết là Thảo vì tình yêu nên làm thế nhưng người anh yêu là em mà anh chỉ yêu duy nhất một mình em thôi ,cho dù ai dùng thủ đoạn hay làm gì đi chăng nữa thì anh sẽ vẫn yêu em ,vẫn bên em trừ khi anh nhận lời nói từ bỏ anh nơi em.

-Em hiểu mà em không giận anh chỉ là em thấy mình hèn kém khi bên anh mà thôi ,em biết người ta nói không hay về em em cố phớt lờ nó đi nhưng là con người ai cũng phải có cảm nhận đúng không anh và em cũng là con người mà .

-Chỉ cần em yêu anh là đủ với anh rồi còn ,còn họ nói gì thì kệ họ họ nói người khác nhưng chính họ bằng người ta hay không.

-Híc đuối lý với thầy mất ,nó giờ tay nên trời đầu hàng.

-Èo đang lãng mạn em làm câu thành lãng sệt mất rồi nè ,Bin kéo ghế ngồi sát bên nó ,híc nhớ chết được mùi hương ở tóc của nó.

- anh sẽ làm gì khi vụ scand ở trường...-Nó hỏi lấp lửng.

-Anh sẽ thôi công tác ở đó ,không phải vì cô ta làm anh khó dễ mà anh sợ chỉ là không muốn tạo áp lực cho em học tập thôi ,dù sao ghế đó anh không thích lắm và cũng không phải sở trường của anh ,anh sẽ về làm thiết kế thời trang và quản lý công ty cho ba anh.

-Anh làm thời trang ,thế sao anh lại chọn nghề giáo viên?-Nó ngạc nhiên hỏi Bin.

-Tại em có chịu tìm hiểu anh đâu ,có lắng nghe anh nói gì đâu chỉ giỏi gây sự cãi nhau với anh thôi,em ngốc lắm.-Bin trách nó.

-Không phải em không hiểu anh ,chỉ vì em không muốn thâm nhập đời tư của anh thôi ,em chỉ mới yêu anh thôi mà.

-Em thật là lúc thì đáng yêu lúc đáng ghét lúc thì ngốc...

-Vừa khen vừa chê thế biết đâu mà lần .

-Cuối tuần về nhà anh đi ,bố mẹ anh cần gặp em?-Bin nói thản nhiên như không.

-Hả ,... gặp bố mẹ anh ,nhưng sao lại phải gặp bố mẹ anh ă..

-Từ bao giờ em uống thuốc ngốc thế ,là họ muốn gặp con dâu nên bảo anh đưa về thế thôi mà không hiểu.

Nó hiểu chứ nhưng hơi đột ngột nên đành giả vờ ai ngờ Bin lại nói toẹt ra thế híc ,, liệu bố mẹ Bin chịu chấp nhận một đứa nửa mùa như nó không nhỉ nếu không thì sao nó sẽ mất anh sao ,thôi chần chừ cái đã,

-Có gấp không? Em chưa chuẩn bị với lại tụi mình...

-Về chơi chứ về làm dâu ngay đâu mà em lo... được thôi nhưng mà em chỉ còn cuối tuần này và tuần sau nữa thôi ,, vì bố mẹ anh phải quay lại hongkong rồi ,, anh để em suy nghĩ nhưng có điều kiện.

-Điều kiện gì anh nói đi...

-Thứ nhất là em không được mất tích nữa như thế anh đau tim lắm em biết đúng không? Còn điều kiện thứ 2 là.. à cái này khi nào em đồng ý đến nhà anh anh sẽ đưa ra điều kiện đó.

-Sao anh lại đặt điều kiện với em ,nếu em không đến nhà anh tức là không có điều kiện nào hết đúng không.

-Anh biết em sẽ nói vậy mà nhưng điều kiện này dễ lắm anh nghĩ em thực hiện được ,,

Bin nói thế nó đành chịu dù sao đi nữa sớm muộn gì cũng gặp bố mẹ Bin thôi,nếu thất bại tình yêu đầu đời thì đổ vạ cho số mệnh không may mắn vậy...

Cuối cùng thì Bin cũng rời khỏi trường đại học Ngoại Ngữ ,một tin thật bất ngờ cho Sinh viên mọi người cũng tiếc nuối... thành thử ra Ana lại thêm nhiều mối thù với các nữ sinh họ nói chính Ana là nguyên nhân chính nhưng vì họ cũng phát hiện ra Ana là người bí ẩn đánh trống trong bann nhạc rock nên họ hiểu nguyên do mãi một thời gian mới lắng đọng được chuyện này ,tất nhiên Ana nhà ta làm sao mà yên ổn được ,thỉnh thoảng cũng dấm dά chút nhưng cũng thú vị vì lâu rồi không động tay chân hahaha... cái gì chạy trốn rồi cũng cần đối diện và hôm nay đến cái ngày... gặp mama ,baba của Bin ềo ngán đến cổ rồi đây xem cô nàng thế nào nhé cùng theo dõi (lời tác giả)

Cái gì đến cũng đến và nó đã đến nó phải đi gặp ba mẹ Bin vào chiều lại tại nhà của Bin híc sao mà keo kiệt thế gặp nhà hàng có phải hay không nếu có gì còn vào toalet chuẩn chứ ,đến nhà thì chuẩn thế nào đây chán quá... thôi nhắm mắt vậy mà sao Bin lại bảo nó là thực hiện lời hứa phải đi với anh vào buổi sáng híc làm nó phải dậy từ 7 giờ sáng ối trời ơi có mỗi cái chủ nhật còn hông được ngủ nướng thế mới biết yêu là phức tạp... mà sao lại than thế nhỉ hồi trước nghe thằng Trường than thấy ghét giờ chính nó than còn hơn thằng đó hahah hay thật...

-Ngồi mà cười hả cô nương... đi được chưa.-Tiếng bin kéo nó về thực tại.

-À ờ ,em chọn mãi mới được bộ này anh nhìn thử xem ổn chứ.

Bin nhìn theo tay nó bộ quần áo cầm trên tay híc không hình ảnh kinh dị thì cũng chết chóc thế mà ổn nhưng nói là khôn ổn thì bị tấn bây giờ , một tuần nay uốn lười với cô nàng sắp gãy rồi ,hôm nay sơ xuất coi như đi tong.... cổ nhin cười vậy.

-Ừ anh thấy ổn đó..-Bin gật gù đồng ý.

-Thế bây giờ đi đâu hả anh.-Nó ngơ ngác hỏi Bin ,

-Đi ăn sáng và làm theo điều kiện anh đưa ra em đồng ý thực hiện và không được phản kháng, lời em nói anh đã đóng dấu vân tay của em rồi nhé.

-Đóng lúc nào chỉ nói nếu có thể thực hiện còn không thì ,,

-Thôi đi nào em thay quần áo nhanh nên...-Bin đánh trống lảng giục nó.

2 p đã thấy Ana xong anh cũng phải giật mình anh chưa bao giờ hẹn hò cô nào không phải đợi chờ như Ana ,chỉ có cô người yêu hiện giờ của anh mới thể không màu mè gì, chắc mặc cái quần một phút và cái áo cũng đồng thời gian tiếp 1p tổng cộng thành hai phút hay thật ,tí nữa em sẽ còn thấy hay hơn dù sao thì em sẽ bắt anh ra thành gì anh cũng bắt em thực hiện kế hoạch của anh thôi hahah 1 tuần của anh đó em ơi.. Bin cười với ý nghĩ của mình..

-Đi chưa vậy đứng đó mà cười như đười ươi được mùa...

-Trời em bảo người yêu mình là đười ươi ,vậy sau này em lấy đười ươi làm chồng à.-Bin đá lại nó.

-Yêu người lấy người chứ ai lấy đười ươi như anh hahaha.

>>>>>>>>

Bin chở nó lòng vòng mấy chỗ ,rồi anh bắt nó đứng ngoài đợi anh mất phút cứ thế hai , ba chỗ gì đó chóng cả mặt ,, ,mãi mới được anh cho bắt phở công nhận được bát phở thì cũng bạc cả mặt với gió và bụi đường... lại vòng về chỗ ban sáng khi đến nó bực lắm chuẩn bị nện tiếng thì Bin đề nghị nó vào trong đó...

-Anh em mình vào trong đi ,em chỉ im lặng làm không được phản kháng ,đã hứa không được nuốt lời.-Bin thì thầm vào tai nó.

-Được thôi quân tử thì quân tử,em chỉ ngu một lần thôi ,,

Vào bên trong thì ra là tiệm trang điểm...Khi chủ quán mời nó ngồi thì anh lấy có là toàn con gái không tiện nên anh ra ngoài đợi ,, họ làm gì nó nhi? à trước tiên gỡ mũ rồi xịt cái chết tiệt gì ấy vào tóc mùi thơm thơm hắc hắc, sau đó lại còn uốn chứ híc sao không hỏi nó đã làm rồi nó là chủ nhân bộ tóc chứ là bọn họ hay sao, nhưng ai lại bất lịch sự đứng dậy quát tháo bây giờ dù sao họ cũng nhẹ nhàng với mình mà ,híc bộ tóc mấy phút không chú ý giờ nó đã soán soán nhìn như yêu tinh trong phim hàng ngày nó hay xem tivi vậy ,tơ tằm...èo cái gì nữa đây sao họ lại chăm nên mặt nó từng nốt một như là mặt nó mọc hàng rổ mụn ấy à đầu họ đang đánh phấn cho nó đó chứ ,, oài còn tô lông mày chút và chút mi cho nó nữa chứ ,lại còn làm gì đây nữa híc môi nó được tô thêm son bóng không nhện nữa rồi không phải nó mất lịch sự mà là mấy người này nhé híc...nó bắt đầu hành động mở mồm để nên tiếng thì người trang điểm dừng tay ngấm nó một lúc mới thoát nên lời .

-Có gấp không? Em chưa chuẩn bị với lại tội mình...

-Về chơi chứ về làm dâu ngay đâu mà em lo... được thôi nhưng mà em chỉ còn cuối tuần này và tuần sau nữa thôi ,, vì bố mẹ anh phải quay lại hongkong rồi ,, anh để em suy nghĩ nhưng có điều kiện.

-Điều kiện gì anh nói đi...

-Thứ nhất là em không được mất tích nữa như thế anh đau tim lắm em biết đúng không? Còn điều kiện thứ 2 là.. à cái này khi nào em đồng ý đến nhà anh anh sẽ đưa ra điều kiện đó.

-Sao anh lại đặt điều kiện với em ,nếu em không đến nhà anh tức là không có điều kiện nào hết đúng không.

-Anh biết em sẽ nói vậy mà nhưng điều kiện này dễ lắm anh nghĩ em thực hiện được ,,

Bin nói thế nó đành chịu dù sao đi nữa sớm muộn gì cũng gặp bố mẹ Bin thôi,nếu thất bại tình yêu đầu đời thì đổ vạ cho số mệnh không may mắn vậy...

Cuối cùng thì Bin cũng rời khỏi trường đại học Ngoại Ngữ ,một tin thật bất ngờ cho Sinh viên mọi người cũng tiếc nuối... thành thử ra Ana lại thêm nhiều mối thù với các nữ sinh họ nói chính Ana là nguyên nhân chính nhưng vì họ cũng phát hiện ra Ana là người bí ẩn đánh trống trong bann nhạc rock nên họ hiểu nguyên do mãi một thời gian mới lắng đọng được chuyện này ,tất nhiên Ana nhà ta làm sao mà yên ổn được ,thỉnh thoảng cũng đâm đá chút nhưng cũng thú vị vì lâu rồi không động tay chân hahaha... cái gì chạy trốn rồi cũng cần đối diện và hôm nay đến cái ngày... gặp mama ,baba của Bin èo ngán đến cổ rồi đây xem cô nàng thế nào nhé cùng theo dõi (lời tác giả)

Cái gì đến cũng đến và nó đã đến nó phải đi gặp ba mẹ Bin vào chiều lại tại nhà của Bin híc sao mà keo kiệt thế gặp nhà hàng có phải hay không nếu có gì còn vào toalet chuẩn chứ ,đến nhà thì chuẩn thế nào đây chán quá... thôi nhắm mắt vậy mà sao Bin lại bảo nó là thực hiện lời hứa phải đi với anh vào buổi sáng híc làm nó phải dậy từ 7 giờ sáng ối trời ơi có mỗi cái chủ nhật còn hông được ngủ nướng thế mới biết yêu là phức tạp... mà sao lại than thế nhỉ hồi trước nghe thằng Trường than thấy ghét giờ chính nó than còn hơn thằng đó hahah hay thật...

-Ngồi mà cười hả cô nương... đi được chưa.-Tiếng bin kéo nó về thực tại.

-À ờ ,em chọn mãi mới được bộ này anh nhìn thử xem ổn chứ.

Bin nhìn theo tay nó bộ quần áo cầm trên tay híc không hình ảnh kinh dị thì cũng chết chóc thế mà ổn nhưng nói là khôn ổn thì bị tấn bây giờ , một tuần nay uốn lười với cô nàng sắp gãy rồi ,hôm nay sơ xuất coi như đi tong.... cố nhịn cười vậy.

-Ừ anh thấy ổn đó.-Bin gật gù đồng ý.

-Thế bây giờ đi đâu hả anh.-Nó ngơ ngác hỏi Bin ,

-Đi ăn sáng và làm theo điều kiện anh đưa ra em đồng ý thực hiện và không được phản kháng, lời em nói anh đã đóng dấu vân tay của em rồi nhé.

-Đúng lúc nào chỉ nói nếu có thể thực hiện còn không thì ,,

-Thôi đi nào em thay quần áo nhanh lên...-Bin đánh trống lảng giục nó.

2 p đã thấy Ana xong anh cũng phải giật mình anh chưa bao giờ hẹn hò cô nào không phải đợi chờ như Ana ,chỉ có cô người yêu hiện giờ của anh mới thể không màu mè gì, chắc mặc cái quần một phút và cái áo cũng đồng thời gian tiếp 1p tổng cộng thành hai phút hay thật ,tí nữa em sẽ còn thấy hay hơn dù sao thì em sẽ bắt anh ra thành gì anh cũng bắt em thực hiện kế hoạch của anh thôi hahah 1 tuần của anh đó em ơi.. Bin cười với ý nghĩ của mình..

-Đi chưa vậy đứng đó mà cười như đười ươi được mùa...

-Trời em bảo người yêu mình là đười ươi ,vậy sau này em lấy đười ươi làm chồng à.-Bin đá lại nó.

-Yêu người lấy người chứ ai lấy đười ươi như anh hahaha.

>>>>>>>>

Bin chở nó lòng vòng mấy chỗ ,rồi anh bắt nó đứng ngoài đợi anh mất phút cứ thế hai , ba chỗ gì đó chóng cả mặt ,, mãi mới được anh cho bắt phở công nhận được bắt phở thì cũng bạc cả mặt với gió và bụi đường... lại vòng về chỗ ban sáng khi đến nó bực lắm chuẩn bị nên tiếng thì Bin đề nghị nó vào trong đó...

-Anh em mình vào trong đi ,em chỉ im lặng làm không được phản kháng ,đã hứa không được nuốt lời.-Bin thì thầm vào tai nó.

-Được thôi quân tử thì quân tử,em chỉ ngu một lần thôi ,,

Vào bên trong thì ra là tiệm trang điểm...Khi chủ quán mời nó ngồi thì anh lấy cốc là toàn con gái không tiện nên anh ra ngoài đợi ,, họ làm gì nó nhi? à trước tiên gỡ mũ rồi xịt cái chết tiệt gì ấy vào tóc mùi thơm thơm hắc hắc, sau đó lại còn uốn chứ híc sao không hỏi nó đã làm rồi nó là chủ nhân bộ tóc chứ là bọn họ hay sao, nhưng ai lại bất lịch sự đứng dậy quát tháo bây giờ dù sao họ cũng nhẹ nhàng với mình mà ,híc bộ tóc mấy phút không chú ý giờ nó đã soán soán nhìn như yêu tinh trong phim hàng ngày nó hay xem tivi vậy ,tơm tởm...èo cái gì nữa đây sao họ lại chăm nên mặt nó từng nốt một như là mặt nó mọc hàng rỗ mụn ấy à đầu họ đang đánh phấn cho nó đó chứ ,, oài còn tô lông mày chút và chút mi cho nó nữa chứ ,lại còn làm gì đây nữa híc môi nó được tô thêm son bóng không nhện nữa rồi không phải nó mất lịch sự mà là mấy người này nhé híc...nó bắt đầu hành động mở mồm để nên tiếng thì người trang điểm dừng tay ngấm nó một lúc mới thoát nên lời .

-OA em đẹp quá ,nhìn như nữ hoàng ấy chị cũng không ngờ em đẹp vậy.-BÀ chị này thốt ra lời ngạc nhiên.

Đẹp.. tiên nữ là sao bây giờ nó mới nhìn vào cái gương đối diện chỗ nó ngồi ,nó cũng không còn nhận ra nó nữa thay vào đó một khuôn khác hoàng toàn ,,nó đây sao mái tóc dài được thay thế một bộ tóc bồng bênh kiểu như madonna ,, gì gì đó không biết tên chính xác hay không thì không quan tâm nhưng đại loại dạng đó ,đôi mắt nó vốn to giờ được trang điểm màu khói và pha chút hồng ,nó tự nhìn nó mà cũng phê ,oài còn má hồng nữa chứ ềo cả bờ môi... nhẹ nhàng chút son bóng thôi nhưng thật khác quá ,nó bất ngờ hơn cả bất ngờ ,, gì đây điều kiện chết tiệt gì đây ,,Bin đang làm trò gì cười gì đây anh đang bạo nhảm nó sao?

-Em đẹp thật -Tiếng Bin thốt ngay sau lưng nó thế mà bảo ngại là không dám vào chỗ này toàn con gái toàn lấy cốc vớ vẫn được thôi tí anh chết.

-Thế à ,,

-Em vào trong thay đồ đi...

-Thay đồ em mặc vậy không được sao -Nó nói nhỏ khi Bin thì thầm giục nó thay đồ.

-Sao hợp hả em ,nhìn nó đánh nhau hoàn toàn mà..-Bin vẫn nhẹ nhàng nói với nó.

Đánh nhau gì đây vốn ban đầu đầu thế này ,được thôi nếu anh đã muốn thì anh sẽ được toại nguyện còn hậu quả thế nào sau ngày hôm nay khác biết liền ,nó ngước mắt như hàm ý nói với anh...

-Bộ đồ chị đã để trong đó em hãy mặc rồi ra đây chị chỉnh sửa cho.-Cái chị vừa này trang điểm cho nó đây mà ,vẫn phong thái nhẹ nhàng nói với nó chả lẽ lại...thôi thì quân tử bị lừa rồi..

Nó mặc lóng nga lóng ngóng... gì đây áo bó sát màu trắng pha chút bèo chạy hai bên sườn nhìn trông mà điệu ,trời ơi thường cái áo sơ mi nữ nó còn chả đả động giờ chơi hần áo bó sát kiểu cách điệu đà thế này thì ,, chỉ có nước tự tử cho xong.. lại còn thêm cái váy màu ghi hình chữ A dài đến đầu gối ,, và đôi phốt mũi nhọn cao 3 phân này nữa híc chết thật rồi Bin ơi nó thì thâm tự nhủ bản thân !!! tôi có chết vì xấu hổ thì anh cũng không yên đâu ,hôm nay xong rồi thì khỏi yêu đương nữa nhé... tình yêu ơi đặc tội với mi ta không phải không muốn lưu mi lại mà vì ta không có khả năng níu mà thôi..

-Xong chưa em gái.-Tiếng bà chị vừa này vang lên.

-Xong rồi chờ em chút... -Nó lật đặt mặc mấy thứ đó rồi bước ra.

-Ồ vừa thật cứ như em là chủ nhân của nó vậy ,đẹp thật như thiên thần ấy à không nữ hoàng chứ ,Bin cũng khéo tay ghê... chọn tông màu phù hợp thật ,thật không hổ danh là nhà thiết kế nổi tiếng.

- Em không hiểu ý chị đang nói gì ???.

-À không chị chỉ nói cho vui ấy mà ,em đẹp thật.-Bà chị vội đánh chống lăng ,sít thì lộ mắt...

14. Chương End

Xấu hổ quá trời ơi đẹp cái gì chắc nhìn tởm lắm đây bà chị này an ủi thôi chứ ai khen thật lòng đâu... Rồi nó và Bin cũng rời khỏi chỗ đó ,lần này Bin không đi xe máy mà lái hần oto ,èo anh ta quan trọng buổi hôm nay vậy sao ,chỉ bảo là đến chơi thế mà lại như thế này đây ,...nên xe nó im lặng phần vì xấu hổ phần vì tức... sao không tức được chứ... mãi mê man với các suy nghĩ thì bất ngờ thấy Bin vòng xe vào một biệt thự.. oài chỗ này là ngoại ô thành phố mà vậy từ này giờ đã ra khỏi thành phố rồi sao ,hôm nay bận nghĩ nhiều quá nên trả để ý cái gì cả... đang tức cộng thêm mệt nên cũng im lặng.

-Đến nhà anh rồi ,xuống xe đi em.-Bin ngọt ngào dễ sợ ,ngọt thì giờ cũng thừa anh sắp chết rồi anh biết không.

-À ờ.. -Nó nóng ngóng bước xuống xe ,sít nữa thì ngã

-Vào nhà nhé em.-Bin đỡ lấy nó rồi dắt tay vào nhà ,híc đến đây rồi không vào nhà chắc đi ra..bực

Vào đến cửa nhà nó đã thấy bố mẹ Bin đang dùng trà ,nó liếc nhìn quanh ngôi nhà có vẻ khang trang nhưng không sa hoa lắm nó thế nào nhỉ khó tả chỉ cảm nhận rằng nó toát nên sự ấm cúng lạ thường ,híc cái này là bước quan trọng đây đến miệng cộp rồi thì đành nhắm mắt thôi... bố mẹ Bin thế nào nhỉ khắc ke không mà nếu biết nó... không phải là đứa con gái dịu dàng như cái ngày hôm nay thì sao... có nổi giận không?

-Con gái dùng trà chứ.-Mẹ Bin nhỏ nhẹ hỏi nó.

-Dạ -Lại giật mình..híc lần thứ mấy trong ngày rồi nhỉ.

-Con còn nhớ ta chứ.-Mẹ Bin lại nhỏ nhẹ hỏi nó.

Nhớ... nó gặp mẹ Bin lúc nào nhỉ... hay do hôm nay nó trang điểm ăn mặc khác nên mẹ Bin nhận nhầm nó với ai đó ,nhưng làm gì có chuyện đó,, nó thử lục trí nhớ lại xem ,... Sau một hồi quan sát ngẫm và lục trí nhớ thì nó cũng nhận ra mẹ Bin ồ hoá ra là người bị cướp hôm nọ đây.

-Con gái vô tình thật ,ta nhận ra con từ đầu thế mà con lại...

-Dạ đâu có chỉ tại...

-Tại cháu không quen với kiểu cách này đúng không ,thằng Bin này ngoan thật nó mang về một cô công chúa cho ta đây mà...

-Ý bác là..

-Không ta không có ý đó đâu ,công nhận con dễ thương quá híc như một công chúa ấy không uống một tuần này tên đó hì hục cả đêm trong phòng của mình ,con gái ta thì lại không quen với phong cách này ,con gái hẳn thật đáng ghét đúng không.-Vừa nói bà vừa bước lại ngồi bên cạnh nó.

-Nhưng con đẹp lắm ,hôm đo tay con bị thương ta nhìn thấy định bảo con là cần băng bó không thì con đã phi xe mất ,biết không con gái ta áy náy suốt hai tuần qua đó.(bà mẹ bin khôn ghê ngôn ngữ sắp đặt lộn xộn để nó đỡ ngượng đây)

-À ông và thằng Bin ra vườn xem họ chuẩn bị thế nào rồi ,giúp tôi đi tôi và con gái muốn tâm sự một chút.

-Ồ được thôi nhưng bà đừng làm cô bé sợ đó.-Tiếng ba của Bin trầm ấm vang lên.

-Ông này chưa gì đã bênh con dâu rồi.

-Mẹ cô ấy...

-Đi đi đàn ông gì mà ,,Bà nháy mắt với Bin ,anh không hiểu gì nhưng cũng rút lui theo ba,còn lại hai người bà nhẹ nhàng tâm sự với nó.

-Con gái con không giận nó hả ,nó làm con ngượng nghịu đúng không?

-Dạ chút thôi ạ.-Sao mà mẹ Bin biết nó đang ngượng nghịu.

-Hi con hãy coi ta như mẹ của con vậy ,con có thể tâm sự mà ta nói nói với con nhé ta mến con lắm đó.

-Dạ cảm ơn bác...

Mẹ Bin mang lại cho nó sự ấm áp ,lâu rồi nó không có cảm giác được yêu thương che chở của một người mẹ tình cảm ngày mẹ nó còn sống dành cho nó tưởng rằng nó đã đánh mất theo thời gian ,nhưng không hề hôm nay ngồi cạnh mẹ của Bin nó lại nhỏ bé biết chừng nào ,ánh mắt lời nói dịu dàng làm nó thay đổi cách nhìn hoàn toàn và nó không còn mang nỗi mặc cảm bấy lâu...

Trò chuyện một lúc mẹ của Bin và nó ra khu vườn sau nhà... một chiếc bàn và bốn chiếc ghế được bày ở đó bên cạnh đó là một cái ô che nắng ,trên bàn thức ăn đã được bày sẵn nhìn kiểu cách thật trang nhã ,, nó ngồi xuống cạnh Bin và mẹ của Bin... tất nhiên là nó đâu dám ăn rồi dù sao cũng ngại mà ,,mẹ của Bin cứ chăm sóc nó như một cô con gái nhỏ làm nó lại càng mất tự nhiên hơn ,,rồi cũng qua nó chợt thở phào nhẹ nhõm mặc dù mẹ Bin mang lại cho nó cảm giác tự nhiên nhưng nó vẫn chưa quen nên có phần xấu hổ là đúng...

Buổi tối bố mẹ của Bin lấy lý do mệt muốn nghỉ ngơi nên về phòng riêng của hai người ,còn lại nó và Bin ngồi ở vườn lúc này mặt nó đỏ hồng hồng ,Bin ngắm nó mãi không thôi..

-Đừng nhìn em nữa được không.-Nó quát nhẹ Bin.

-Anh ngắm người yêu mình chút không được sao.

-Ngắm gì em chưa bấm anh ra là tốt rồi ,anh biến em thành con hề chưa đủ sao.

-Em sao nặng lời thế ,anh đâu dám..bé ngốc hôm nay xinh thật.

-Cảm anh nói nhảm nhé anh muốn...

Bin khóa miệng nó bằng nụ hôn dài ,nó chống cự một cách yếu đuối...khung cảnh xung quanh thật lãng mạn ánh đèn mờ mờ ảo ảo... thỉnh thoảng những cơn gió thổi nhẹ nhàng làm tóc nó bay bay... Bin cứ h** rồi lại ngắm nó...một cách say mê

To: Ana

“””cho bạn qua nhà mày ở mấy hôm được không?

Bạn nhạc tin nhắn phá giấc ngủ của Trường ,bực lắm nhưng đó là tin nhắn của nó nên không còn bực nữa ,lạ nhỉ lâu rồi không gặp Ana từ hồi Ana yêu Bin Trường ngại ít gặp riêng cô bạn ,hôm nay nhận được tin lạ tò mò quá.

To: Trường hâm

“”” chuyện gì thế bà.... ok thôi không phiền đâu tôi sống một mình mà...

Biết ngay Trường sẽ đồng ý thôi ,nhưng nó cũng ngại bởi vì ngày xưa hai đứa chưa có ai thì vô tư nhưng giờ Trường cũng có người yêu còn nó thì cũng giống Trường thôi ,nhưng thôi kệ vì nếu không đến nhà trường thì nó biết đi đâu về nhà Ba thì buồn lắm...

To:Ana

“”” CẢM ơn ,... đừng thất vọng nhiều sau này mày sẽ hiểu bạn... đến công viên gần nhà đón bạn nhé... thanhs..

Trường đến công viên thì thấy nó đứng dựa vào cây tay rút túi quần thụng rồi phong cách giống như một thằng con trai thực thụ vậy ,, nó vẫn thế kì lạ mấy hôm trước tình cờ thấy nó trên phố mặc rất nữ tính giờ lại trở về con người nó là sao ,,Trường bất ngờ này đến bất ngờ khác... con bạn mình đúng là vật thể lạ...

-Sao đến muộn thế ,ăn sáng chưa?-Nó hỏi Khi thấy Trường xuất hiện

-Chưa tôi, mới đánh răng thôi ,tắc đường mà sorry bà nhé..

-Ok không sao mà ,,

-Thế bà ăn sáng chưa ,, -Trường gãi đầu hỏi nó.

-Chưa nhưng không muốn ăn...Thôi đi về nhà ông đi rồi tính tiếp ..

-Ok thôi..

Hai đứa vừa đi vừa nói chuyện trên trời dưới đất,lâu rồi không nói chuyện... nhưng kì lạ hai đứa không hề nhắc đến chuyện người kia của họ ,, vì sao thì cả hai trả biết...

-Ê ba mẹ ông không về nhà cả tháng nay à?-Nó ngạc nhiên hỏi Trường ,,

-Sao bà biết ba mẹ tôi không về cả tháng nay vậy -Nheo mắt hỏi ana

-À nhìn thấy chai rượu ở tủ vẫn còn ,không phải là vỏ ,, -HAAAA nó cười ngặt nghẽo..

-Ồ không về cả mấy tháng rồi ấy... Ông bà ấy ham vui đi liên tục biết được..Bình nói bằng giọng ủ xù

-Thôi buồn làm gì không phải ông cũng muốn thế sao?-Nó an ủi Trường..

-Muốn nhưng sắp tết rồi một mình không có không khí cho lắm ...

-Ông nói thế thì tôi cũng tủi thân giống ông thôi , thôi năm nay có tôi buồn gì ,, còn có người ông thương mà...

-Nà nói thế tôi cũng an tâm... nhưng mà.. ai trả mong một mái ấm có đầy đủ... Thôi không nhắc họ nữa bà nói chuyện của bà đi sao lại bỏ đến nhà tôi vậy???

-Chuyện của tôi có gì đâu? Từ từ rồi sẽ biết thôi mà..

-Đã coi nhau là bạn bè sao bà còn để trong lòng làm gì ,cứ nói với tôi đi biết đâu tôi chia sẻ được phần nào...

-Ồ thì chuyện của tôi và Bin thôi... -Thở dài ,, Bin cầu hôn tôi...

-Gì chứ chuyện đó là tốt quá còn gì? sao bà lại thở dài...

-Tốt gì chứ tôi không muốn mình kết thúc cuộc sống độc thân... yêu chưa chắc đã phải là cưới...

-Trời tôi chịu bà thôi.... Câu nói đó là câu của bọn con trai chúng tôi chứ ,bọn con gái ai chả mong người mình yêu cầu hôn mình...

-Thì... nhưng mà tôi.. thực ra là ,,

-Là sao tôi nghĩ không phải lý do đó..mà bà thở dài...chắc lý do khác...

-Ừ thì thực ra mẹ của Thảo đến tìm tôi, bà ấy khóc lóc van xin nên tôi khó xử quá...

-Gì chứ sao mẹ con nahf họ lắm chuyện thế ,bà còn là bà không đó ,yêu vào yếu đuối không còn cứng rắn nữa... Bà làm như thế chỉ khổ cho cả hai thôi,... nếu Bin yêu được cô ta thì sao phải làm khổ phải đấu tranh vì bà ,nó cũng là đứa tốt yêu ai yêu hẳn rành mạch tôi quý trọng nó và tin tưởng nên mới nhường bà cho nó nếu không thì.... Trường đang nói thì nhìn mắt Ana mở to hết cỡ...

-Gì đừng nói với tôi là ông có tình cảm... với tôi đó nhé..

-Không đó là trước kia ngộ nhận thôi ,còn giờ không có đâu bà đừng ham.-Trường trấn an nó...

-À ờ thế mới là bạn tôi chứ ,ông biết tôi kị nhất bạn bè yêu nhau đó..

-Èo kị mà yêu hẳn ...

-Hắn là ai Bin hả.. lúc đầu tôi coi Bin là bạn đâu kể cả bây giờ ,, hiii (cười trừ)

-À nhầm lúc đầu là kẻ thù giờ hai kẻ thù đi chung một con đường..

-Ê đừng trêu tôi chứ.. đừng tưởng dạo này hiền bắt nạt nhé ...

-À không ,lâu không buồn nên ,, hơi quá lời sorry bạn hiền nhiều ,, thôi đừng buồn nữa ,, làm vài chén chứ lâu không uống rồi... -Trường rủ rê nó

-Thôi tôi không uống với ông đâu.-Nó xua tay từ chối

-Ừ vậy thôi...

-À tôi ở đây cảm hé răng mách ông Bình.. ông biết được thì Bin cũng biết đó.. ông mà mở miệng khỏi nhìn mặt tôi...

-Được thôi... híc yêu công nhận là khổ...

-Bình à mày gặp Ana đâu không,... Sao tao đến nhà tìm không thấy... không biết có chuyện gì xảy ra với Ana nữa -Bin vừa vào nhà Bình đã hỏi dồn dập,

-Biết chết liền ,dạo này tao bận quá nên không gặp nó... mày kè kè nó 24/20 còn hỏi tao ///

-Làm anh như mày chán thật,em gái mà trả quan tâm nhờ may nó gặp thằng họ sở nào thì sao.

-Ê mày tự khai mày là.. họ sở đó hả ,, sao gốc vậy không sợ tao ày... nên nài kho sao..

-Họ tao là họ Tạ chứ không phải là họ sở mày cứ đánh vần hai chữ xem có khác nhau không... tao nghĩ nó khác nhau một trời một vực đó.-Bin nhún vai cãi lại... Bình /

-Èo chính cái miệng mày nói là... À mà không cãi với cái thằng thầy giáo dỏm nữa... mệt.. thế em tao với mày lại cãi nhau hay đánh nhau mà mày đi tìm nó hả..

-Cãi nhau đánh nhau gì ,nghiêm trọng thế sao? Mấy hôm trước tao cầu hôn Ana,sau hôm đó vẫn đi chơi bình thường nhưng hai ba hôm nay tao không gặp cô ấy...

-Chuyện quan trọng thế này nó không nói với tao?...Chắc nó ở nhà bạn bè gì đó thôi ,mày đừng nóng ruột để tao dt hỏi xem...

-Uh mày điện đi tao phi xe đi tìm mấy chỗ xem cô ấy có ở đó không ,thế nhé !-Bin dứt câu thì cũng phi xe luôn ra ngõ.

Bình nhìn theo bóng Bin mà lắc đầu ,đúng là nó tốt thật... sao Ana có chuyện gì mà lại ,, trốn nó nhỉ chắc con bé này đến nhà thằng Trường thôi , vì soa anh biết ư mỗi lần buồn hay có chuyện gì nó điều tìm anh và Trường chắc đợt này nó thấy nah bạn nên kông tìm đến... Thôi điện cho thằng Trường biết liền ấy mà.-Bình nghĩ sao làm vậy..

Vì một tình yêu không thể nói....

-Alo

-Alo gì tao đây lo liếc gì.-Bình quát Trường ầm ầm.

-Em đang ngủ ,không nhìn số sáng sớm anh giận dữ cái quái gì quát ầm ỹ thế.

-Con Ana lại mất tích rồi , mày với tao đi tìm mau...

-Thế hả ,, ,vâng đợi em 5 phút em đến liền..

-Khỏi tao đến nhà mày...

-Đến nhà em làm gì chứ , em qua đón đại ca ngay mà...

-Híc mày còn dẫu tao làm gì nó đang ở nahf mày tao đoán 98%...

-Híc... sao anh... ừm ừm...

-Mày sao vậy....

-Tin tí /.///

-Đã nói là cấm hé môi thế mà.. nếu tôi không bịt miệng ông vào thì lộ ngay ,, ,

-Bà biết ai mà lộ với không lộ...

-Còn ai vào đây ,chỉ có ông ấy là ông lẽ mới ăn nói như thế chứ ông ngán thẳng nào..

-Bà thông minh thật... sorry cứ mỗi lần ông ấy ra lệnh là tôi quáng quýt thực hiện.

%%%%

-Hai đứa mày chỉ choé cái gì thế?-Bình cười rất tươi khi Ana giật mình quay lại..

-Oái ma !-CÁ hai không hẹn đồng thanh hét to tướng ,, ,

-Ma cái đầu mày!-Bình đi lại cốc một cái rõ đau nên đầu Trùng.

-Híc sao anh lại đánh em ,, ,

-Không đánh mày thì tao đánh tự đánh tao chắc...

-Sao Ana nó cũng hét mà lại chỉ cốc một mình em ,anh lúc nào cũng thiên vị ,...

-Hahaha ,cứ giỡn bảo ông ấy đánh tui coi ,.. đánh xong tui thì hai người nằm xe 911 nhé hahah...

-Vâng bà còn tởm hơn sư tử Hà Đông...

-Thôi hai đứa trật tự đi,E hèm Ana anh có chuyện quan trọng nói với em..._Bình cố hắng giọng nói cho đằng hoàng...

-Anh thì có chuyện gì quan trọng chứ , chuyện liên quan đến Bin thì đừng nói nhé ,, , em đau đầu đó...

-Thì anh em mình có chuyện gì đâu ,không chuyện của nó và em trả lễ lời chuyện thiên hạ ra bàn tán...

-Anh không hiểu đâu,em nghĩ em làm thế này tốt cho em và Bin nhất.-Mặt nó ỉu xìu nói với Bình..

-Nhưng nhìn thẳng Bin thương lắm,có mấy ngày thôi râu tóc mọc quần áo bẩn thỉu... vv...Bình cố tả kiểu thảm khốc nhất cho Ana nghe..

-Thôi đi ,làm như là cha mẹ chết mà như thế ấy ,, ,,-Nó cố kìm không bị xúc động...

-Cha mẹ chết à ,cái này còn đau gấp trăm ngàn lần đó... Bình nói lấp lửng..

-Nhưng quả thật là đúng như lời anh nói không.-Nó bắt đầu ngập ngừng hỏi Bình ,, ,

-Trả lễ từng này tuổi anh lại đi nói dối em ,mà ai trả lạ tính cô nói dối cô khác gì tự tìm chỗ...

-Anh biết Bin đang ở đâu không? anh Bình.

-Anh biết nhưng đời nào anh nói cho cô biết.

-Nói đi em xin anh đó.

-Thôi được rồi.

- Nó đang ở nhà mình đó, nó đến nhìn phòng em chút nó ra sân bay về lại hongkong.

-Sao anh không giữ anh ấy lại....Nó quát to làm Bình và Trường điều giạt mình

-Anh giữ sao nổi em không biết câu giữ người ở lại ai giữ kẻ.... đi

-Ê em chờ anh chút nói chưa xong mà....

-Chịu thua con bé này thui.Trường xua tay....

-Tội mày tao chưa xử lý đó.Bình đe dọa Trường

-Tội gì chứ.Em trốn đường nào trả đi đến địa ngục sớm hay muộn thôi.Hix kiếp trước mình mắc nợ gì anh em nhà này mà kiếp này trả nợ lắm thế.

-Lắm lắm gì thế. Tao oánh bây giờ.

-Em nào dám anh cứ áp đặt em gái anh.hix an ủi em đi anh zai em đang buồn lắm huhu.

- Mày cút xa tao ra ai nhìn thay tướng thế giới thứ 3.

-Hix cái ana nó thuộc về người ta rồi còn anh và em đành an ủi nhau thế giới thứ 3 thứ 4 cũng phải chấp nhận....

-Oài tao không điên giống mày buông tao ra.... oái oái đập chết mày giờ đó.....

Hộc hộc.... (mồ hôi nó chảy như suối.nó lao vào nhà như cơn lốc ,,

-Bin ơi...Bin ơi.....

-Ana à con tìm Bin à nó vừa ở đây mà...

-** anh ấy đâu hả **....

-Vừa thấy ở đây mà....

-Anh ấy đâu hả **... ** nói cho con biết đi **....

-Vừa ở đây bảo lên phòng con chờ con mả...

Nó chạy nên lao vào phòng nó như sợ một thứ gì đó bốc hơi mất.

-Bin ơi.....

Đáp lại lời nó khoảng im lặng.... Trả lễ hết thật rồi sao... trả lễ đây là câu trả lời cho tình yêu của nó... nó chán nản ngồi xuống như kẻ vô hồn... không nó không thể đánh mất được nó phải tìm ra bin dù là nơi đâu....Nó lại chạy như bay xuống nhà ra đường bắt vội chiếc xe taxi

-Chú cho cháu ra sân bay.... nó vừa nói vừa thở vừa chui vào xe...

Chú ơi làm ơn nhanh chút được không a...

-Ừ nhanh lắm rồi cháu a. đường hà nội tắc thế này mà.

..... Ngồi trên xe lòng nó như lửa đốt yêu thật lòng đau khổ vậy sao...

-Cháu ơi đến rồi...

-Chú cầm tiền không phải trả lại cháu đâu.. Cảm ơn chú...Nó mở vội cửa xe chạy vào sân bay.

Tìm kiếm khắp sân bay không thấy bóng dáng Bin đâu.Đôi mắt nó buồn thiu.. đi như kẻ mất hồn không định hướng... trả lễ đi thật sao... trả lễ Bin yêu nó là tình yêu đầu môi...Nó bước vô hồn giữa sự láo nhiệt của sân bay.Bỗng có bàn tay kéo nó ngược lại ôm chặt lấy nó....quá bất ngờ nó chưa kịp định hình thì một nụ hôn nóng bỏng đặt vào môi nó....hơi thở mùi vị quá quen thuộc nó ngộp thở trong sự bất ngờ...

-Đau em.. anh...

-Anh xin lỗi.. Bin cuống quýt xoa bờ vai nó.

-Em.....Em nó bật khóc ngon lành... khóc như chưa bao giờ nó khóc nó không nghĩ khóc dễ dàng đến thế khóc thấy nhẹ nhõm khóc thấy mình tồn tại niềm vui khổ thấy nỗi buồn được xua tan..

Anh biết rồi nào nín đi.... anh thương...

-Em ngốc lắm đúng không a... Em chỉ biết yêu và trả biết làm gì cho tình yêu..em xin lỗi anh...

-Em không có lỗi anh mới có lỗi mà...Nước mắt Bin cũng chảy dài thấm vào áo nó.

-Anh khóc a... ai lại con nít thế... nó thì thâm bên tai Bin

-Anh khóc đâu anh thái hành cay quá nên nước ở mắt chảy ra đó.. bé ngốc à.

-Ở đây là sân bay anh đang đứng ở sân bay ma có phải nhà bếp đâu... anh

-Ngốc ,, ,, anh thái hành đó em tưởng tượng ra chứ... anh đâu khóc...hyy

Anh lại trọc em ,, ,, Nó dấm vò vai Bin... Bin gỡ nhẹ tay nó ra trao vào ngon tay áp ut một chiếc nhẫn....

-Anh Yêu Em.. làm vợ anh nhé...

The end

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-trai-chi-khoc-khi-thai-hanh>